

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

14 MAART 1935 - No. 10

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OVERPEINZING AAN HET IJSELMEER

W. G. J. Smit

Het paleis van de zijde van den Plantentuin met de Victoria Regia-vijvers.

IN BUITENZORG.... STAAT EEN PALEIS

De heer A. Zimmerman, Hoofdredacteur van het Ned.-Indisch weekblad d'Oriënt, schreef voor ons deze indrukken van een morgen, dien hij mocht doorbrengen in het paleis van den G. G. te Buitenzorg.

Zijne Excellentie zult u niet veel zien" had ritmeester De Stoppelaar de intendant van den Gouverneur-Generaal al gezegd: „die heeft het te druk". En dat bleek volkomen waar te zijn.

Een achturige werkdag kent de gouverneur-generaal van Nederlandsch Oost-Indië niet.

Na een korte morgenwandeling door den Plantentuin, 's morgens om een uur of half acht, wordt er ontbeten. Half negen zit de Gouverneur-Generaal achter zijn schrijftafel in de werkkamer tot een uur. Na de lunch ziet men Zijne Excellentie reeds weer om half twee naar zijn werkkamer gaan, tot een uur of drie. Na een oogenblikje rust wordt de arbeid hervat om half vijf, durend tot half acht. Na 't diner is de Gouverneur-Generaal weer om half negen aan het werk tot een uur of elf.

Het is natuurlijk niet de bedoeling, dit artikel in dezen geest te vervolgen: we zijn niet een heelen morgen op het Paleis geweest om 'n opgave van dagverdeeling te verstrekken.

En we begeven ons dus naar den Hertenkamp waar, terwijl Zijne Excellentie en Mevrouw De Jonge hun morgenwandeling maken door den Plantentuin, de kinderen des huizes aan 't paardrijden zijn.

We fotografeeren natuurlijk enkele sprongen, maar dan is het ook al tijd geworden om dwars den Hertenkamp door te gaan naar de achterzijde van het Paleis, teneinde den Gouverneur-Generaal en mevrouw De Jonge te fotografeeren tijdens de morgenwandeling.

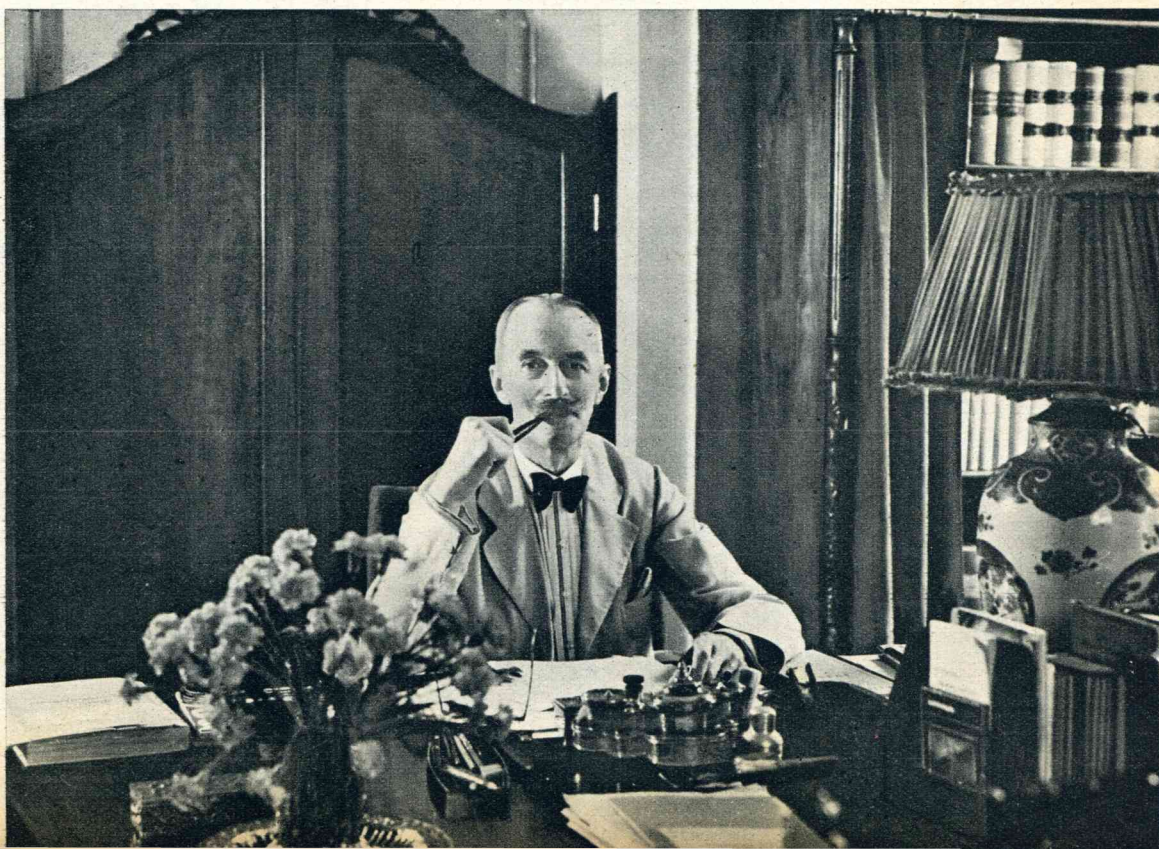
Een kort gesprek met Zijne Excellentie vormt de inleiding tot een der belangrijkste foto's van den dag: de Gouverneur-Generaal in zijn werkkamer achter zijn schrijftafel.

Véél tijd heeft de Gouverneur-Generaal vandaag

Het paleis van den Gouverneur-Generaal te Buitenzorg, gezien van de zijde van den Hertenkamp.

Z.Exc. de gouverneur-generaal jhr. mr. B. O. de Jonge in zijn werkkamer gefotografeerd.

niet. Het noenmaal zal ten Paleize gebruikt worden door Z. V. H. den Soesoehoenan Pakoe Boewono X van Soerakarta, die omstreeks kwart voor eenen zal aankomen.

Men moet het Paleis zich zóó voorstellen :

Wanneer men in den Hertenkamp vóór het Paleis staat, is het middendeel het woongedeelte. De vleugel rechts is bestemd voor werkkamers en kantoren, terwijl geheel links het logeerpaviljoen ligt. Wat natuurlijk een aanleiding is voor kieken.

Het is eigenaardig, dat de doorsneemensch buiten het Paleis eigenlijk betrekkelijk weinig begrip heeft van het feit, dat de familie De Jonge een volkomen rustig gezinsleven leidt. Dat er door het geheele gezin 's middags rustig wordt geluncht en 's avonds wordt gedineerd zonder dat daar een intendant of adjudant bij tegenwoordig is.

Het gezelligste uurtje van den dag is het thee-uur. Dan komt de familie De Jonge 's middags om een uur of vier bijeen in de achtergalerij met het uitzicht op de prachtige vijvers in den Plantentuin. Dan mag ook de Gouverneur-Generaal zelf niet ontbreken. Eigenlijk het eenige uur van den dag, buiten de maaltijden, dat het gezin samen is. Het Paleis is ouderwetsch gemeubileerd.

De jongste dochter van den G.G., jkvr. A. J. C. de Jonge, met haar lievelingshond Toets en haar zelfgetemden loewak.

Het geheele meubilair is eigendom van het gouvernement.

Maar de persoonlijke eigendommen der bewoners geven toch die touch van persoonlijkheid en van gezelligheid, welke 't Paleis tot een waar tehuis maken. Toch worden niet alle vertrekken bewoond. Het zou onmogelijk zijn. Een groot gedeelte is gereserveerd voor ontvangsten-ten-paleize.

't Is zoo zachtjesaan tijd geworden, dat de Soesoehoenan moet arriveeren.

En na de rust van dezen stillen morgen, begint nu ineens de Paleis-sfeer te komen.

De schildwachten bij de ingangen zijn al in het costume-noir-van-zeer-groot-belang gestoken, de huisbedienden prijken met sierlijke kwasten, en talrijke bronzen en zilveren sterren schitteren.

En dan klinkt in de verte muziek.

De beide schildwachten presenteeeren het geweer. De Soesoehoenan rijdt voor.

Op de witte marmeren trappen staan als standbeelden de paleisbedienden. Ritmeester De Stoppeelaar helpt den vorst uitstijgen.

In de troonzaal staat de familie De Jonge.

De G. G. buigt. De Soesoehoenan buigt.

Er worden handdrukken gewisseld.

En dan begint het formeele voorstellen van het gevolg.

De Soesoehoenan is eenvoudig gekleed. Een wit front boven een schitterend gebatikte sarong. Ettelijke groot- en commandeurs-kruisen schitteren op de witte jas.

Dan leidt men de gasten aan tafel: Grootvader en Kleinzoon, zooals de officieele titulatuur van Gouverneur-Generaal en Soesoehoenan luidt, gaan naar de groote galerij waar de tafel gedekt is.

Dan valt in den Plantentuin opeens de muziek in, de militaire muziek-met-zwarte-pakjes.

De morgen op 't Paleis is om.

En voorzichtig verdwijnen we met ons fotomateriaal en onze indrukken van dezen morgen in Buitenzorg.

De familie van den Gouverneur-Generaal in een der galerijen van het Buitenzorgsche Paleis: van links naar rechts jkvr. A. J. C. de Jonge, jkvr. M. A. de Jonge, Z. Exc. jhr. mr. B. C. de Jonge, mevr. de Jonge-baronesse van Wassenaer en jhr. mr. J. A. de Jonge.

De eenvoudige eetzaal der familie de Jonge in den woonvleugel van het gouverneurspaleis.

De gouverneur-generaal met zijn echtgenoot op de gewone ochtendwandeling te half acht in den Plantentuin aan het Paleis te Buitenzorg.

Foto's T. Koopmans, Batavia.

TOMMY PLEEGT EEN BOMAANSLAG

DOOR HENRY LAWSON

Dave Regan, Jim Bently en Andy Page waren bezig een mijn te graven bij Stony Creek, op zoek naar goud-kwarts, dat zich, naar verondersteld werd, in deze omgeving moest bevinden. Ze waren op een harde rotsmassa gestuit en ook op water, dat hen dwong voortdurend te hoozen. Ze gebruikten nog het ouderwetsche buskruit met lont. Het was hun gewoonte een zak te maken van sterk katoen of van canvas en dezen te vullen met buskruit, waarna het open gedeelte werd dichtgenaaid en het einde van het lont er om heen gebonden. Ze dompelden de op deze manier vervaardigde „helsche machine” in een talkoplossing om te zorgen, dat ze waterdicht was. Daarna werd de lont aangestoken, klommen ze uit de mijn en wachtten. Het resultaat was gewoonlijk een diep gat in den bodem en een halve kruiwagen vol uit elkaar gesprongen rotssteen.

Er zat veel visch in de kreek — brasem, witvisch, baars en nog enkele andere, kleinere soorten. De vrienden waren dol op visch en Andy en Dave vischten dan ook regelmatig. Andy kon drie uur achter elkaar blijven zitten, wanneer hij maar werd aangemoedigd door een luchtig rimpelen rond zijn dobber ten bewijze, dat hij „misschien” beet had — wanneer hij dit, laten we zeggen om de twintig minuten vaststelde, dan kende zijn uithoudingsvermogen geen grenzen. De slager was altijd bereid, ingeval te meer vingen dan ze zelf konden gebruiken, in ruil voor visch vleesch te geven. Maar nu was het winter en de visch wilde niet bijten. Het water in de kreek stond laag en vormde meer een aaneenschakeling van modderige waterkuilen.

Dave kreeg een idee.

„Waarom zouden we die visch uit den grooten kuil niet kunnen opblazen met een bom?” zei hij. „Ik ga het proberen.”

Hij dacht het plan uit en Andy Page wérkte het uit. Andy bracht gewoonlijk Dave's theorieën in de praktijk, wanneer ze tenminste praktisch uitvoerbaar waren, ofwel hij droeg de gevolgen van een mislukking en moest bovendien nog de bespottingen van zijn metgezellen aanhooren.

Hij maakte een bom, die ongeveer drie maal zoo groot was als die, welke ze gebruikten voor het opblazen van een stuk rots. Jim Bently beweerde, dat ze groot genoeg was om den heelen bodem uit de kreek te halen. Het vulsel ging in een zak van sterk katoen; Andy duwde het einde van een zes voet lange lont diep in het kruit en bond de opening van den zak stevig dicht met touw. Het plan was om de „bom” in het water te laten zinken en het vrije gedeelte van de lont te bevestigen aan een zwaren dobber, die aan de oppervlakte dreef, zoodat ze op die manier de lont konden aansteken. Andy zorgde er natuurlijk weer voor, dat het gevaarlijke voorwerp ingevet werd, zoodat het water er zoo goed als geen invloed op kon hebben.

Op Dave's aanraden wikkeld Andy er nog een stuk zeildoek om — dat zij gebruikten voor het maken van waterzakken — met het doel de kracht van de ontploffing te verhoogen en daarop plakte hij weer stevig, dik bruin papier — eenigszins in den geest van het soort vuurwerk, dat we „zevenklappers” noemen. Hij zette haar toen zorgvuldig tegen een tentpin, na de lont er losjes omheen te hebben gewonden. Hierop ging hij naar het kampvuur om te zien of de aardappelen, die stonden te koken in een eetblik, al gaar waren. Dave en Jim waren dien morgen op de claim aan het werk.

Ze hadden een jongen, zwarten jachthond — Tommy genaamd — een grooten, zotten, viervoetigen metgezel, die altijd om hen heen slobberde en met zijn langen, beweeglijken staart voortdurend tegen hun beenen zwiepte. Hij bracht van alles mee en kwam steeds weer met het kampafval aandragen, dat Andy had weggegooid.

Hij had dien morgen een groote belangstelling getoond, toen Andy bezig was met het vervaardigen van de bom en hem zelfs geweldig in den weg waren, waarschijnlijk in de veronderstelling, dat hij hem behulpzaam was. Tegen den middag was hij

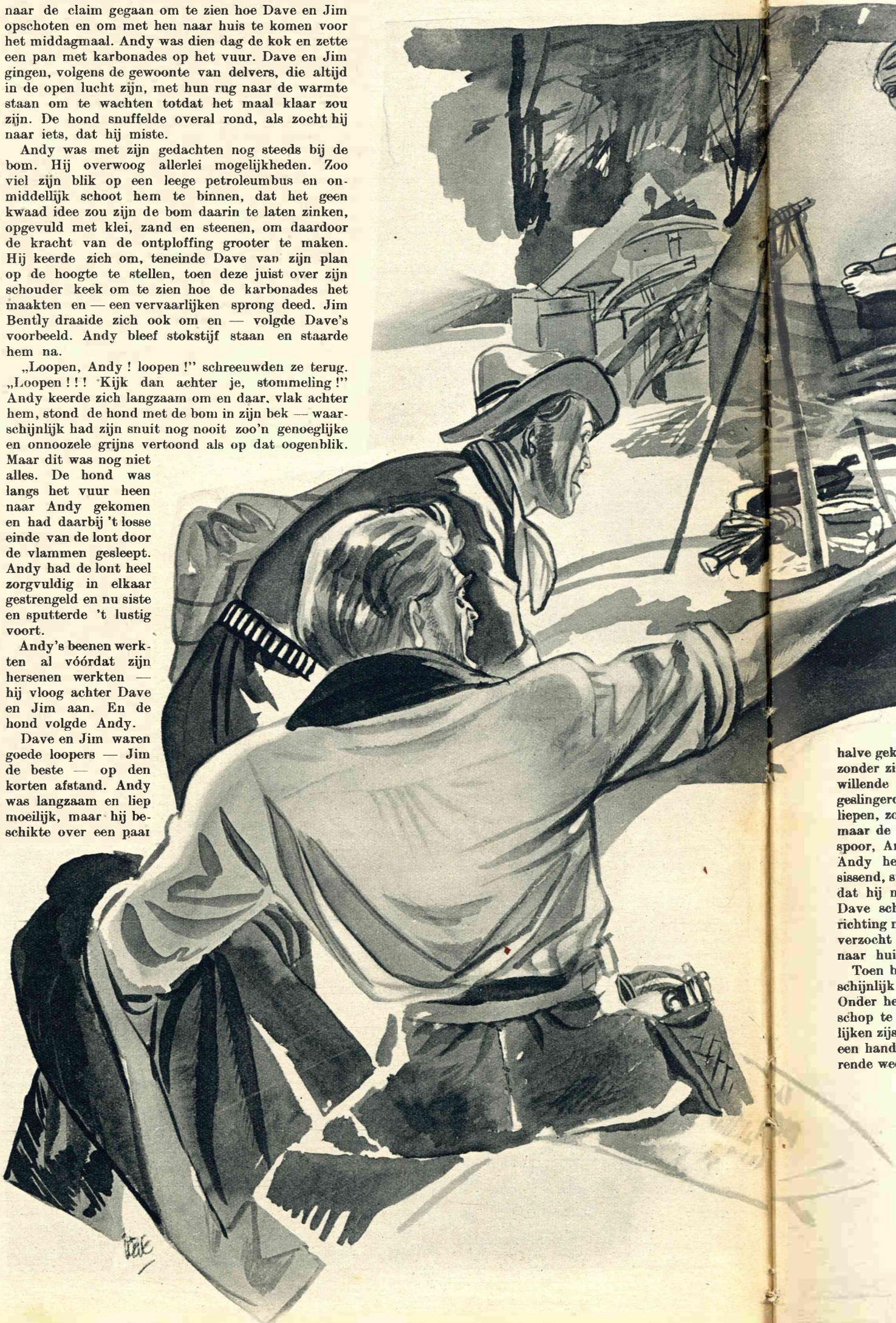
naar de claim gegaan om te zien hoe Dave en Jim opschoten en om met hen naar huis te komen voor het middagmaal. Andy was dien dag de kok en zette een pan met karbonades op het vuur. Dave en Jim gingen, volgens de gewoonte van delvers, die altijd in de open lucht zijn, met hun rug naar de warmte staan om te wachten totdat het maal klaar zou zijn. De hond snuffelde overal rond, als zocht hij naar iets, dat hij miste.

Andy was met zijn gedachten nog steeds bij de bom. Hij overwoog allerlei mogelijkheden. Zoo viel zijn blik op een leege petroleumbus en onmiddellijk schoot hem te binnen, dat het geen kwaad idee zou zijn de bom daarin te laten zinken, opgevuld met klei, zand en steenen, om daardoor de kracht van de ontploffing grooter te maken. Hij keerde zich om, teneinde Dave van zijn plan op de hoogte te stellen, toen deze juist over zijn schouder keek om te zien hoe de karbonades het maakten en — een vervaarlijken sprong deed. Jim Bently draaide zich ook om en — volgde Dave's voorbeeld. Andy bleef stokstijf staan en staarde hem na.

„Loopen, Andy! loopen!” schreeuwden ze terug. „Loopen!!! Kijk dan achter je, stommeling!” Andy keerde zich langzaam om en daar, vlak achter hem, stond de hond met de bom in zijn bek — waarschijnlijk had zijn snuit nog nooit zoo'n genoeglijke en onnoozele grijns vertoond als op dat oogenblik. Maar dit was nog niet alles. De hond was langs het vuur heen naar Andy gekomen en had daarbij 't losse einde van de lont door de vlammen gesleept. Andy had de lont heel zorgvuldig in elkaar gestrengeld en nu siste en sputterde 't lustig voort.

Andy's beenen werkten al vóórat zijn hersenen werkten — hij vloog achter Dave en Jim aan. En de hond volgde Andy.

Dave en Jim waren goede loopers — Jim de beste — op den korten afstand. Andy was langzaam en liep moeilijk, maar hij beschikte over een paar

goede loop-
danste om
wanneer
in zijn be-
spelen. D
„Loop om

halve gek-
zonder zi-
willende
geslingere
liepen, zo
maar de
spoor, An
Andy he-
sissend, s
dat hij n
Dave sch-
richting r
verzocht
naar hui

Toen b
schijnlijk
Onder he
schop te
lijken zij
een hand
rende we

goede longen en kon het lang uithouden. De hond danste om hem heen, verheugd als 'n hond kan zijn, wanneer hij denkt, dat zijn baas het plotseling in zijn hoofd heeft gekregen om met hem te gaan spelen. Dave en Jim begonnen weer te schreeuwen: „Loop ons niet achterna! Loop ons niet achterna,

beest 'n halven slag om maken, wist hem de bom uit den bek te rukken en wierp het gevaarlijke voorwerp zoo ver mogelijk weg. Tommy vloog er direct achter aan en nam het weer op. Dave raasde en tierde en de hond, die merkte, dat Dave zich beleedigd gevoelde, bemoeide zich verder niet met

hem en ging thans achter Jim aan, die ondertussen al een flink eind weg was. Jim zocht zijn toevlucht bij een jongen boom en klom er in met de handigheid van een beer; helaas, 't was een zeer jonge boom en Jim kon met het oog op de veiligheid niet verder klimmen dan 'n voet of tien van den grond. Tommy legde de bom heel voorzichtig, als was het een jong katje, aan den voet van den boom neer en begon luid blaffende onder Jim rond te dansen. Het dier verkeerde in de vaste overtuiging, dat dit een onderdeel vormde van de grap, die ze met hem „uithaalden”. De lont ging te keer, alsof ze opbrandde met de snelheid van 'n mijl per uur. Jim probeerde hooger te klimmen, de boom boog door en hij kwam op den grond terecht, gelukkig op zijn voeten, zodat hij het terstond weer op 'n lopen kon zetten. Tommy nam de bom weer op en volgde hem zonder aarzelen. Dit alles speelde zich af in slechts enkele oogenblikken. Jim holde naar een kuil van ongeveer tien voet diep, sprong naar beneden, kwam op zachte aarde terecht — en was in veiligheid. De hond grijnsde nog over den rand naar beneden en scheen zelfs gedurende één oogenblik in overweging te nemen om de bom voor de grap boven op Jim te laten vallen.

„Ga weg, Tommy,” zei Jim zwakjes, „ga weg.”

De hond vervolgde zijn vreugdegang, nu weer achter Dave aan — den eenige, die nog in het zicht was. Andy had zich laten vallen achter een groot blok, waar hij op zijn gezicht lag.

Er stond een klein hotel — of liever een herberg — in de nabijheid van de kreek, aan den hoofdweg, niet ver van de claim. Dave verkeerde in de grootste wanhoop; in zijn verwarde verbeelding ging de tijd veel sneller dan in werkelijkheid en vandaar, dat hij op de herberg afstormde. Verschillende delvers zaten onder de veranda, anderen waren binnen. Dave vloog den bar binnen en sloeg de deur achter zich dicht. „Mijn hond!” hijgde hij in antwoord op den verbaasden blik van den kastelein, „die vervl... hond — hij heeft 'n brandende bom in zijn bek...”

Tommy, die de deur vlak voor zijn neus zag dichtslaan, was achterom geloopt en stond nu, onnoozel grinnikend, in de opening van de achterdeur; de „helsche machine” nog steeds in zijn bek en de lont nog steeds sissende. De bezoekers van den bar vlogen uit elkaar. Tommy sprong eerst achter den een, dan achter den ander aan, want hij was een jong beest en stelde er prijs op met iedereen goede vrienden te worden.

De delvers maakten zich zoo snel mogelijk uit de voeten en eenigen sloten zich op in den stal. Achter de herberg was van gegolfd plaatijzer een soort keuken opgetrokken, die tevens diende als waschhuis. Dit bijgebouwtje stond op palen en een paar vrouwen waren er in aan het wasschen. Dave en de kastelein rolden bijna naar binnen en sloten

de deur — de kastelein maakte Dave op haastigen toon uit voor alles wat mooi en leelijk is en wenschte nadrukkelijk te weten, waarom hij eigenlijk bij hém was binnengevlucht.

Tommy wilde onder de keuken en tusschen de palen door, maar gelukkig voor hen, die er boven waren, zat daar een kwaadaardige, gele bastaardveehond — een groot, gluiperig, vechtlustig en diefachtig mormel, dat de burens al eenige jaren achtereen hadden geprobeerd te vergiftigen of dood te schieten. Tommy zag het gevaar — hij had al meer met dezen hond kennis gemaakt — maakte rechtsomkeert en vloog de binnenplaats over met zijn „kostbaar” bezit nog steeds in den bek. Halverwege kreeg de gele hond hem te pakken.

Tommy liet de bom vallen, slaakte een doordringenden kreet en verdween in het struikgewas. De gele hond volgde hem tot aan de heg en rende toen terug om te zien wat hij had laten vallen. Bijna een dozijn andere honden kwamen uit alle hoeken en gaten te voorschijn — allerlei soorten en allerlei kleuren, zowel kwaadaardige, zwarte en gele honden — die in het donker achter je aan sluipen, in je kuiten bijten en zonder verderen uitleg verdwijnen — als het kleine, keffende en jankende goed.

Ze bleven alle op een eerbiedigen afstand van den grooten, gelen hond, want ze wisten, dat het gevaarlijk was in zijn nabijheid te komen, wanneer hij neende iets te hebben gevonden, dat voor een hond smakelijk is om te verorberen. Hij besnuffelde de bom tweemaal en wilde, nog steeds achterdochtig, dit voor een derde maal herhalen, toen...

Het was heel goed buskruit — een nieuw soort, dat Dave kort geleden uit Sydney had gekregen. Bovendien was de bom met zorg vervaardigd — Andy was altijd uiterst nauwgezet in alles wat hij deed en bijna net zoo handig als een oude matroos, die met naald en touw canvas en zeildoek weet te bewerken.

Verschillende delvers verklaarden, dat de keuken van de palen omhoog sprong en er weer op neerviel. Toen de rook en het stof waren opgetrokken, lagen de overblijfselen van den kwaadaardigen, grooten, gelen hond tegen de omheining van de binnenplaats. Verschillende gezadeld paarden, die rustig aan de balustrade van de veranda stonden vastgemaakt, galoppeerden wild langs den weg in wolken van stof en met losgerukte teugels. Bovendien weerklonk in een wijden kring van alle kanten het gejaank van honden. Twee van hen gingen naar huis en wel naar de plaats waar ze waren geboren, op een afstand van dertig mijl: ze bereikten deze veilige plek tegen den avond en kwamen nooit meer terug. Eerst toen de duisternis was ingevallen, kwamen de anderen voorzichtig te voorschijn om zich van den stand van zaken op de hoogte te stellen. Een moest probeeren op twee pooten te loopen en alle waren ze min of meer verschroeid. Een kleine, eveneens grootendeels verschroeide hond, die er een gewoonte van had gemaakt om van zijn beide achterpooten er meestal slechts één te gebruiken, had reden om dankbaar te zijn, dat hij dezen altijd had gespaard, want nu had hij hem hard nodig. Er was een oude veehond met één oog, die eenige jaren later nog de lucht niet kon verdragen van een geweer, dat werd schoongemaakt. Hij was het namelijk, die, na het slachtoffer van den bomaanslag, de meeste belangstelling had getoond voor het vreemde voorwerp, dat Tommy had laten vallen.

Een half uur na de ontploffing waren er nog delvers, die, tegen den stal geleund, krampachtige bewegingen maakten of dubbel sloegen. Ze waren niet in staat om hun gierend lach tot bedaren te brengen.

Dave besloot zijn verontschuldigen later maar aan te bieden, „wanneer de zaak weer een beetje was bijgekomen” en keerde naar het kamp terug. En de hond Tommy, die dit alles had veroorzaakt, de groote, zotte, bastaard-jachthond, slobberde om Dave heen, zwiepte met den staart tegen zijn beenen en wandelde achter hem aan met zijn breedste en onnoozelste grijns vol gemoedelijkheid. Blijkbaar was hij uiterst voldaan over de pret van dien middag.

Andy legde den hond stevig aan een ketting en braadde een paar nieuwe karbonades, terwijl Dave Jim uit den diepen kuil ging helpen.

Het ergste van al was, dat nog jaren later, wanneer gemoedelijke delvers op hun gemak het kamp van Dave voorbijreden, ze hem meestal toeriepen met een lichtelijk temerigen neusklank in hun stem:

„Hal-lo, Da-a-ve. Hoe gaat het tegenwoordig met het visschen, Da-ave?”

AWSON

halve gek!” maar Andy bleef achter hen aan rennen, zonder zich iets aan te trekken van de minder welwillende woorden, die hij naar zijn hoofd kreeg geslingerd. Waarom ze elkaar zoo broederlijk naliepen, zou geen van hen hebben kunnen verklaren, maar de volgorde was: Dave bleef precies in Jim's spoor, Andy volgde Dave en de hond cirkelde om Andy heen. De lont slingerde naar alle kanten, sissend, sputterend en stinkend. Jim gilte naar Dave, dat hij niet achter hem aan moest blijven hollen. Dave schreeuwde naar Andy, dat hij een andere richting moest nemen — „zich verspreiden” en Andy verzocht den hond met allerlei krachttermen, om naar huis te gaan.

Toen begonnen Andy's hersenen te werken, waarschijnlijk onder invloed van het dreigende gevaar. Onder het loopen door probeerde hij den hond een schop te geven, maar het beest wist door een sierlijken zijsprong deze afstraffing te ontgaan. Hij pakte een handvol steenen, gooide deze naar den hond en rende weer verder. Tommy zag, dat hij zich in Andy had vergist en vloog nu achter Dave aan in de hoop, dat hij met dezen het spelletje zou kunnen voortzetten.

Dave, die de tegenwoordigheid van geest had om te constateeren, dat de lont nog niet was opgebrand, maakte een duikbeweging in de richting van den hond en slaagde er in hem bij den staart te grijpen. Hij liet 't

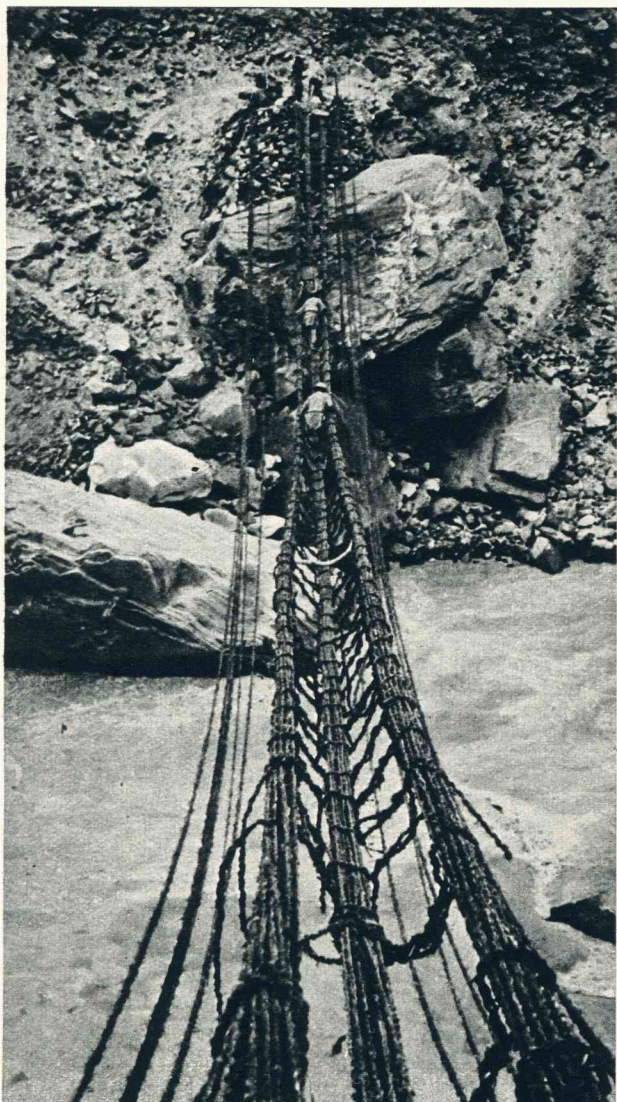
EEN FILM-EXPEDITIE NAAR TIBET

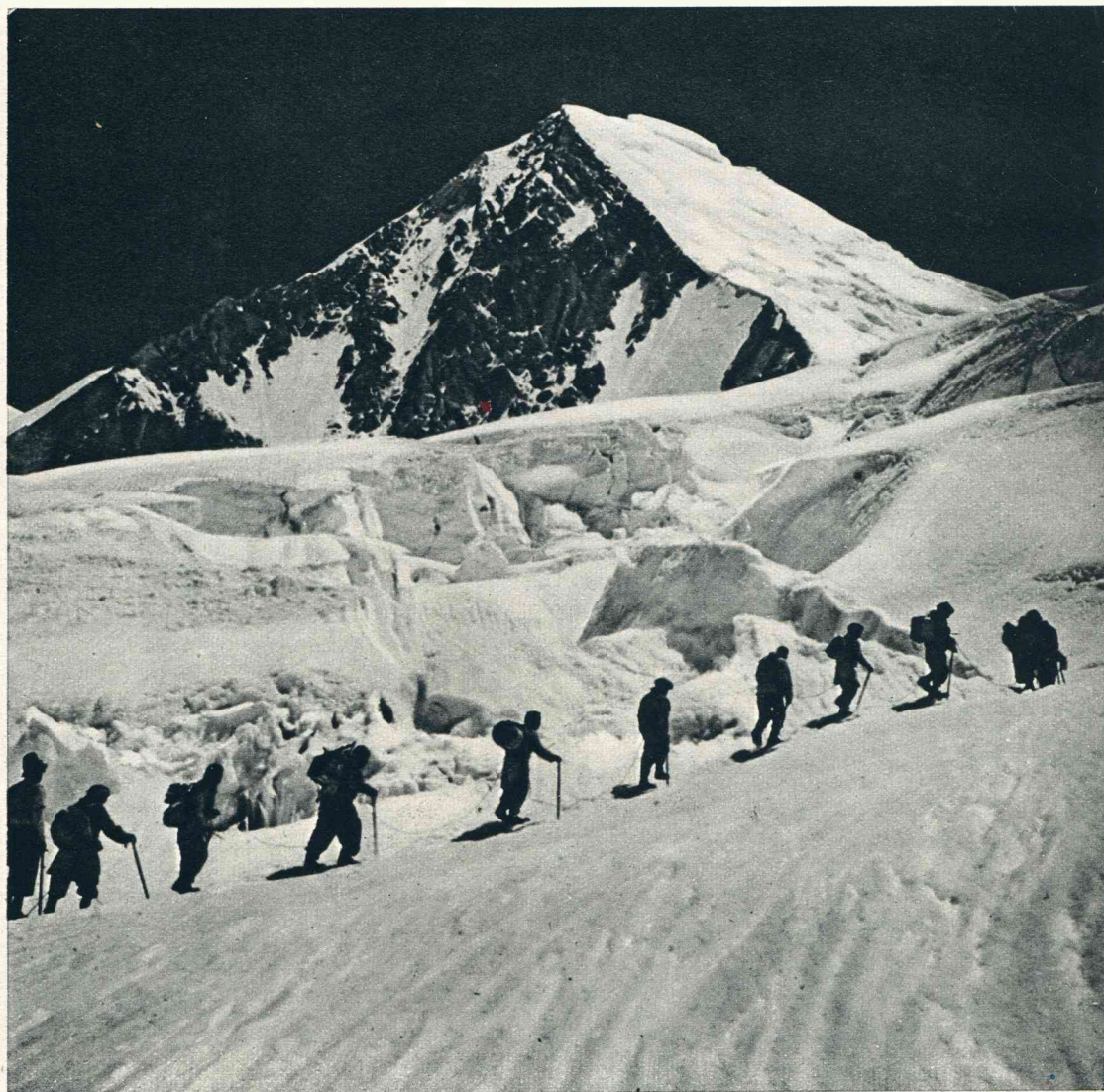
MAANDEN achtereen op 3000 à 6000 meter hoogte ademen, 1500 kilometer rijden, marcheeren en klauteren, temperatuurs-veranderingen meemaken van 70 graden warmte tot 30 graden kou, slechts door tent of slaapzak tegen sneeuw en stormen beschut, en dan nog gevaarlijk film-werk verrichten, veronderstelt een krachtig gestel en een niet-te-bevredigen zucht naar avonturen. Deze bezwaren en hindernissen moest de Dahrenfurth-

Himalaya-Filmexpeditie overwinnen, eer met het opnemen van de beoogde rolprent kon worden aangevangen. De dertien deelnemers zijn thans in Duitschland teruggekeerd, tevreden over hun gewaagde onderneming en ook vol bewondering over het onbegaanbare landschap en zijn geharde bewoners, die er soms een zorgelijk bestaan leiden. Over de 500 koelies die hen op hun

Jarmila Marton, die in de door de expeditie opgenomen film de hoofdrol vervult, met een der bergbewoners.

Een primitieve touwbrug, door de inboorlingen over een woeste bergbeek gespannen.

De expeditie op weg door de bergen: op den achtergrond de Queen Mary.

Te paard door 't gebied van Kashmir en Baltistan.

tochten vergezelden waren ze niet zoo bijster te spreken; hun aangeboren bijgeloovigheid veroorzaakte nu en dan onverwachte moeilijkheden, die wel eens op sabotage of desertie uitliepen. Dit had natuurlijk ten gevolge dat het aantal dragers kleiner maar ook betrouwbaarder werd. Ze toonden zich gewilliger en voerden de gegeven opdrachten zonder protesten uit. Het welslagen der expeditie is dus voor een groot deel te danken aan hun inschikkelijkheid. Wij publiceeren hierbij eenige unieke foto's, die door een der deelnemers onderweg werden vervaardigd.

Een foto van een Tibetaansch feest. De muzikanten op den voorgrond moeten de dansers begeleiden.

De expeditie kampeerde weken lang op een hoogte van 6500 meter.

Jarmila Marton en prof. Dahrenfurth, bruin gebrand door de natuurlijke hoogtezon.

ANEMONEN

Naar de schilderij van Constance Ogilvie

CONSTANCE OGILVIE

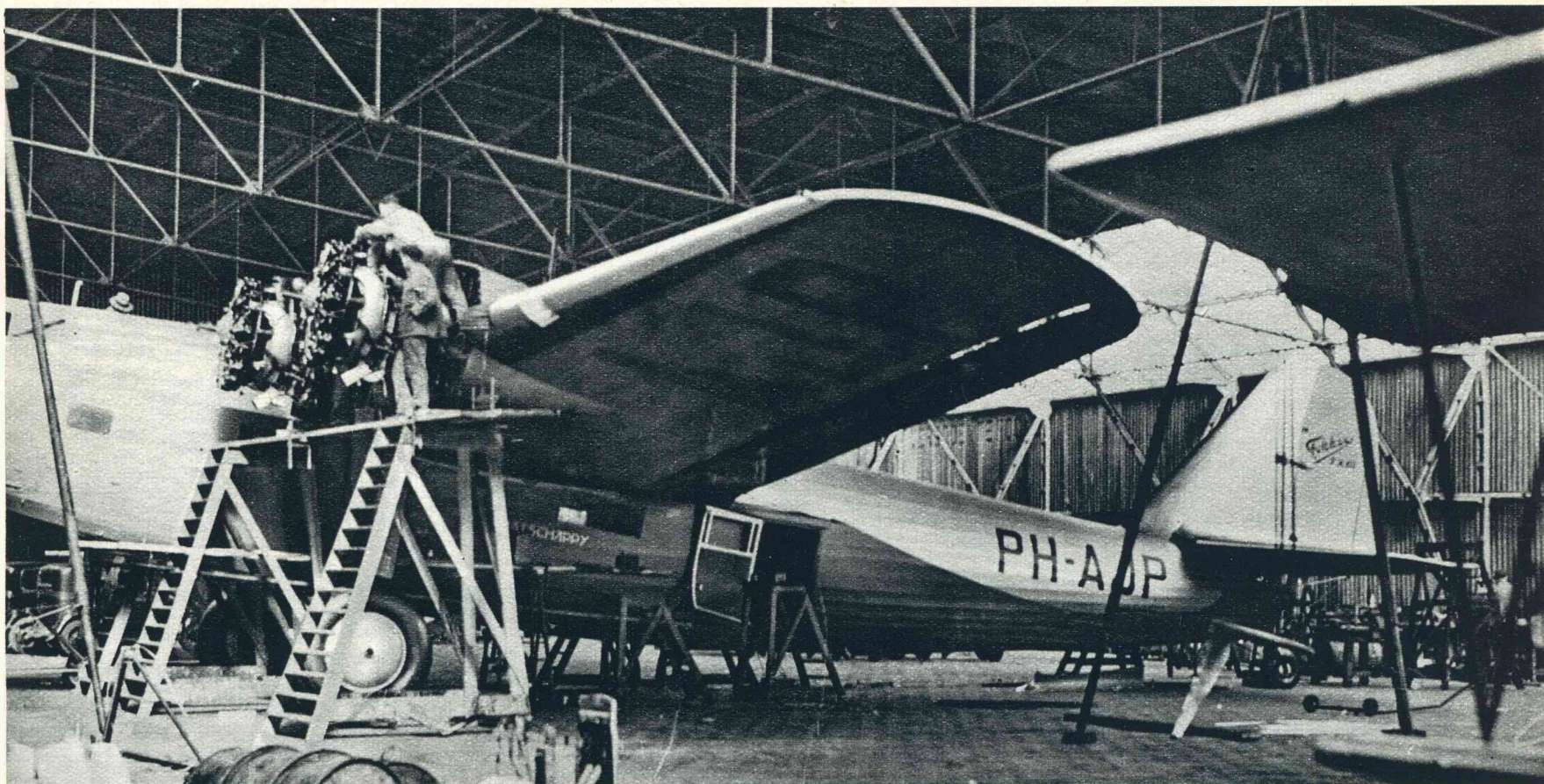
DE STAD AMSTERDAM

KANTOOR: N.Z. VOORBURG WAL 262 - AMSTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 33170 - GIRONUMMER 97946

Zoo was het en
zoo is het nu; hoe
zal het in de toe-
komst zijn, als de
plannen werke-
lijkheid worden
en op het Fre-
deriksplein een
nieuw stadhuis
gebouwd wordt?

Op het oogenblik wordt op Schiphol de laatste hand gelegd aan de „Papegaai”, de nieuwe F 22, die weldra in gebruik zal worden genomen.

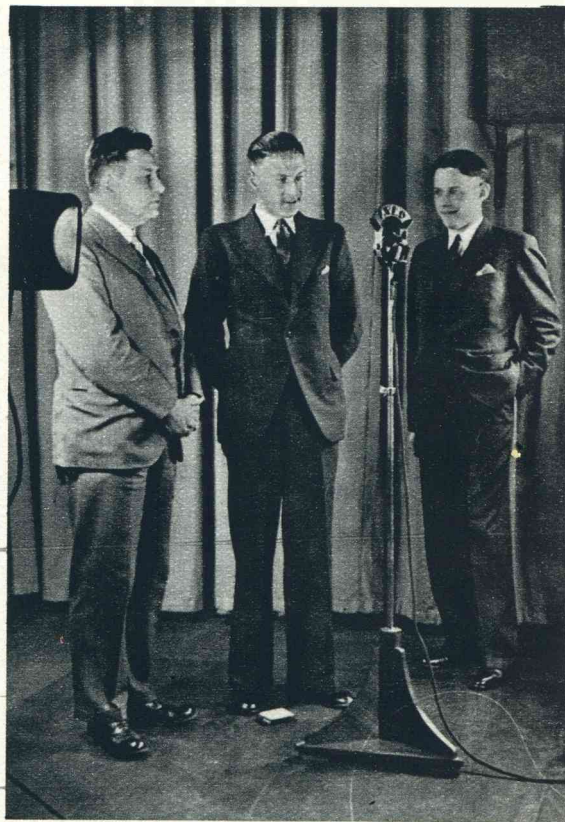
De bekende omroeper Guus Weitzel heeft zijn werkzaamheden in de A.V.R.O. studio's hervat. V.l. n.r. de heeren W. Vogt, directeur, Guus Weitzel en Fr. Thors.

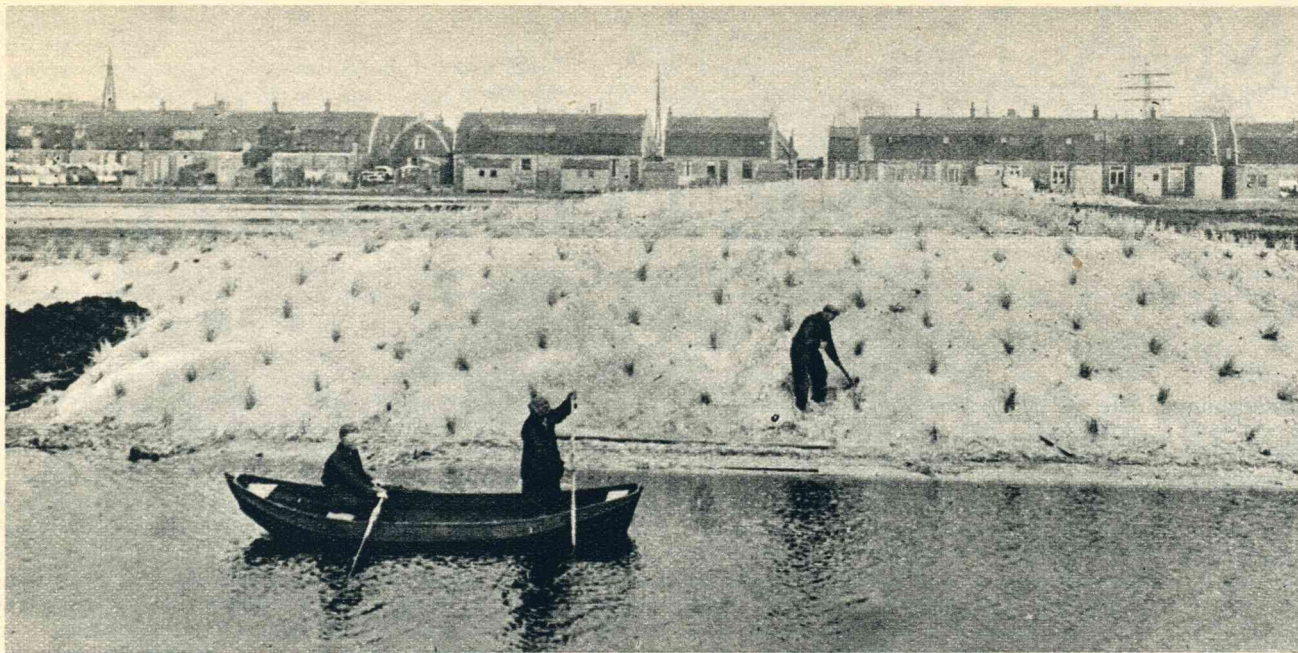
BINNEN DE GRENZEN

Te Schiedam werd een magazijn van electrische artikelen in de Hoogstraat door brand verwoest. Op onze prent ziet men de brandweer tijdens het blusschingswerk.

Dezer dagen vond te Amsterdam de opening plaats van de nieuwe lokalen der Doofstommen-vereeniging „Guyot”. De bekende acteur Louis de Vries hield een rede.

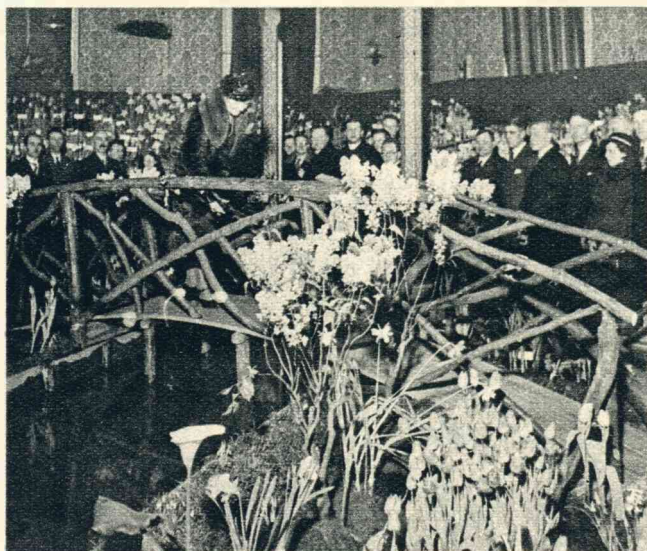

In aansluiting op den provinciaalweg van Amsterdam naar Alkmaar wordt een nieuwe verbinding gemaakt van Purmerend over Schermervlotbrug naar Krommenie. Te Krommenie zal over de Nauernasche vaart een brug gebouwd worden. Om verstuiwing te voorkomen, is de weg beplant, zoolang het wegdek niet is aangebracht.

IN NOORD-HOLLAND

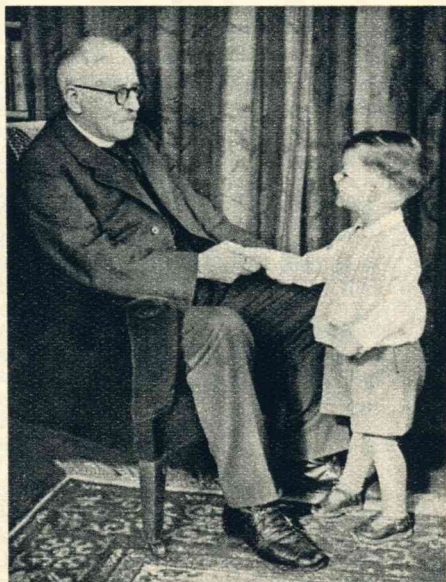

In tegenstelling met vele andere moet de groentenveiling „Bangert en Omstreken” te Zwaag uitgebreid worden, omdat verleden jaar een hoogere omzet werd bereikt dan het jaar daarvóór. — Het nieuwe gebouw.

Te Roelofarendsveen werd een goed geslaagde bloementoonstelling gehouden. Mevrouw Peek opende de expositie met een wandeling over de brug en het doorknippen van het lint.

Malaise-betooging aan den Langendijk, waar de tuinders demonstreerden om nog eens den nadruk te leggen op den toestand in het bedrijf, die onhoudbaar wordt. Burgemeester A. J. Wijnveldt van Oudkarspel hield bij het gemeentehuis een rede tot de betoogers.

De heer H. de Boer te Hoogwoud her-dacht het zeldzame feit, dat hij 40 jaar het notariaat aldaar heeft uitgeoefend. Zijn kleinzoon was een der eersten, die den notaris kwamen feliciteeren.

Bleyle-
kleding:
elegant
practisch
prijswaardig

Bleyle

Vraagt het adres van den dichtstbijzijnden leverancier aan onzen Alleen-Vertegenwoordiger: L. Zaalberg, Victoriaalaan 1, Wassenaar

**Een aardige
gebreide japon - wie zou
die niet graag willen hebben !**

De gebreide japon valt de laatste jaren zeer in den smaak. Overal ziet men ze dragen, in huis, op straat, bij sport. De oorzaak van deze populariteit moet gezocht worden in de zeer voordelige eigenschappen, die goede zuivere wollen gebreide kleding bezit.

Wollen Bleyle-kleding kan op een reputatie van tientallen jaren bogen. Ze vereenigt alle voordeelen in zich. Een Bleyle-japon kleedt elegant en is daarbij zeer praktisch in het gebruik; ze is uit zuivere wol vervaardigd, prima afgewerkt en laag in prijs.

Bovenstaande afbeelding van een der vele mooie Bleyle-modellen toont U duidelijk den volmaaktten pasvorm en prima afwerking. Daarbij laat Bleyle-kleding U alle vrijheid van beweging. De goede pasvorm blijft behouden, ook nadat de japon lang gedragen is.

Wist U dat Bleyle-japonnen niet alleen praktisch doch ook gezond in het dragen zijn ! Men kan aan deze kleding inderdaad de hoogste eischen stellen.

EDELMAN- BEDELMAN

DERDE VERVOLG

DOOR ALICE DUER MILLER

IK zal hem te eten en mee naar den schouwburg vragen," zei mevrouw Howard; zij was echt wel hartelijk, maar zij wist bij ondervinding, dat men nooit lange praatavonden moet organiseren met menschen, die men nog niet kent.

"Wat moet hij hier?" vroeg Hilda. "Voor Florida is 't te laat in den tijd, en in Hollywood is ook niet veel te doen. Dat zijn de twee eenige redenen, waarom de Engelsche adel hier komt."

"Hij heeft hier een vrij treurige boodschap," vertelde meneer Howard. "t Is niet voor publieke consumptie, begrepen! maar een jongere broer van hem is verdwenen, met een heele hand geld."

"Bedoelt u: gestolen?"

"Dat zegt Axminster natuurlijk niet. Misschien denkt hij 't. Ik heb wel begrepen, dat hij heel wat zorg om dien knaap gehad heeft. Toen ze 't laatste iets van hem hoorden, was hij in Chicago, en zooals alle Engelschen denkt Axminster, dat je niet met geld in Chicago kunt komen, of je wordt vermoord."

"Maar je zult moeten toegeven, dat er reden is voor die opvatting, Beach."

"Axminster wil een bedekt onderzoek instellen — dan komt er geen schandaal, als blijken mocht, dat de jongen 't geld verloren of gestolen heeft en daarom niet te voorschijn durft te komen. Mocht hij echter vermoord zijn..."

"Dus 't was zijn eigen geld niet?"

"Nee, 't hoorde tot den boedel. 't Was de opbrengst van een aantal verkochte schilderijen." Hij zweeg en zijn oogen lichtten op. "Over schilderijen gesproken," ging hij voort, "ik heb een gelukje gehad, Adelaide. Ik heb in Parijs een prachtig stuk gekocht — voor een prikje! Zul je van opkijken."

"Een Fransch schilderstuk?"

"Nee — Italiaansch. Een Luini, absoluut echt."

Er liep een koude rilling over Hilda's rug. Zij moest tweemaal slikken, eer ze stem genoeg kon krijgen, om een koud stortbad te gieten over de geestdrift van haar oom.

"Oom Beach," zei ze eindelijk, "er is iets verschrikkelijks gebeurd met dat schilderij. Ik weet niet, hoe u 't me ooit zult vergeven. 't Is hier bezorgd, maar we... ik... 't is heelemaal mijn schuld... we hebben 't geld niet gegeven, en toen heeft die man 't weer meegenomen."

"Maar ik heb getelegrafeerd! Heeft Truesdell mijn telegram niet ontvangen?"

"Ja, dat wel, maar 't was zoo'n eigenaardige man, die 't bracht, en toen vertrouwden we 't telegram ook niet. Meneer Truesdell wou er iemand van de familie over raadplegen, en moeder was uit. Toen ben ik maar gegaan. Ik wou u een draadloos telegram sturen, of een expert raadplegen, maar daar wou de man allemaal niets van hooren. 't Leek me een heel verdacht zaakje. Ik vond 't beter, een vergissing te begaan, waar u de twintig-duizend dollar mee hield, dan een vergissing, waar u niets van had dan een nage-maakt schilderij."

Beach Howard was een gentleman — een ouderwetsche gentleman — en kon derhalve niet boos worden op een dame.

"Nu, zooiets eigenaardigs heb ik nog nooit gehoord," zei hij. Hij werd vuurrood, maar verder hield hij zichzelf in bedwang. "Ik telegrafeer mijn secretaris, dat hij een bepaald bedrag moet betalen..."

"Je moet 't het kind maar niet te kwalijk nemen, Beach," sprak zijn schoonzuster. "t Wemelt van de valsche telegram-

men... iedere secretaris krijgt ze. Ik vind 't heel natuurlijk..."

"Pardon," zei Howard, "ik vind het heelemaal niet natuurlijk. Ik begrijp er eenvoudig geen steek van. Als Hilda nu nog verstand van schilderijen had, kon ik haar eenigszins excuseeren; maar ze weet van geen toeten of blazen — dat malle moderne geklad, dat vindt zij aardig. Al staat ze voor een pracht van een ouden meester, dan herkent ze hem nog niet. Hoe kan zij zich dan opwerpen als... Nee, ik begrijp 't werkelijk niet."

En op dit moment hoorde men een taxi voor de deur stoppen. Men zag Truesdell op het trottoir, den chauffeur betalend en aarzelend over de grootte van de fooi, terwijl Robert uit het souterrain kwam gesprongen, om de koffers naar binnen te dragen. Howard ging naar de deur.

"Kom hier, Truesdell," zei hij. "Laat die bagage maar schieten. Ik wil je dadelijk spreken. Hoe zit dat met dat schilderij, dat je niet betaald hebt?"

Truesdell werd doodsbleek — Hilda was bang, dat hij flauw zou vallen. Hij kon de eerste paar seconden niet spreken. Zijn mond ging open, maar er kwam geen geluid uit. "t Spijt me ontzettend, meneer Howard," zei hij eindelijk. "Ik weet heusch niet, wat ik zeggen moet. We dachten, dat we in uw belang..."

"Je weet best wat je zeggen moet, Truesdell," zei Hilda, die zich sterker voelde, nu hij zich zoo laf toonde. "Je kunt zeggen, dat jij het geld wou betalen, en dat ik 't niet hebben wou. Zoo is 't gegaan... 't Spijt me vreeselijk, oom Beach. Ik wou, dat ik dood was, maar 't is precies gegaan, zooals ik zei, en 't is heelemaal alleen mijn schuld."

"Ik had zoo'n gevoel, dat we verkeerd deden," zei Truesdell, "maar de huisknecht beweerde zó zeker, dat 't niet echt van Luini was..."

"De huisknecht?" zei meneer Howard. "Ben je gek geworden?"

"Ik begrijp wel, dat 't vreemd klinkt, meneer," antwoordde Truesdell, nauwelijks nog wetend wat hij zei, "maar er werd gezegd, dat Robert verstand van schilderijen had."

"Wie is Robert?"

"De nieuwe huisknecht — Eccles heeft hem aangenomen. Ik ben er van 't begin af tegen geweest. Vraagt u maar aan Eccles. Ik dacht dadelijk al..."

"Ik wil dien huisknecht zien," zei Howard met een schrikwekkend stemgeluid. "Roep hem."

Truesdell ging de kamer uit, door een soort mist van schrik. Robert, die zich nogal opwond bij den aanblik van zooveel Engelsche stukken bagage, sprong de stoep op en af met koffers op zijn rug,

en dacht: "Ik weet den winkel in de St. James-street, waar je die hoedendoos gekocht hebt." Hij had niet het minste gevoel van onheil, toen Truesdell hem kwam zeggen, dat meneer Howard hem wenschte te spreken in de ontvangkamer, onmiddellijk.

Hij ging daar binnen, jong en slank in zijn nieuwe donkerbruine livrei; aan den eenen kant van zijn hoofd stond al het haar overeind, door de wrijving van de bagage. Meneer Howard zat achterover in zijn leunstoel met de beenen over elkaar; de eenige sporen van emotie waren de vlugge beweging van zijn hangenden voet en het felle zwaaien van zijn lorgnet, aan het einde van een gouden kettinkje. Mevrouw Howard wierp een heimelijken blik op haar boek, en Hilda dacht: "Zou 't misschien helpen, als ik ging huilen? De menschen uit dien tijd zijn zoo vreeselijk gevoelig voor tranen!"

Intusschen voerde Robert een stukje tooneelspel op, dat hij van Eccles had afgekeken. Hij liet zijn blik rondgaan, of er ook iets gedaan moest worden — of de kachel bijgevuld moest worden, de haardplaat aangeveegd of de aschla geleegd. Alles scheen echter in orde te zijn, dus schonk hij zijn volle aandacht weer aan meneer Howard, die met een koude, bijtende stem zei:

"Wat heb ik gehoord — kun jij schilderijen keuren, Robert?"

Dit was het begin van Socrates' welbekende methode. Truesdell had in het diepst van zijn hart medelijden met Robert, maar verheugde zich toch, dat de marteling hem niet werd aangedaan.

"Pardon, meneer?"

"Beschouw jij jezelf als deskundige op het gebied van schilderijen?"

"Neen, meneer, niet als expert."

"Maar toch genoeg expert, dat Truesdell er mijn bevelen niet om uitvoert."

"Had u dat schilderij werkelijk gekocht, mijnheer? Het spijt me."

"Daar is alle reden voor," antwoordde Howard. "Als jij er niet was tusschengekomen met je domme bemoeizucht, had ik nu het mooiste schilderij in mijn bezit, waar ik ooit de hand op heb kunnen leggen. Je hebt me een onherstelbare schade aangedaan — onherstelbaar."

Zijn smart was zoo fel, dat Robert in zijn mannelijk medelijden zijn waardigheid van huisknecht vergat. Hij sprak op een zeer menschenlijken toon: "t Spijt me, maar ik geloof, dat u daar later wel anders over zult denken. 't Was beslist geen Luini. Ik geef u mijn woord..."

"Jouw woord! Jouw woord!" schreeuwde Howard. Hij sloot zijn mond en haalde zoo krachtig adem door zijn neus, dat zijn wangen trilden. Toen

hield hij zich weer kalm en zei: "Je schijnt een van de onnoozelste en eigenwijste jongelui te zijn, die ik ooit gezien heb. Ik heb geen personeel noodig, dat zich als schilderijen-expert opwerpt. Zeg tegen Eccles, dat ik je ontslagen heb. Hij zal je betalen, waar je recht op hebt."

"Maar, oom, dat kunt u toch niet doen! 't Is niet eerlijk. Ik heb 't gedaan, Robert niet."

"Hilda," antwoordde haar oom, niet onvriendelijk, "je kunt me blijkbaar beletten, de schilderijen te koopen, die ik hebben wil, maar je kunt me niet beletten, 't personeel weg te sturen, dat ik niet hebben wil. Ik wil dit jong-mensch niet houden."

"Dan nemen wij hem," zei Hilda. "Wij nemen Robert, niet, moeder? Hij mag geen gebrek lijden, omdat..."

"Nee, kind, dat doen we niet," zei haar

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

De mannelijke hoofdpersoon is Robert Breen, een jong Engelsch edelman, die in armoede te New York vertoeft. Hij had daar nl. voor zijn broer, hoofd der familie, schilderijen verkocht, en 't geld op een bank gestort. Die bank had echter haar betalingen gestaakt, dus kon Robert nergens heen, en zijn broer om geld seinen wou hij niet. De bank was nl. niet failliet — het geld kwam wel terecht. — Lord Robert ontmoet Eccles, een vroegeren bediende van zijn vader; Eccles is nu butler bij den heer Howard, die op reis is, en neemt Robert daar tijdelijk in huis. Robert speelt voor huisknecht, en doet de deur open voor een mooi meisje, Hilda, nichtje van den afwezigen heer Howard. Hilda wil aan een vereerder, meneer Newbury, de schilderijen-verzameling van Howard toonen. Meneer Newbury doet verliefd tegen Hilda, waarop Robert hem de deur uitwerkt! — Robert heeft ook kennis gemaakt met juffrouw Gore, de hartelijke keukenmeid van meneer Howard, en met meneer Truesdell, den besluiteloozen secretaris. — Laatstgenoemde krijgt een telegram van meneer Howard, waarin deze hem beveelt, een bezoeker voor zeker schilderij 20.000 dollar te betalen. Truesdell aarzelt, Robert zegt, dat 't schilderij een prul is, en de bezoeker kan onverrichterzake vertrekken. — Dan komt meneer Howard thuis; hij wordt begroet door zijn zuster en nicht, mevrouw Howard en Hilda. Hij vertelt, dat hij een diner wil geven ter eere van een jongen Engelschman, dien hij op de boot heeft leeren kennen, lord Axminster (en wat niemand weet: Axminster is de broer van Robert). Nu kunt u hierboven verder lezen.

moeder. Al leefde zij met haar hoofd in de wolken, zij had gezond verstand genoeg, om geen jongen knappen bediende in huis te halen, die door haar dochter — zonder eenig bewijs, voorzover mevrouw Howard wist — voor een verkapt edelman werd gehouden. „We hebben geen huisknecht nodig, en als we er een nodig hadden, zou ik de keuze aan Brownrigg overlaten.”

„Goed, dan zal ik wel zorgen, dat je hier geen schade door lijdt, Robert,” zei Hilda.

„Dat is heel vriendelijk van u, juffrouw; maar u hoeft u heusch nergens zorg over te maken. 't Is niets erg.”

„Je kunt gaan, Robert,” zei meneer Howard.

Robert verliet de kamer, en Hilda snikte het uit. Ze schreide, gedeeltelijk omdat zij haar geweten bezwaard voelde, en gedeeltelijk, omdat zij den traan bij ervaring kende als een uitstekend middel, om iets in orde te krijgen, vooral als het mannen betrof. Howard draaide aanstonds bij.

„Huil maar niet, Hilda,” zei hij. „Misschien krijg ik 't schilderij toch nog te pakken.... Truesdell, bel meneer Porteus op en vraag, of hij vanavond komt dineeren of morgenochtend ontbijten. Vertel hem, wat er gebeurd is. Als iemand weet, waar 't schilderij gebleven is, is hij 't. Misschien heeft hij 't zelf ingepikt, maar aan mij geeft hij 't wel af. Huil nu niet, kind. 't Spijt me, als ik boos ben geweest.”

Op straat was Hilda snel over haar verdriet heen.

„Maar oom, dat kunt u toch niet doen....”

„Ik had toch echt gedacht, dat u Robert zou willen nemen, eerlijkheidshalve.”

„'t Is beslist een knappe jongen,” antwoordde haar moeder, „maar van die zoogenaamde adellijke afkomst heb ik niets gemerkt. Er loopen in Engeland duizenden van die jongelui.”

„Maar hoe kan Eccles dan mylord tegen hem zeggen?”

„Misschien heet hij Lord van zijn achternaam.”

Hilda keek ernstig. Dit was nooit in haar opgekomen, maar de mogelijkheid erkende zij.

„En toch wil ik om alles wedden, dat hij van adel is, moeder.”

„Als hij 't is,” antwoordde mevrouw Howard, „heeft hij waarschijnlijk iets gedaan, dat niet door den beugel kan. Er is geen braver en eerlijker volk op de wereld dan de Engelschen, maar als ze vallen, als ze eenmaal slecht beginnen, kan niemand er tegen op. Waarom hoeft hij anders voor huisknecht te spelen? Voor noodgevallen is er een Engelsche gezant. Ik geef je niet dikwijls ongevraagd raad, Hilda, maar ik moet je toch zeggen, dat je 't wijste doet, als je verder buiten die heele kwestie blijft. Je bent altijd geneigd, je ergens in te mengen en iets te doen, als 't heelemaal niet nodig is. Dat geval met dat schilderij bijvoorbeeld. Je had alles veel beter aan dien stakkerigen secretaris van je oom kunnen overlaten — die had dan natuurlijk netjes betaald. Je vader was precies zoo — die moest zich ook overal mee bemoeien, waar hij tegenaan liep.”

Zij waren intusschen thuis gekomen, en nog steeds pratend ging mevrouw Howard voor haar bureau zitten, om een briefje aan lord Axminster te schrijven. „Ben je morgen of Donderdag bezet, Hilda?”

„Freddy komt Donderdag weer. Ik zou ergens met hem gaan dansen.”

„Dan zullen we Freddy ook vragen. 't Zal hem niet veel kunnen schelen, of hij 't eene of 't andere doet....”

„Nee.... Hij houdt wel van adel, geloof ik.”

„Dat doet iedereen, een beetje ten minste,” zei mevrouw Howard, en zij sprak vervolgens een groote waarheid uit: „Iedereen ontmoet graag menschen, waar hij later van vertellen kan, dat hij ze ontmoet heeft — of 't koningen zijn of misdadigers.... Laat de chauffeur dit briefje aan 't hotel afgeven, als hij je weggebracht heeft vanavond.”

Intusschen was lord Robert, na de ontvangkamer verlaten te hebben, naar beneden gegaan. Tot zijn verwondering ontdekte hij, dat 't hem hinderde, ontslagen te zijn — niet om de gevolgen, maar om 't verschijnsel zelf. Heel zijn leven was hij overal, waar hij kwam, welkom geweest, niet alleen als de zoon van den markies van Axminster, maar ook om zijn opgewekte, hartelijke, knappe persoonlijkheid. Het besef, dat iemand hem het huis uit wou zetten, was hem als een slag in het gezicht. Juffrouw Gore was met de ceremoniën der kookkunst bezig, en keek niet op, voor hij droevig zei: „We kaarten niet meer, juffrouw Gore.”

Zij sloeg haar oogen op en zag het onmiddellijk. „Ben je ontslagen?”

„Ik ben om zoo te zeggen bij mijn kraag de deur uit gegooit.”

Rosie begon een lang, klagend geluid, dat schrik en medelijden moest beteekenen, terwijl juffrouw Gore heftig knikte. „Dat is dat kleine mormel boven z'n schuld. Ik zal hem wel krijgen.”

„Nee, 't is zijn schuld niet. Niemand heeft schuld behalve ikzelf.”

Op dit moment kwam Eccles, die aan 't uitpakken was geweest, het smalle wenteltrapje van de provisiekamer af, met wat kleeren van meneer Howard over zijn arm, en juffrouw Gore wendde haar ronde, booze gezicht naar hem toe: „Robert is ontslagen.”

„Om dat schilderij zeker. 't Spijt me heel erg, my.... mijn vriend.”

De vier stonden elkaar in somber stilzwijgen aan te kijken, tot er in juffrouw Gore plotseling leven kwam. Zij begon haar handen af te vegen. „Kijk eens naar de erretjes, dat ze niet te hard koken, Rosie,” zei ze. Toen maakte ze haar schort los.

„Waar ga je heen?” zei Eccles.

„Naar boven, om hem de waarheid te zeggen.”

„Moet je niet doen, Sabina,” zei Eccles. „Dat helpt niets. Dacht je meneer Howard om te praten, als hij een besluit genomen heeft? Dat kan niemand. Je bereikt er alleen mee, dat je zelf last krijgt.”

Juffrouw Gore staakte haar voorbereidselen even om Eccles met al haar energie te kunnen aanstaren. „Last?” riep zij uit. „Wat kan ik dan voor last krijgen, met m'n spaarpot en een neef in Argentinië, die eeuwig ligt te soebatten, of ik bij hem in kom trekken? Last! We zullen eens zien, wie er last krijgt!”

Lord Robert trad nog krachtiger op. Hij sloeg zijn arm om de ronde, stevige schouders van juffrouw Gore heen. „Nee hoor,” zei hij, „ik wil 't in geen geval hebben. Ik kan niet toelaten, dat u hier uw betrekking riskeert voor mij. Dat wil ik niet.”

„Zoo,” zei juffrouw Gore. „Dan vertel je me maar eens als ik terugkom, hoe je 't aan zou willen pakken, om me tegen te houden.” Zij schudde Robert's arm van zich af en vervolgde haar voorbereidselen tot het vertrek — streek haar haar glad voor den keukenspiegel, deed een schoon schort voor, en riep Rosie bevelen toe, boven de protesten der beide mannen uit. Toen zij klaar was, ging zij naar de deur. „Ik riskeer niets en ik krijg geen last,” zei ze, waarop zij de kamer verliet.

„Wat moet ik nu doen, Eccles?” vroeg lord Robert zeer gedrukt.

„Als iemand met alle geweld doen wil zonder te denken, valt er niets te doen. Als Sabina even nadent, weet ze heel goed, dat meneer Howard zich al heel weinig zal storen aan de opmerkingen van zijn keukenmeid. Maar haar betrekking raakt ze niet kwijt. Meneer Howard kent haar, en ze hebben al meer wat gehad samen.”

Sabina klom op naar de bibliotheek, waar Howard zich, na het vertrek van zijn schoonzuster en zijn nicht, heen begeven had om zijn post na te zien. Hij was juist bezig, den nog bevenden Truesdell voor dien dag naar huis te zenden. Hij had besloten, hem te vergeven, nu hij al een ander slachtoffer had.

„Ah, Sabina,” zei hij joviaal. „Ik ben blij, dat ik je weer zie. Heb je 't goed gemaakt? Je ziet er wel naar uit. Ik heb een heer te eten gevraagd, maar hij kan niet. Ik was ervan overtuigd, dat je een uitstekenden maaltijd voor twee personen zou opdien.”

Sabina's gelaat was niet verhelderd bij die vriendelijke begroeting.

„O ja, meneer,” zei ze, „er zou eten genoeg geweest zijn — dat is er tot nu toe altijd geweest voor u en uw vrienden — maar u zult, na den eersten van de maand, naar iemand anders uit moeten zien, die 't voor u klaarmaakt.”

De glimlach week van Howard's gezicht. Heel zijn makkelijke, weelderige leven steunde op Sabina Gore — niet alleen op haar voortreffelijke kookkunst, maar vooral op zijn vrouwen op haar eerlijke trouw in het bestuur der huishouding. Sterker nog: hoewel zij het geen van beiden vermoedden, was Sabina een der hoofdredenen, waarom hij ongetrouwd was gebleven; een vrouw kon 't hem niet beter geven, dan Sabina deed — en als een vrouw niet met Sabina overweg kon, kreeg hij 't veel slechter. Hij was zoo van streek, dat hij een beetje stotterde, toen hij vroeg: „Wat is er? Wat bedoel je? Ben je ziek?”

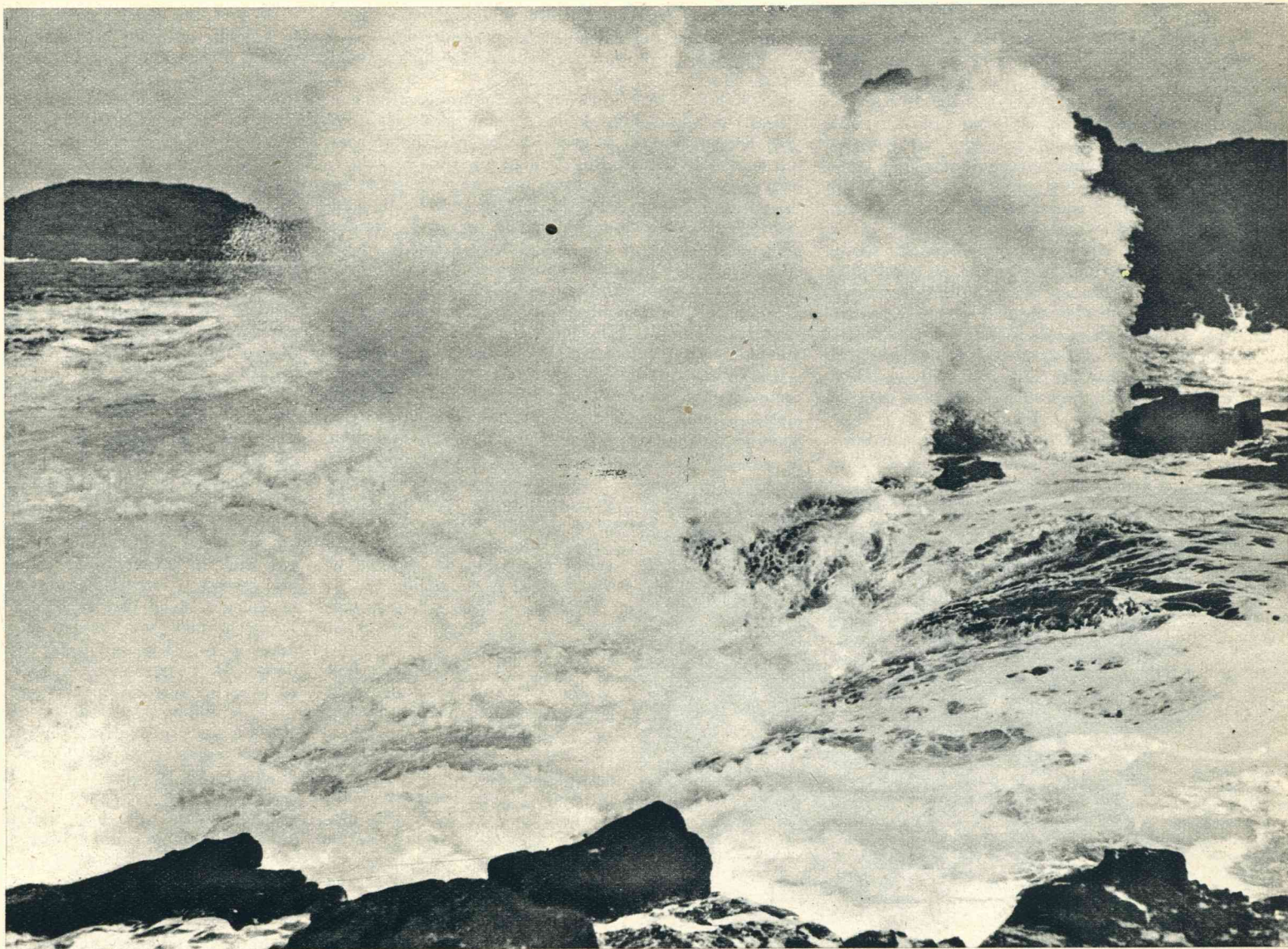
„Nee, meneer, dank u, ik ben zoo gezond als 't maar hoeft.” Op haar middel sloeg zij haar dikke benedenarmen over elkaar en zij bewoog ze, als om zichzelf te feliciteeren.

„Waarom wil je dan weg? Malligheid! Je moet blijven, Sabina!”

ZIE VERVOLG OP PAGINA 34

VAN ALLES EN OVERAL

De Scilly-eilanden aan de westkust van Engeland in den Atlantischen Oceaan zijn door hevige stormen geteisterd.

Te Knightsbridge in Londen is men bezig aan den bouw van enkele glazen huizen. Voor het optrekken der muren worden glazen steenen gebruikt, die een enorme sterkte moeten bezitten en door een bijzondere behandeling zoowel voor hitte als voor kou ontoegankelijk zijn. Deze glazen muren zijn doorschijnend maar niet doorzichtig. Een jonge dame met een der nieuwe glassteenen, welke van binnen hol zijn.

Hel stoffelijk overschot van den overleden Amerikaanschen kauwgommi-koning Wrigley rust thans in een bijna koninklijk mausoleum op Catalina-eiland (Californië). Het gebouw is 40 meter hoog en slechts te bereiken door middel van 'n prachtige marmeren trap.

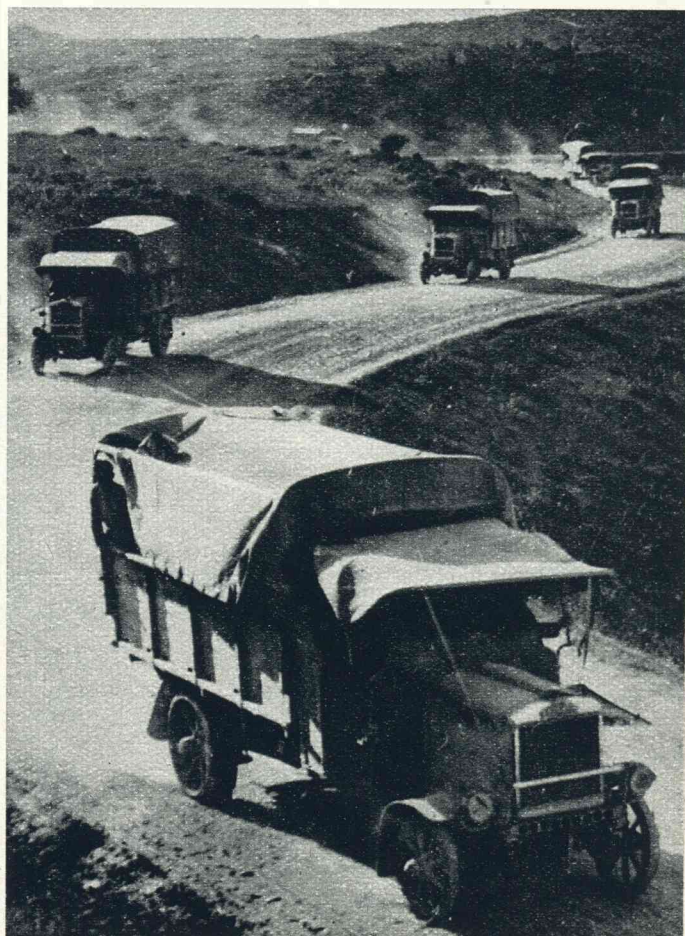
Ondanks het slechte weer van de laatste dagen bloeiden de crocussen in de Koninklijke Botanische tuinen te Kew (Engeland). De lente schijnt nu werkelijk te komen.

De parachute-springer Clem Sohn sprong te Daytona Beach in Florida (Amerika) uit een vliegtuig en vloog als een vogel door de lucht! Toen hij de aarde dicht genoeg genaderd was, ontvouwde hij een valscherp op z'n rug en kwam veilig naar beneden. Een foto van den waaghals eenige oogenblikken voor het opstijgen genomen.

De opstand in Griekenland — militaire auto's met proviand en munitie begeven zich naar de stellingen der regeeringstroepen in Macedonië.

De opstand in Griekenland — regeeringstroepen op weg naar het tooneel van den strijd in Macedonië.

DE EERSTE ZACHTE DAG

MEN mag van lange avonden houden en vroeg-de-lamp-op, of men kan op den winter schelden wegens kolenrekening of koude voeten ; men mag de gezelligheid van de wintersche sfeer roemen, of men mag negen maanden lang heimwee hebben naar den zomer van drie maanden ; men mag meer gesteld zijn op een schemerlamp en een loeiende kachel, of men mag de voorkeur geven aan de lange zomeravonden — maar na een triestige of gure Januari en Februari is iedereen toch verheugd over de verblijdende gebeurtenis, welke bekend is als de eerste mooie, zachte dag. Er is dan ook niets zoo weldadig en opwekkend als een zonnige dag, die een verkwikking is na regen en hagelbuien en weerberichten, die beurtelings ons verrassen met krachtigen wind en een halven storm, afgewisseld door Oostenwind, die geen vrieskou meebrengt maar toch guur genoeg is om de kachel op volle kracht in te stellen. De zon neemt dadelijk de grijsheid en saaiheid weg ; de zon kleurt de stad en het land dadelijk vroolijker ; de zon jaagt u weg uit den stoel dicht bij de kachel en brengt u bij het raam, om te kunnen voelen dat deze koesterende warmte veel weldadiger is ; de zon herinnert u er aan, dat er nog zooiets als zomer bestaat, al lijkt de laatste h  l lang geleden in het land geweest te zijn. Die eerste zachte zonnedag verkwikt u door het vooruitzicht, dat er weer een tijd komt, dat men niet huiverend door de gang naar de voordeur gaat, en dat de tocht naar de kolenkist een Poolexpeditie gelijk is. Die eerste zonnedag wijst naar de . . . nu ja, de groote schoonmaak ; maar die komt ook wel voorbij en dan . . .

Dan is 't misschien nog winter.

Het bosch is nog kaal, doch de Maartsche zon brengt er reeds de wel-doende sfeer, die ons naar den zomer doet verlangen (Burgemeester Rijkens-bosch te Santpoort).

De zon noodt u tot een wandeling op dit landelijke paadje nabij Vogelenzang.

*Sprokkelen in 't groot
in Groenendaalte Heem-
stede.*

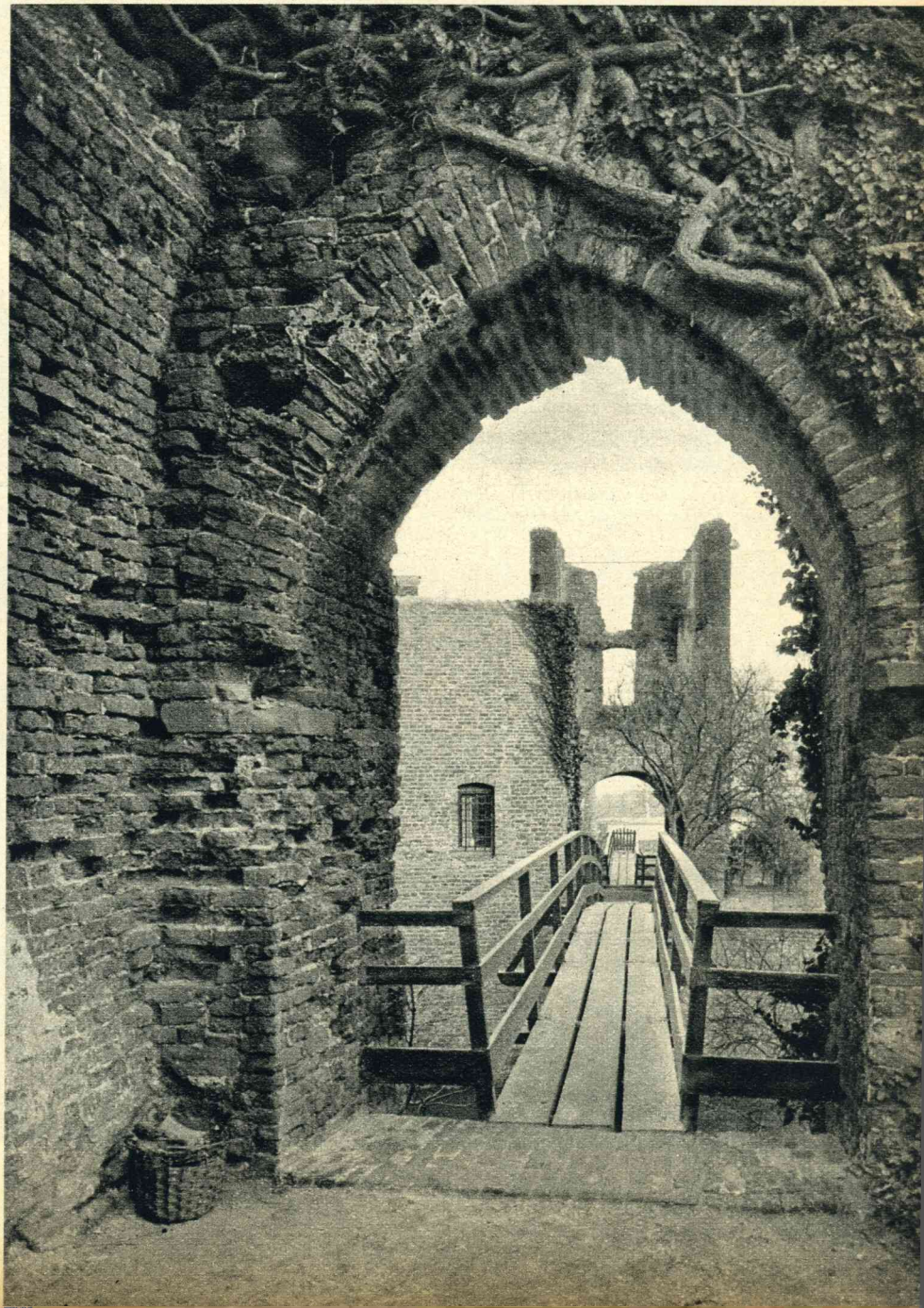

*De zon teekent in wit
en zwart (Jan Gijzen-
vaart).*

*De zon schittert op de
Leidschevaart bij Vog-
lenzang.*

*Brederode, de veel ge-
kiekte en veel beklom-
men ruïne in het Am-
sterdamsche toeristen-
gebied tusschen Haar-
lem en Velsen.*

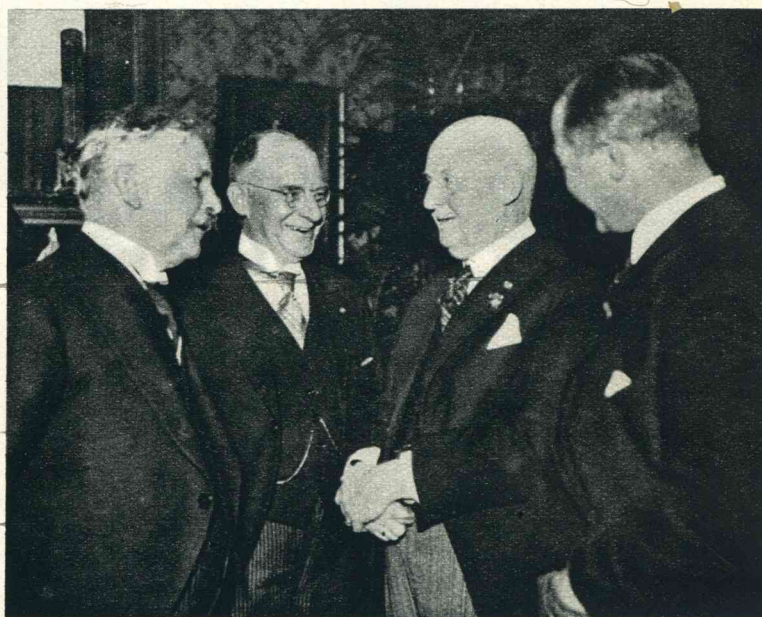

Het Hollandsche B-elftal (dames) dat Zondag te Mühlheim een 3-2-overwinning behaalde op de West-Duitsche dames.

Te Mühlheim werden Zondag een tweetal intern. hockeywedstrijden gespeeld, n.l. tusschen een West-Duitsch en een Hollandsch dames-elftal en de heerenploegen West-Duitschland en Holland (B-elftal). Kiekje uit den met 2-1 door West-Duitschland gewonnen heerenwedstrijd, genomen voor het doel der gastheeren.

SPORT VAN DE WEEK

De heer Mulier, in sportkringen beter bekend als Pim Mulier, is Zaterdag te 's-Gravenhage ter gelegenheid van zijn 70en verjaardag gehuldigd. De heer Mulier, de oprichter van Holland's oudste voetbalclub, de H.F.C. te Haarlem, introduceerde o.a. 't voetbalspel in Nederland. Op onze foto spreekt de Rotterdamsche burgemeester den jubilaris toe. Van l.n.r. de heer Droogleevers Fortuyn, ir. J. Kips (oud voorz. K.N.V.B.) de heer Mulier en de heer Staal, secr.-penningmeester K.N.V.B.

In het Olympisch Stadion te Amsterdam werd Zondag de wedstrijd D.W.S.—K.F.C. gespeeld, welke door de Amsterdammers met 1-0 werd gewonnen. Moment uit den strijd. D.W.S. scoort het eenige doelpunt.

P.S.V. kampioen van afdeeling IV. Door een stevige 4-1 overwinning op M.V.V. te Maastricht legden de roodwitte Eindhovenaren voor de vijfde maal beslag op den Zuidelijken kampioenspiegel. Kiekje van de kampioensploeg.

De belangrijke wedstrijd Feyenoord—Ajax te Rotterdam. Het vierde doelpunt der Ajacieden. v. Male doet vergeefsche moeite om den bal te stoppen.

Een spannend slot in afdeeling II. Daar Haarlem Zondag tegen Excelsior in Rotterdam gelijk speelde, kwamen drie concurrenten op een gelijk aantal punten te slaan. Kiekje uit de match Excelsior—Haarlem. De Rotterdamsche verdediging in actie.

Het Nederlandsche dameshockey-elftal speelde Zondag een wedstrijd tegen een Bloemendaalsch juniorenteam als oefening voor de match tegen Frankrijk op Zondag a.s. Zie hier de Hollandsche dames, die onze kleuren gaan verdedigen.

De voetbalwedstrijden van den afgelopen Zondag zijn voor de hoofdstad wel zeer succesvol geweest.

Ajax slaagde er voor de tweede maal in de meerdere te blijven over zijn meest gevreesden concurrent, het Rotterdamsche Feijenoord. De roodwitten hebben op verdiende wijze met 4—2 gewonnen, waardoor zij den kampioensstitel van afdeeling I voor het grijpen hebben gekregen. Van één punt achterstand is de situatie gewijzigd in een punt voorsprong op Feijenoord. Ajax moet den laatsten wedstrijd tegen R.C.H. in Amsterdam spelen. Wij mogen wel aannemen dat de Ajacieden ook in dit treffen aan het langste eind zullen trekken. De talrijk meegetrokken Amsterdamsche supporters hebben op het Feijenoordterrein emoties genoeg beleefd, doch konden tenslotte onder de meest gunstige omstandigheden de reis naar de hoofdstad terug aanvaarden.

In den strijd om de laatste plaats te ontkomen is hier de beslissing gevallen. R.C.H. bleef met 5—3 de meerdere over Overmaas, waardoor de Rotterdammers straks den strijd moeten aanbinden tegen de tweede-klassers, teneinde te trachten hun kortstondig verblijf in de hoogste afdeeling te continueren. 't Zal hun hierbij niet makkelijk vallen.

In de andere afdeeling zijn Haarlem, H.D.V.S. en

In een spannenden strijd moest T.O.G. Zondag de meerderheid van Z.V.V. erkennen (0—1) Moment uit deze ontmoeting voor het doel van T.O.G.

D.W.S. op 21 punten gekomen. Elk moet nog één wedstrijd spelen, zoodat de spanning hier buitengewoon groot is. Haarlem ontvangt thuis H.D.V.S., terwijl D.W.S. nog naar H.B.S. moet. Oogenschijnlijk heeft Haarlem de beste kans, daar de roodbroe-

Een aardig kiekje uit de Oost. Een onzer abonné's zond ons uit Medan deze foto, welke werd genomen tijdens de radio-uitzending van den wedstrijd Holland-Duitschland, door Han Hollander. Holland heeft juist gelijk gemaakt. Daar moest op gedronken worden.

De H. C. C. Haarlem herdacht Zaterdag haar 25-jarig bestaan. Talrijke cricketclubs kwamen den Haarlemmers op de receptie hun gelukwensen aanbieden. Op onze foto complimenteert Mr. F. A. Davidson het bestuur namens den Nederlandschen Cricketbond.

ken thuis spelen. H.B.S., dat nog in gevaar verkeert, zal het den Amsterdammers niet makkelijk maken. „IJs en weder dienende" valt Zondag a.s. de beslissing. Het zou hierbij niet vreemd zijn indien er nog een extra wedstrijd noodig was om uit te maken wie aan de kampioenscompetitie mag deelnemen.

Proficiat, Blauw Wit! De zebra's zijn er Zondag in geslaagd om den lastigen uitwedstrijd te Hilversum te winnen, waardoor zij beslag op den kampioensstitel hebben gelegd. In elk geval zullen de hoofdstedelingen toch alvast de emoties van de promotie- en degradatiecompetitie ondergaan. Daar we bovendien op minstens één eerste-klasse-kampioenschap rekenen, zal het slot van het seizoen 1934/35 buitengewoon belangrijk zijn.

Bij de korfballers stond de competitie in de Westelijke 1e klasse geheel stil, daar afgelopen Zondag de 2de ronde voor den Zilveren Korf verspeeld werd. Van de 6 vastgestelde wedstrijden hiervoor konden er 4 doorgang vinden, daar het K.Z.-veld alsmede het Olympia-veld afgekeurd moesten worden. Sportief, dat verleden week tegen Westerkwartier één van zijn beste wedstrijden speelde, stelde ditmaal zijn aanhangers danig teleur, door met 7—2 van Swift te verliezen. In de Van Speijkstraat ontmoetten de beide rivalen Blauw-Wit en Westerkwartier elkaar, in welke ontmoeting de kampioenen voor de derde maal in dit seizoen hun superioriteit over de zebra's wisten te toonen. Met 6—2 wist Westerkwartier te zegevieren, een uitslag die de verhouding tusschen beide teams goed weer gaf. D.V.D. had met 't tweede twaalf-tal van Blauw Wit meer moeite dan men wel zou vermoeden. De zebra's speelden een geestdriftig partijtje en na spannenden strijd wisten Mendels c.s. tenslotte met 5—3 te zegevieren. D.D.V. en Luto, beide no. 2 resp. van de 2e klasse B en C, gaven elkaar aanvankelijk uitstekend partij. Het meerdere uithoudingsvermogen der D.D.V.-ers gaf in dezen wedstrijd den doorslag, waardoor zij erin slaagden met 6—2 in de meerderheid te blijven. O.i. was deze uitslag iets geflatteerd.

De heer Tom W. H. van Waveren, voorzitter van het Uitvoerend Comité van de Internationale Bloemententoonstelling te Heemstede, schreef op ons verzoek een interessant artikel over „Flora 1935”.

Algemeen overzicht van het hofterrein met, op den achtergrond, het bloemenpaleis en rechts het warenhuis en het restaurant.

DE FLORA 1935

Het ontstaan, de groei en de betekenis ervan voor de bloemenwereld

HOLLAND is below the level of the sea and has flowers. The people walk on wooden shoes." (Holland ligt beneden de oppervlakte der zee en heeft bloemen. De menschen lopen op klompen.)

Deze woorden waren volgens een mijner zaken-vrienden uit St. Diego, Californië, alles wat hij zich herinnerde van hetgeen hij op school over Holland geleerd had en volgens zijn besliste meening was het ook inderdaad het eenige, wat in de Amerikaanse schoolboeken over ons land te vinden was.

Deze uiting moge waar zijn of niet — zij demonstreert echter voortreffelijk, hoe bekend Nederland overal op de wereld om zijn bloembollen is.

En niet ten onrechte is dit zoo. Wij hebben, dank zij onze eeuwenoude culturen — dank zij de geestgronden en dank zij de liefde van den Hollandschen bollenkweker voor zijn vak — een liefde, welke door vele geslachten van vader op zoon overging, een geweldigen voorsprong op andere naties.

In 1930 exporteerde Nederland 46 miljoen K.G. bollen voor een totale waarde van circa 50 miljoen

gulden. Het aantal variëteiten van de geëxposeerde bollen was enorm en bij benadering niet te schatten. Het bedroeg echter zonder twijfel meer dan 5 duizend — een getal, dat in geen land ter wereld ook maar benaderd is.

De parken in de grootste steden van 2 continenten vertellen elk jaar van den luister onzer bollen. De Tuileries, Hyde Park, Bronx Park en vele andere centra der wereldsteden lokten in het voorjaar duizenden bewonderaars naar hun bloembedden.

De voorsprong, zoo gezegd, was enorm en wij moesten trachten dien te behouden. Helaas heeft ook de economische wereldcrisis haar stempel zwaar op het bollenvak gedrukt. De export liep in 1933 terug tot 40 miljoen K.G. — de waarde ervan echter tot 19 miljoen gulden. Meer dan 50 % van de inkomsten der topjaren moesten wij derven, en bovendien met de bedreiging, dat voor het allengs sluiten der grenzen van de groote mogendheden, ook het gewicht van den export nog verder zou verminderen.

Nu is het een feit, dat de Nederlander juist in de donkerste dagen tot grootsche daden kan komen. Het is of 't verzet der omstandigheden hem prikkelt en aanspoort tot krachtsontplooiing. En zoo is het, dat de Vereniging voor Bloembollencultuur — samenvallend met haar 75-jarig bestaan — er toe kwam in een gigantische reclame de wereld te toonen, wat Holland vermag en hoever de Hollandsche bloembollencultuur uitsteekt boven die van andere landen.

Aan de tentoonstelling zelve is door 'n schare deskundigen gedurende meer dan twee jaren koortsachtig gewerkt. Den 17en Juli 1933 lagen de plannen van het hoofdgebouw en den tuinaanleg kant en klaar, den

18en Augustus werd besloten de tentoonstelling ook 's avonds te openen. In November 1933 ging de eerste spade in den grond en den 15en Januari 1934 werd de eerste paal van 't directie-gebouw geheild.

Tenslotte — het is misschien interessant te vernemen — werd den 14en Maart 1935 des avonds te 10.30 uur de laatste hand aan 't werk gelegd. De tentoonstelling was klaar en stond gereed om haar bezoekers op waardige wijze te ontvangen.

De Flora '35 beslaat 'n terrein van ruim 22 Hectaren in 't Park „Groenendaal" te Heemstede. De tuinarchitectuur heeft zich geheel aangepast aan deze unieke omgeving. De boomgroepen zijn gehonoreerd, de wildbeplanting der Narcissen sluit op de meest natuurlijke wijze het Zuiden der expositie af.

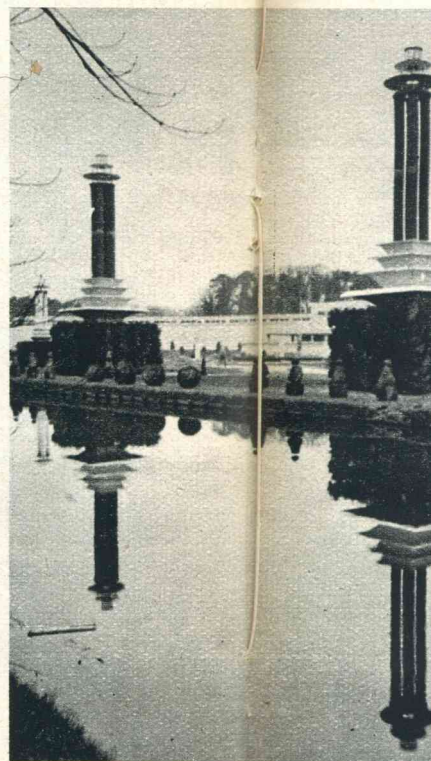
Buitengewoon fraai is verder de overgang van het weiland in het bosch opgelost. Een beplanting van Japansche kersen heeft hier voor een zeer juist accent gezorgd.

De week-end huisjes, de Larensche boerderij en de competitie der stadstuinjes vormen eveneens zeer interessante gedeelten van de tentoonstelling.

Deze stadstuinjes zullen zeer zeker niet aan de aandacht van den stedeling ontsnappen. Zij toonen op dikwijls verbluffende wijze aan, wat een goede tuinarchitect van een beperkte ruimte maken kan. De tuinarchitect heeft hier de opdracht gekregen zijn tuin zóó in te richten, dat de plaats vanwaar de bezoeker dezen tuin beziet, als achterkant van een stadhuis te beschouwen is.

Van bijzonder belang voor den bezoeker is natuurlijk het gedeelte van de tentoonstelling, hetwelk ten Noorden van de vaart ligt.

Dit gedeelte — dat ook 's avonds verlicht is en daarom meestal het avondterrein wordt genoemd — herbergt de groote gebouwen. Het is aangelegd als een rechtlijnige siertuin — een bloemenhof — omsloten door gebouwen en lichtmasten.

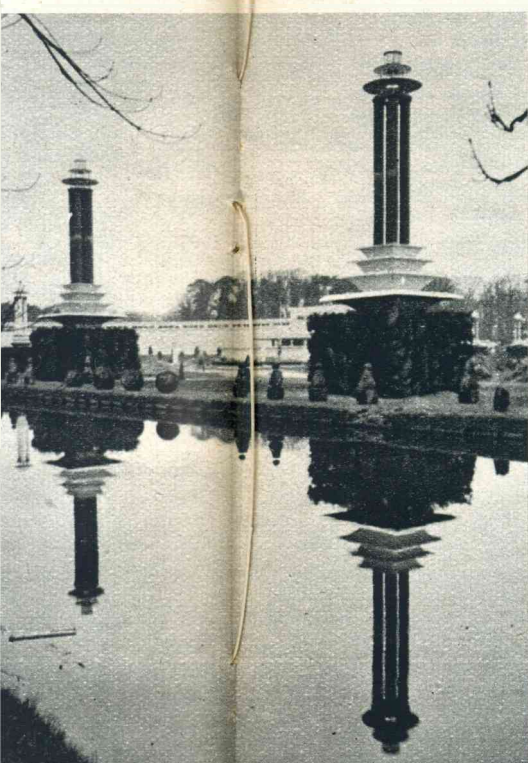
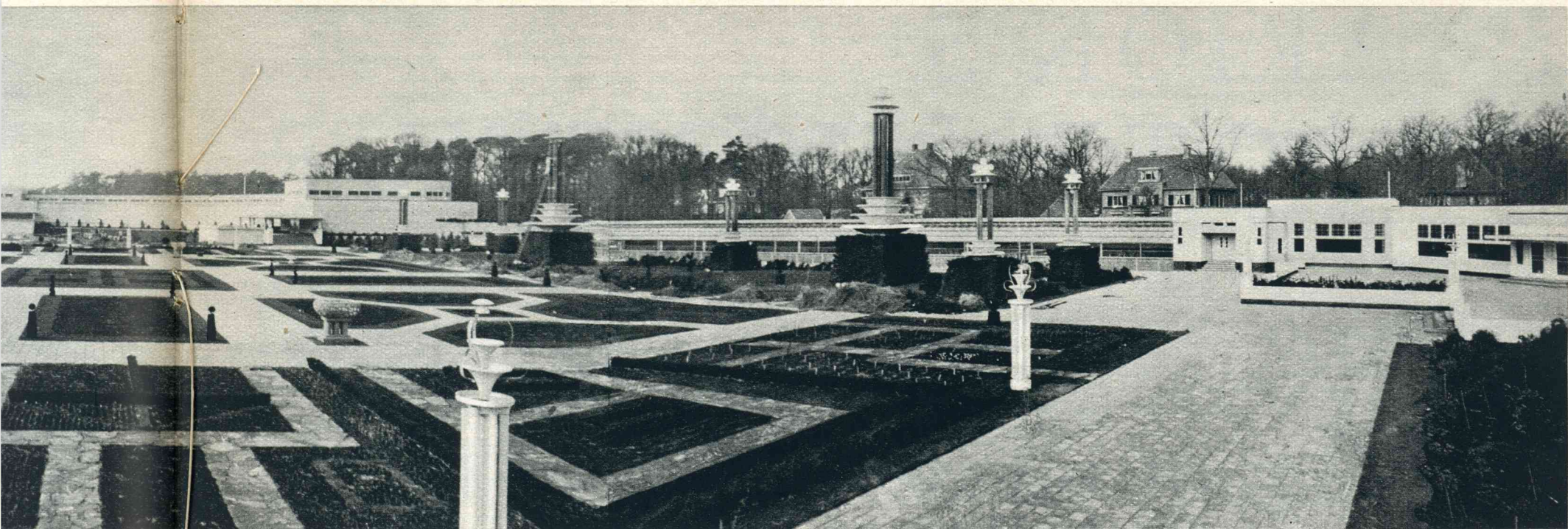

Eenige imposante liedmonumenten aan van het water.

Aardig doorkijkje in de richting van den muziek-koepel.

dat
stop
zoo
sta
de
een
ver
O
stud
dac
ting
kom
over
van
bou
heef
O
bep
rust
waa
zoo
H
dat
exp
zak
A
te n
750

Enige imposante lichtmonumenten aan den rand van het water.

narchitectuur
e unieke om-
eerd, de wild-
le meest na-
e af.

gang van het
eplanting van
en zeer juist

he boerderij
men eveneens
ntoonstelling.
niet aan de
pen. Zij too-
an, wat een
ruimte maken
dracht gekre-
laats vanwaar
hterkant van

ker is natuur-
c, hetwelk ten

verlicht is en
t genoemd —
aangelegd als
enhof — om-

Een open kas — een z.g. waren-
huis — waarin de leek zoowel als
de vakman, doch in het bijzonder
laatstgenoemde, zijn hart zal op-
halen, sluit het Noorden af. Dit
warenhuis bevat de nieuwste soor-
ten Narcissen, Hyacinten en
Tulpen. Deze bollen, welke dikwijls
een waarde vertegenwoordigen
van tientallen guldens per stuk,
worden hierin beschut tegen de
felle koude en tegen de scherpe
Oosten- en Noordenwinden.

Naast het warenhuis is 't res-
taurant gelegen. Dit biedt plaats
aan ruim 500 personen. Het is ge-
heel modern ontworpen, met ruime
terrassen, van welke men een uit-
muntend uitzicht heeft op het
avondterrein, dat als de licht-
zuilen branden een feërieken aan-
blik zal geven.

Van het restaurant langs het
warenhuis loopend, komen wij dan
tenslotte aan den ingang van het
hoofdgebouw — het z.g. bloemen-
paleis — waarin de 5 tiendaagsche
tentoonstellingen worden gehouden.

Aan dit gebouw is bijzondere
zorg besteed, daar het het hoofd-
motief van de Flora '35 is gewor-
den. Er zijn geen dwarspaden en
de paden zijn overal even breed,
zoodat bij het éénrichtingsverkeer

dat op drukke dagen wordt toegepast, nooit op-
stoppen kunnen voorkomen. Ook is de breedte
zoo gekozen, dat iedere bezoeker, waar hij ook
staat, steeds zoo weinig personen tusschen zich en
de bloemen heeft, dat hij zelfs op de drukste dagen
een meer dan voldoende overzicht van de exposities
verkrijgt.

Ook de verlichting heeft een punt van langdurige
studie uitgemaakt. Speciaal uitgaande van de ge-
dachte, dat de bloemen een rustige, egale verlich-
ting nodig hebben om ten volle tot haar recht te
komen, is de huidige verlichting tot stand gekomen,
overdag opzijde en van boven, 's avonds door middel
van een dubbele koof — welke door het geheele ge-
bouw loopt en een totale lengte van 400 Meter
heeft.

Ook de binnen-architectuur is met groote zorg
bepaald. Men is hier m.i. uitmuntend geslaagd een
rustigen en voornamen achtergrond te verkrijgen,
waartegen de veelvuldigheid der bloemenkleuren
zoo gunstig mogelijk afsteekt.

Het hoofdgebouw is vrijwel het eerste bouwwerk,
dat ontworpen werd uitsluitend en alleen voor de
expositie van bloemen. Daardoor kon aan deze nood-
zakelijke details zooveel aandacht worden besteed.

Als verdere interessante gebouwen vallen nog op
te merken: het bierrestaurant met een ruimte voor
750 personen — het koffiehuis — het gebouw van

den plantenziektenkundigen dienst — het directie-
gebouw en het verkeershuisje.

Ook deze gebouwen zijn in denzelfden stijl opge-
richt en het tijdelijke karakter ervan is wederom ver-
te zoeken.

Tenslotte wijs ik nog even op de beide hoofdingan-
gen, namelijk de dagingang bij het Molentje van het
park „Groenendaal", en de avondentree met de licht-
zuilengalerij op de Van Merlelaan.

Beide ingangen zijn in overeenstemming met het
algemeene karakter van de expositie — een bloemen-
park — uitgevoerd.

Ik zal nog trachten door
het geven van eenige cijfers
u een indruk van den om-
vang der Flora te geven.

Aangelegd werden over de
1000 perken. Het totaal aan
inzenders overschrijdt de 500.
Het aantal bollen, op de Flora
geplant, bedraagt met in-
begrip van de wildbeplan-
ting, welke reeds circa
500.000 bollen omvat, on-
geveer 5.000.000 stuks.

De oppervlakte van de
paden bedraagt 35.000 M².
Hiervoor werden 100.000
tegels gebruikt en 100.000
Kg. rivierzand.

Voor de gebouwen werd
voor de bekleding binnen
15.000 M². Celotex gebruikt.
De vijver heeft 'n lengte
van 65 Meter en 'n totale
inhoud van 7000 M³. Deze
werd in 18 dagen uitgegra-
ven.

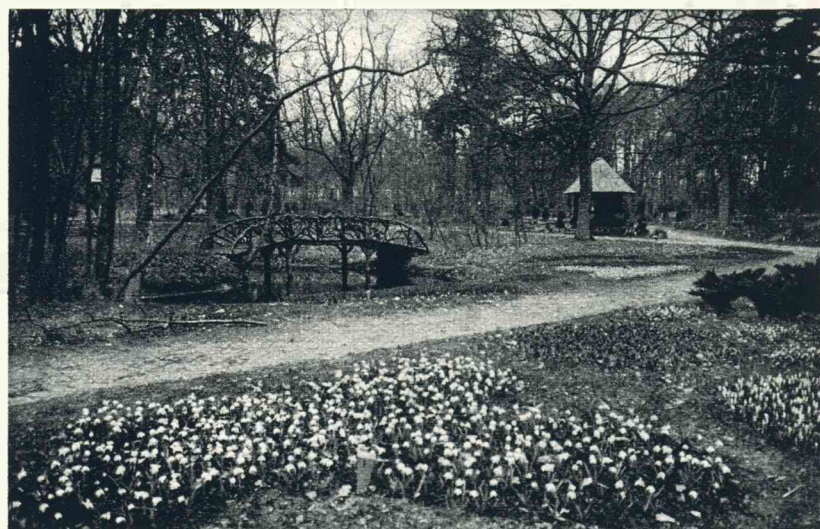
Tenslotte werden er voor
de avondexpositie 3000 lam-
pen gebruikt, 8 K.M. kabel
en 75 lichtpilaren, voldoende
om een weg van 40 K.M.
lengte te verlichten.

Natuurlijk is 't verkeers-
probleem van alle kanten
bekeken en bestudeerd. De
extra treinen, trams en bus-
sen, de particuliere auto's,
de fietsen en de taxi's,
welke op de topdagen stel-
lig tienduizenden bezoekers
zullen aanvoeren, worden
alle in éénrichtingsverkeer
naar en van de tentoon-
stelling geleid. Tulpenmo-
tieven op de wegen, ver-
keersborden en andere hulp-
middelen zullen hierbij uit-
stekende gidsen zijn.

Zoo heeft het uitvoerend

comité geijverd de Flora in alle opzichten perfect
te maken. Dank zij de groote schare van deskun-
digen, die het hierbij ten dienste stond en dank
zij de hulp der vele autoriteiten, gelooft het wel,
hierin geslaagd te zijn.

Vol vertrouwen ziet 't dan ook de expositie tege-
moet. Moge de bezoeker van de Flora van de bloe-
menpracht genieten en moge ook het vak vinden in
de Flora wat het zoekt, namelijk de hernieuwde
erkenning van de superioriteit der Nederlandsche
bloembollencultuur.

Een zeer fraai hoekje op het uitgestrekte tentoonstellingsterrein.

Een gedeelte der rotstuinen, op den achtergrond het Larensche boerderijtje.

MARION'S GROOTE AVONTUUR

NEGENDE VERVOLG

DOOR MAXIMILIAN BERNARD

IK zeg u nog eens, dat ik de expeditie doorzet. De looden pakken heb ik al — al aangehad ook," zei ze met hooggeheven hoofd. Inwendig was zij blij, dat zij toevallig achter dit belangrijke geheim was gekomen — dat voorkwam een nooit te herstellen tijdverlies.

Ook Holand was opgestaan.

"Goed — ik zie wel in, dat verdere onderhandelingen toch niet baten. Ik laat overmorgenochtend een expeditie naar Montana vertrekken. Mag ik weten, wat uw concessie waard is, als de steen bij uw komst al weg is?"

"Maar Odd!" riep mevrouw Holand. "Je beleedigt je gasten!"

"Toch niet," zei Marion; zij stak den grooten, onbeheerschten man haar fijne hand toe en zei vriendelijk: "We kunnen best vrienden zijn als mensch, al staan we in zaken tegenover elkaar, nietwaar meneer Holand?"

Holand drukte ietwat verlegen een kus op Marion's hand.

"U gaat toch nog niet weg?" zei mevrouw Holand verwijtend.

"Ik heb geen tijd meer. . . . Uw man stuurt zijn menschen overmorgen naar Montana, dus moeten wij morgenavond al weg; en ik moet natuurlijk eerst nog veel doen, mevrouw."

"Jawel, maar zoo ineens. . . ." pruilde mevrouw Holand.

"Ja — 't heeft mij ook een beetje overvallen," antwoordde Marion, zoodat Holand en Torrent den steek wel moesten voelen.

Zij nam kort en vriendelijk afscheid van de heeren, en verliet de kamer, begeleid door mevrouw Holand en gevolgd door Will Veldhammer.

"Wat een leelijke Deutsche stijfkop," bromde Torrent, toen hij weer zat.

"Toch een aardig meisje," mompelde Holand. "Alleen kan ze me dol maken met haar kalmte."

"Als ik me ergens iets van aantrek, dan is 't alleen van haar schoonheid," bekende Torrent.

"Wacht maar! Ze pakt 't lang niet onhandig aan. Ze trekt met dien doofstommen neef en 'n paar gehuurde vuistriders naar Montana. En ze heeft de politie ook op haar hand. Vergeet dat niet!"

Torrent maakte een verachtelijke handbeweging. "Pff! Met die vuistriders komen we wel klaar, en zij. . . . we houden haar ergens op een boerderij vast, tot alles in orde is."

"Je weet, dat ik van zulke middelen niet houd!"

"Ik zal 't wel op de een of andere manier klaren, meneer Holand. Weest u daar maar gerust op!"

"De meteor is plotseling een levenskwestie voor onze maatschappij geworden — we moeten hem hebben," zei Holand nadrukkelijk. Hij stond op en ging voor den haard zitten.

"Anders echt een aardige meid," zat hij te mompelen. Hij blies den rook van zijn zwarte sigaar den haard in en keek met verbeterd gezicht naar de fantastisch gevormde blauwe slingers, die snel den schoorsteen in werden gezogen.

TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Marion was zeer tevreden over het resultaat van haar opvoedingskunst. De „hooi-eter van Coney-eiland" veranderde in een weliswaar doofstommen, maar beschaafden man, die aan haar zijde 'n zeer

gunstig figuur maakte. Hij hielp haar bij haar inkoop, en stelde belang in alles, wat hij zag.

Menigmaal kwam in Marion de gedachte op, dat zij was uitgetrokken, om een meteor te vinden, maar dat zij een mensch ontdekt had. Zij deed haar best, hem nooit te laten voelen, dat hij minder was dan zij. Ze liet hem geen pakjes dragen, maar wachtte, tot hij ze zelf aannam, wat hij al spoedig als vanzelfsprekend plaacht te doen.

Als zij hem met gebaren verzocht, in de hall van het hotel te blijven, was niets, dat er op straat of in de hall gebeurde, in staat, hem van zijn plaats te lokken. De indruk van vertrouwbaarheid en mannelijke kracht, dien zij gekregen had, toen Crazy Crook haar uit den gemeenen greep van den Japanner bevrijdde, was nog versterkt.

Steeds opnieuw verbaasde zij zich over dien raadselachtigen man, die er in zijn goedpassende kleeren uitzag als een lid van de hogere New-Yorker klassen. Den dag voor het vertrek besloot zij nog een zenuwarts te raadplegen om zeker te zijn, dat Will haar onderweg geen nieuwe, onaangename verrassingen zou bezorgen. Zij verzocht den chef van het hotel-bureau, te informeren naar een specialiteit voor zielsziekten.

Terwijl zij op antwoord wachtte, werd haar een lange brief van Gunnar uit Cherbourg overhandigd. Hij was diep geschokt door het droevig levens-einde van den professor. Hij kon niet gelooven, dat Marion die gevaarlijke expeditie nu alleen wilde ondernemen. Hij gebruikte daarbij de woorden dwaze trots en grenzenloze lichtzinnigheid. Hij vertelde verder, dat hij in Stockholm een nieuw huis voor haar wou laten bouwen. Hij zou al haar wenschen uit haar oogen lezen, haar op de handen dragen. Hij kon zich zijn verdere leven niet meer voorstellen zonder haar. Als zij echter toch bij haar plan bleef, de expeditie te volvoeren, moest zij hem aanstonds telegrafeeren. Dan kwam hij met de eerste boot over, om haar te begeleiden. Hij herinnerde haar aan de mooie uren van hun gezamenlijken overtocht. . . . maar dit alles had voor Marion een zonderlinge vreemdheid gekregen. Zij kon zich hem niet eens meer voorstellen. Zij gaf een telegram voor hem op:

"Dank voor brief, vertrek morgen naar Montana. Overkomst nutteloos. Schrijf uitvoerig naar Stockholm. Groot. Marion."

Marion had nu oneindig veel te doen. Zij had een

secretaresse van de Nieuwe Chemische Maatschappij omgekocht — die stelde haar door middel van stadstelegrammen telkens op de hoogte van Holand's besluiten. Hij had voor de uitrusting van zijn menschen minstens acht dagen noodig, en niet twee, zooals hij in zijn huis wat pocherig beweerd had. Ook kwam Marion door de hebzuchtige secretaresse het adres van den kleermaker te weten, die de looden pakken maakte. Zij hoefde er nu niet meer over te piekeren, hoe de loodbekleding moest worden aangebracht, zonder het pak te zwaar te maken, het uitzicht en de ademhaling te bemoeilijken. Zij bestelde zes pakken, voor zich en Will, en voor de vier arbeiders uit Washington, ieder één.

Marion kocht tenten, ski's, vilt, een radio-zenden ontvang-apparaat, wapens, dekens, bont, spiritus-stellen, proviand, talloos vele dingen, die voor een oponthoud in de onherbergzame, bevroren en besneeuwde bergstreken van Montana onmisbaar waren. Een half uur voor de lunch reed zij met Will Veldhammer naar een zekeren professor Frederic Pagel, directeur van het „Washington-sanatorium". Hoewel de hotel-portier met den professor getelefoneerd had, moest zij toch in een zeer ongezellige kamer van het groote sanatorium wachten.

Will Veldhammer trok zijn handschoenen uit, toen hij een kleerenstander in het vertrek zag staan. Hij trok ook zijn overjas uit en legde zijn hoed neer. Zou hij door den aanblik van den kleerenstander zoo gehandeld hebben, dacht Marion? Hoe had hij het geleerd? Of wist hij al, dat men in een kamer niet met jas aan en hoed op hoort te zitten?

Het kon geen simpele nabootsing zijn van iets, dat hij zag; want de eenige heer, die met hen in de wachtkamer zat, had zijn dikke grijze jas aangehouden en zijn hoed in den nek geschoven. Zijn gezicht was kogelrond en zeer rood; hij zat zenuwachtig en opgewonden alle kranten door te bladeren, die op de tafel lagen, en zat korte, snelle zinnetjes voor zichzelf te praten.

Marion wist, dat de kranten in die dagen uitvoerige artikelen over den wedloop om den meteor bevatten. Het sensationele onderwerp werd flink uitgebuit: een jonge energieke dame, leidster der expeditie met regeeringsopdracht, in gevecht met een groote New-Yorker maatschappij.

De heer aan de tafel tegenover haar scheen alleen interesse te hebben voor de vette kopregels, die dezen strijd betroffen: „De wedren naar het Rotsgebergte" — „Wedloop in den Witten Dood" — „Duitsche doctores tegen Odd K. Holand" — „De meteor met de verlamdende stralen". . . . verschillende opvattingen over een geval, waar vandaag heel New York over sprak, en dat morgen misschien alweer vergeten zou zijn.

Marion moest even lachen, toen de man met het roode gezicht een zakschaartje te voorschijn haalde en met bevende handen de artikelen over den Montana-meteor begon uit te knippen.

De man keek op en zag Marion met waterige blauwe oogen bestraffend aan.

"Ja, u kunt er om lachen!" momperde hij met een verrassend hooge stem. „U kunt lachen. Hebt u aandeelen in de Nieuwe Chemische Maatschappij?"

"Nee, hoezoo?" vroeg Marion belangstellend.

De man schoof zittend, met stoel en al, om de tafel heen en zei opgewonden:

"Ze hebben me een tip gegeven, om Nieuwe Chemische te koopen — met 't oog op dien meteor, ziet u. Ik. . . ." Hij

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

In het Rotsgebergte is ergens een meteor-steen neergekomen, die een radium-achtige kracht uitstraalt, slechts door lood tegen te houden. De stralen verlammen en doden den onbeschermden mensch, maar zouden voor de industrie 'n zeer groote waarde hebben. De steen wordt dus gezocht, en wel door: 1. den Duitschen professor Veldhammer, met zijn nicht Marion en den Zweed Gunnar Skromberger, die van Marion houdt; 2. den New-Yorker groot-industrieel Holand; diens secretaris, David Torrent, is al op zoek geweest, en heeft een splinter van den steen meegebracht. Maar die splinter is uit het huis van Holand gestolen: 3. een misdadigersbende, die een ring met pijl tot kenteeken voert, en zetelt in een driehoekig huis in de Chinezenwijk te New York. Het hoofd dier bende, een gemaskerd man, bezit den gestolen splinter, en heeft dien in een koffertje, dat met lood bekleed is. Marion en Skromberger zien in het Luna-park een stakker van een man, een jongen man nog, die echter niet denken of praten of hooren kan, en met hooi gevoed wordt. Er komen drie Japanners, die Skromberger ontvoeren, om hem het zoeken naar den meteor te beletten. Als zij echter ook Marion willen wegvoeren, wordt deze gered door het diermensch, en kan naar haar hotel terugkeeren. De man met het masker is intusschen in dat hotel geweest en heeft prof. Veldhammer met de straling van den meteor-splinter gedood. Marion, die nu alleen staat, maakt aanstalten, alleen de expeditie door te zetten. Zij neemt het „diermensch" uit het Luna-park, Crazy Crook, tot zich, wijl zij in hem een ongevaarlijken beschermer ziet. De stakker gaat door onder den naam Will Veldhammer en vergezelt Marion, als zij een bezoek brengt aan Holand, op diens verzoek, en diens voorstel tot samenwerking afslaat. — Nu kunt u hierboven verder lezen.

schoof nog dichterbij, zoodat Will al onrustig werd. „Ik zag er een kans in, en ik heb gekocht... ik verdien nu al veertig mille... da's geld, ziet u! En nu... Nu komt er zoo'n vrouwspersoon uit Duitschland... vrouwspersoon zeg ik... en die krijgt van de regeering de concessie los... Je hoeft niet te vragen hoe." Hij maakte een geldtellende beweging. „En wat gebeurt er nou op de beurs? Nou? Weet u 't niet?"

Marion beet zich op de lippen, om het niet uit te gieren.

„Boem — krak! zegt 't. Nieuwe Chemische plof naar beneden — weg mijn veertig mille, en nog twintig van mezelf. En ik krijg mijn zenuwaanvallen weer terug en ik moet naar den professor... En waarom? Omdat een Duitsch vrouwspersoon, dr. Marion Veldhammer — ik zeg opzettelijk vrouwspersoon..."

„Mejuffrouw dr. Veldhammer," riep een verpleegster aan de deur.

De man met het roode gezicht deinsde terug. Marion stond op en legde hem een hand op den schouder.

„Als mejuffrouw dr. Veldhammer u een tip mag geven, koopt u dan geen Nieuwe Chemische meer. 't Wordt een groote strop..."

Toen ging zij, met Will, de groote, lichte spreekkamer, van professor Pagel binnen. Even vreemd als de glazen lichtbuizen aan het plafond was de

kleine levendige heer, wiens korte grijze puntbaard, steil tusschen het rimpelige gezicht en de witte jas in stond.

„Mejuffrouw dr. Veldhammer? Zeer aangenaam. Waarmee kan ik u dienen? Neemt u plaats... mag ik vragen..." Hij knikte naar Will.

„Mijn neef Will Veldhammer — voor 't publiek... in werkelijkheid een arme onbekende stakker. Ik kom voor hem."

Marion vertelde den dokter alles, wat zij van Crazy Crook wist, van zijn vroeger leven en van zijn verandering in den heer, die nu correct en rustig op 'n stoel zat, en met verbaasde oogen naar de kasten met nikkelen instrumenten keek.

De professor zat voortdurend met zijn potlood op zijn bureau te tikken. Nu en dan zei hij hoofdschuddend: „Heel interessant! Eigenaardig geval!"

„Misschien kunt u onderzoeken, of het gemis van spraak en gehoor en herinnering uit een storing in de hersenen voortkomt — of 't erger kan worden en of 't zou kunnen genezen. Ik zou dezen man, die zeer aan me gehecht is en die me zeer betrouwbaar lijkt, graag op mijn expeditie meenemen als persoonlijk geleide."

„Hm — ik begrijp 't — we zullen eens gauw zien."

De professor begon zijn onderzoek, en deelde zijn conclusie mee:

„De jonge man heeft een gezwel in de hersenen, links boven het oog. Maar als 't al drie jaar zoo is,

zonder erger te worden, mogen we aannemen, dat het gezwel niet meer groeit — ingekapseld is, om zoo te zeggen."

„En is er wat aan te doen?" vroeg Marion, die wel tevreden was over de bevinding van den professor.

„Een hersen-operatie... waaraan levensgevaar verbonden is." Marion schudde het hoofd. „We kunnen ook een radium-behandeling toepassen. Maar dat gaat langzaam... kan weken duren, misschien zelfs maanden."

„Uitstekend — dank u, professor. Mag ik nog even aankomen, als we terug zijn van de reis?"

„Heel graag. Ik wensch u veel succes! — Meneer Crossberry, zuster."

De man met het ronde, roode gezicht kwam de spreekkamer binnen, met de schaar in de rechter, de krantenknipsels in de linkerhand. Met open mond keek hij naar Marion, die, gevolgd door Will, snel het vertrek verliet.

Buiten keek Marion rond naar een auto.

Op honderd pas afstand kwam juist een taxi vrij. Zij vroeg Will, voor een winkelraam te wachten en ging zelf de taxi halen. Will Veldhammer stond roerloos voor de etalage van electriciteits-artikelen. Zijn oogen dwaalden over de glinsterende voorwerpen, in 't begin blij belangstellend, dan weer onverschillig.

Er kwamen twee employé's uit de zaak, die een filiaal van de General Electric Company was. Bij den aanblik van den grooten, roerloozen man schrokken de twee meisjes.

„Is dat Eckart niet?" fluisterde de eene en verschrikt drukte zij haar hand tegen haar borst.

„Je bent gek, Emily — die is toch al drie jaar verdwenen!"

„Maar kijk dan eens! Ik heb hem toch dikwijls genoeg gezien boven, als er een conferentie was... toen ik nog in de Centrale typte... In ieder geval lijkt hij er verbazend veel op!"

De groote, elegante man keek de twee meisjes aan, die verschrikt als naar een geestverschijning opblikten. Zijn oogen gleden over hen heen — hij zag een dame uit een aanrijdende taxi wenken, snelde op haar toe, stapte in en reed weg.

„Ik had kunnen zweren... ik wil mijn hoofd verdedden... als hij 't niet was."

„Je ziet spoken, Emily. Ga maar gauw mee een kop koffie drinken, anders word je nog gek," zei Betsy en zij trok haar vriendin door het gewoel der Madison-Avenue naar de 42e straat.

EENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Marion had zich voorgenomen, na de vierdaagsche reis van New York naar de Groote Vallen een dag rust te nemen. Toen zij echter aan 't station ontvingen werd door verslaggevers en film-operateurs, begreep zij, dat zij dien dag geen rust zou vinden, maar slechts interviews en voortdurende stoornis. Maar enfin, zij moest iederen dag goed gebruiken.

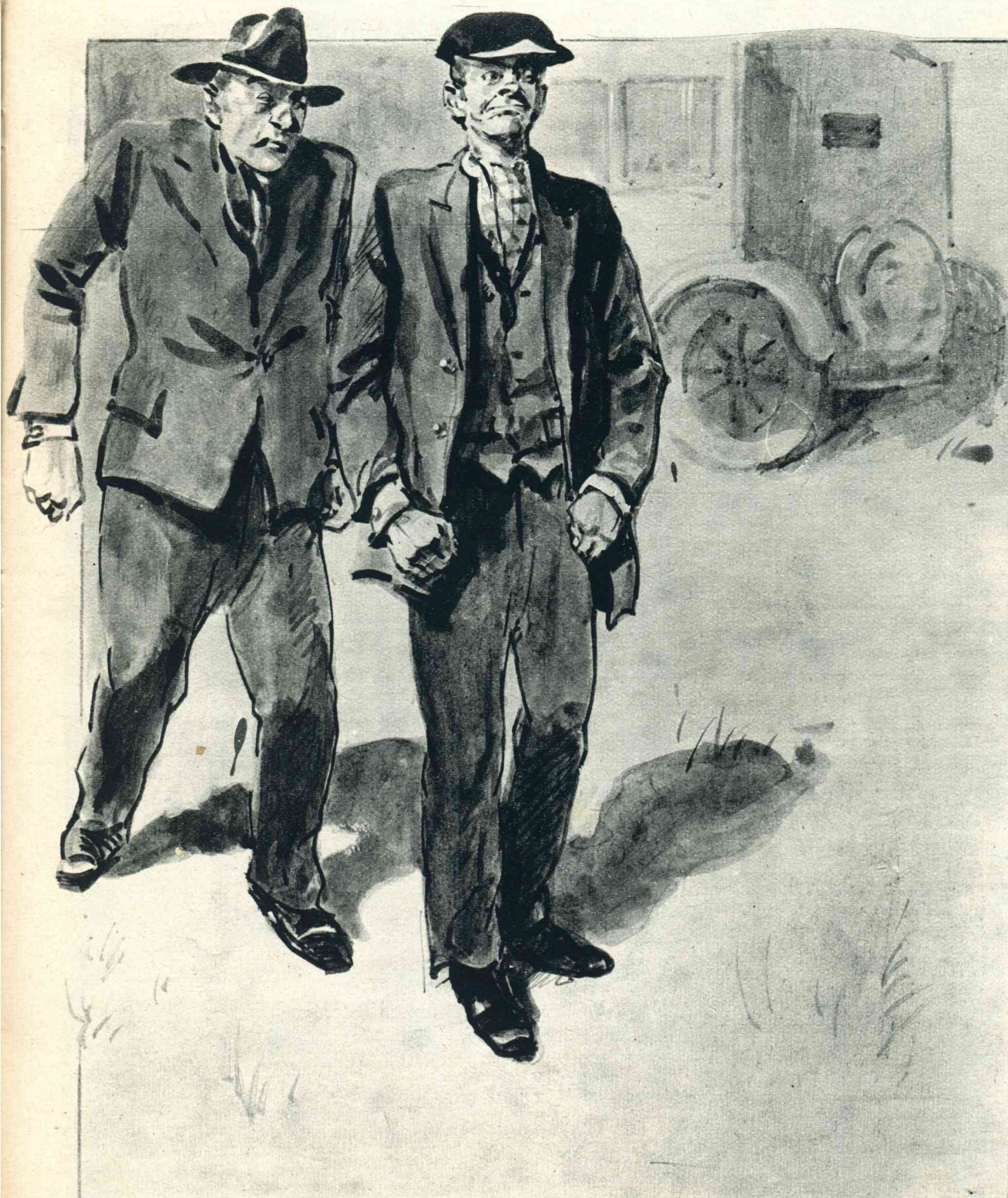
Holand's expeditie was niet vóór haar vertrokken, maar moest minstens nog een dag wachten met het vertrek. Marion had haar les goed geleerd: zij had twee bedienden van de kleermakerij omgekocht; die zorgden, dat eenige looden pakken voor Holand te laat geleverd werden, zoodat hij in machtelooze woede den vertrektijd andermaal had moeten verschuiven.

De wedloop om den meteor was voor de Verenigde Staten een sensatie geworden, alsof het een oorlog of een dans-schlager was. Nieuwe foto's, nieuwe berichten werden door de kranten grof betaald. Marion voelde minder verbazing dan ergernis, dat zij aan 't station der Groote Vallen slechts met moeite door de opdringende journalisten heen kon komen.

Bij de contróle werd zij begroet door Timm Kersten, een Duitsch-Amerikaan, één der vier mannen uit Washington, die oom Felix voor haar had uitgezocht. Hij was mechanicien in een automobielfabriek geweest en had ook wat verstand van radio, zoodat hij het zend-apparaat kon bedienen. Hij wuifde met zijn groote geruite pet, toen hij Marion, Will Veldhammer en zijn drie kameraden gewaar werd. Marion had hem een dag vroeger weggestuurd, om voor twee auto's te zorgen.

„Wat doet u — auto of hotel?" riep hij opgewekt.

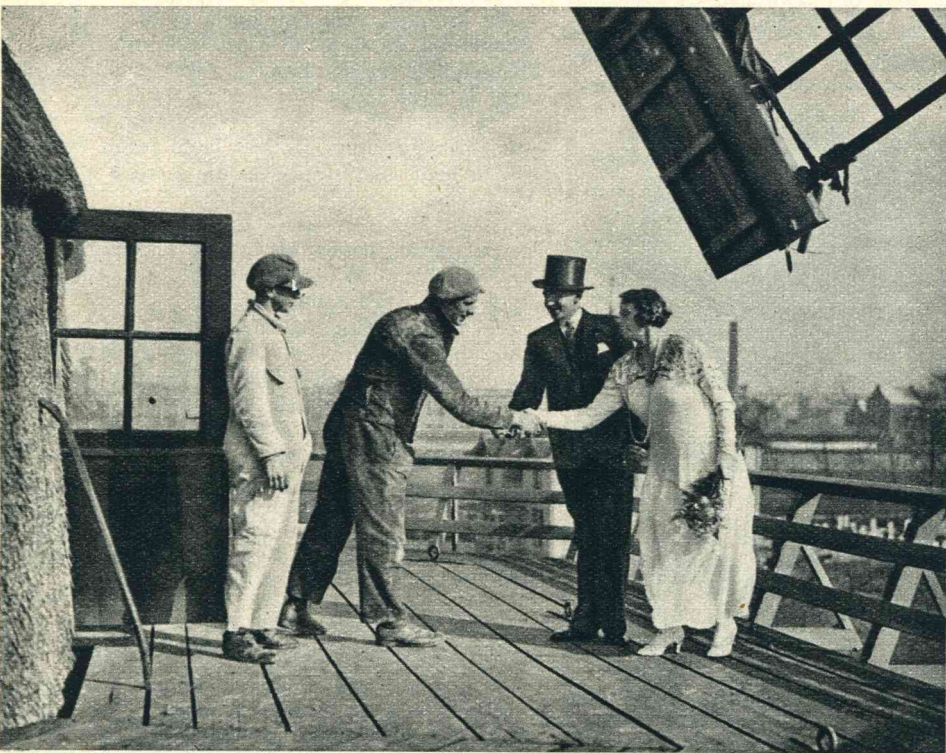
„Auto — we gaan vandaag direct verder."

.... de anderen, verlopen figuren, naderden Marion....

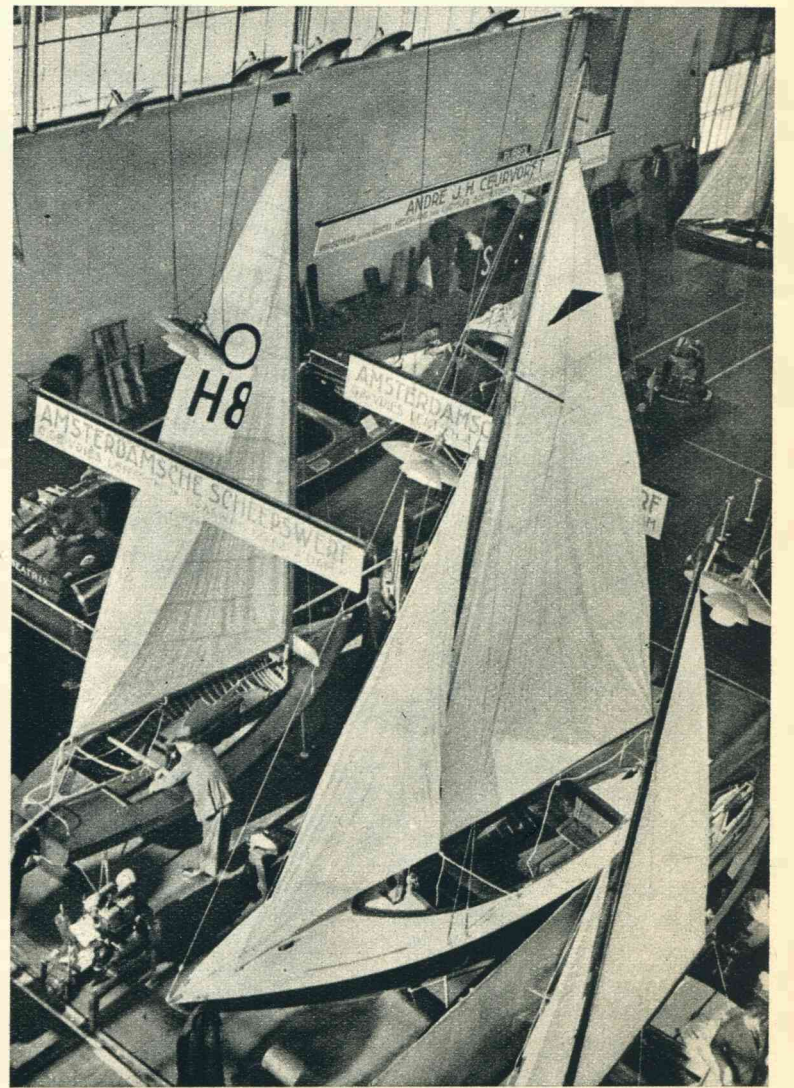

In tegenwoordigheid van den Commissaris der Koningin, jhr. mr. dr. A. Roëll (rechts) en van wethouder Walrave Boissevain (midden) werd in het Stedelijk Museum de schilderijtentoonstelling van „De Brug” geopend.

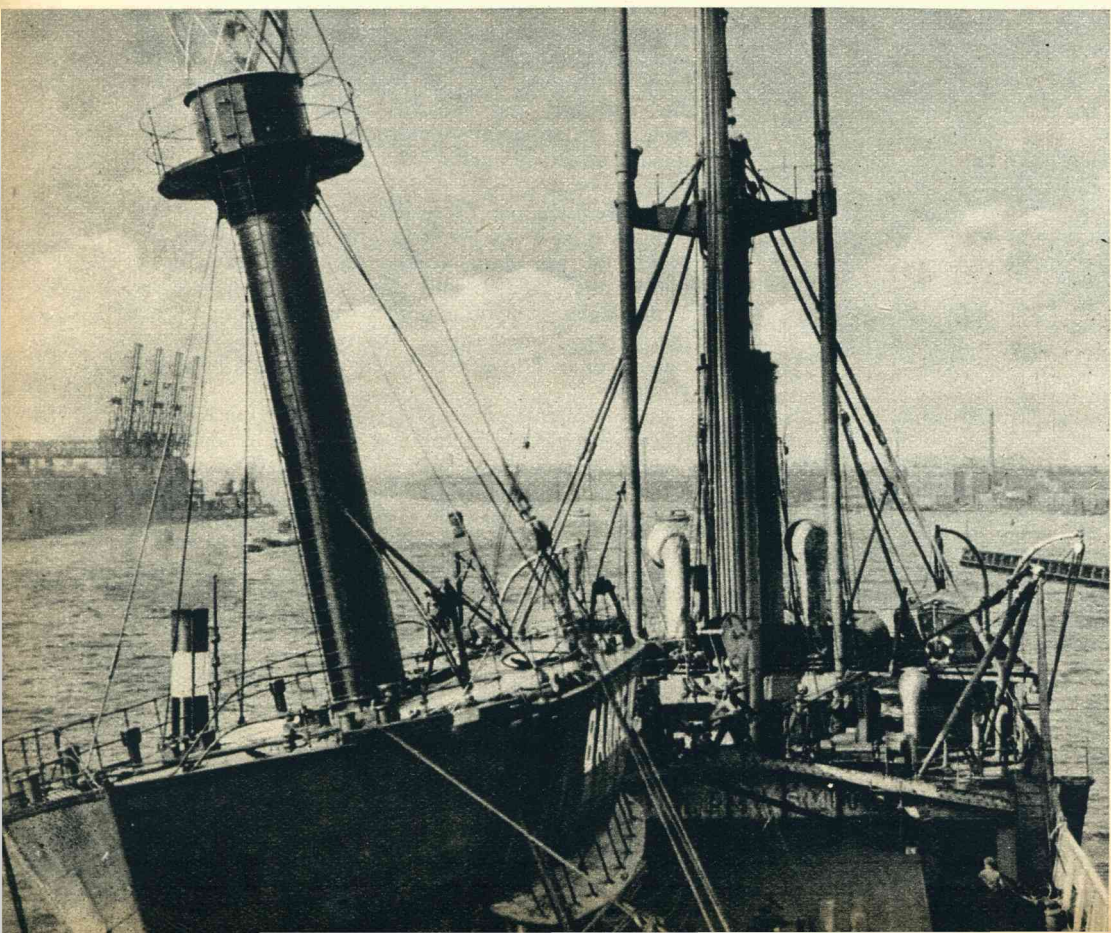

Hoog boven den grond, onder de wieken, feliciteerde het personeel den heer Schuurman, zoon van den molenaar van den molen „De Blom” aan den Haarlemmerweg, die in het huwelijk trad met mej. Sjonkje Turner.

IN EN BIJ DE HOOFDSTAD

Veel belangstelling trok weer de Hiswa, de watersport- en kampeertentoonstelling in de Apollo Hal, die tot 17 April duurt. Er waren o.a. ook te bezichtigen de jollen, die straks in de Olympische zeilwedstrijden voor Nederland zullen uitkomen.

Een schip op een schip. Met een ongewone lading vertrok het stoomschip „Belmoira” uit de haven; op het dek was n.l. een lichtschip geladen, dat bestemd is voor het eiland Bahrain in de Perzische Golf.

Niet alle verkeer zal zich in de toekomst moeten behelpen met het uitdijdsche bruggetje over de Ringvaart te Sloten, als de nieuwe brug gereed zal zijn, die een onderdeel is van den snelverkeersweg A'dam—Den Haag. Zooals men ziet loopt de brug over den weg langs de Ringvaart heen.

In Volendam wachtte men vol spanning op den verkoop van het huis, waarin vroeger Klaas Plat gewoond heeft, omdat een oude kast in dat huis een geheimen schat zou bevatten. Vóór den verkoop brak men de kast echter open — en men vond alleen wat oude kranten. — Het huis van Klaas Plat, dat ook wel bekend is als de Klaagmuur.

Dr. J. E. Stumpff, geneesheer-directeur van het Binnengasthuis vierde zijn zeventigsten verjaardag.

De sport-technische commissie van het Centraal Comité voor Jongere Werklozen houdt iederen Maandag demonstraties voor het redden van drenkelingen in het Sportfondsenbad. — Op het droge laat men zien, hoe men in het water zich een lastigen drenkeling van het lijf houdt.

VLIEGTUIG NEERGE SCHOTEN MET EEN WINDBUKS

E E N W A R E G E B E U R T E N I S

Jim Brown en Noel Faulkner, twee vliegeniers uit Oklahoma, vlogen kort geleden huiswaarts na een zwerftocht boven Kansas. Het was een voorspoedige tocht geweest en ze voelden zich opgewekt en tevreden — hun machine functioneerde onberispelijk. Het was schitterend vliegweer — geen wolkje aan de lucht en een onbelemmerd uitzicht. Ze hadden pas getankt en vlogen op geringe hoogte, ongeveer tweehonderd voet. Brown zat aan de controle en Faulkner in de cockpit.

„Het leven is nog zoo kwaad niet,” dacht Brown en toen hoorde hij iets, dat plotseling zijn aandacht gespannen hield. Het was een schril fluitend geluid en gedurende de fractie van een seconde, dat hij het hoorde, realiseerde hij zich tevens, dat het werd veroorzaakt door een kogel of iets dergelijks, afgeschoten in de richting van het vliegtuig.

„De kans is één op het miljoen, dat we getroffen worden,” vloog hem door het hoofd.

Maar reeds op dat zelfde oogenblik vernam hij den scherpen klank van metaal, dat barst en stuk springt en de motor begon te kuchen. Hij keerde zich om en schreeuwde naar Faulkner:

„Ze hebben op ons geschoten!”

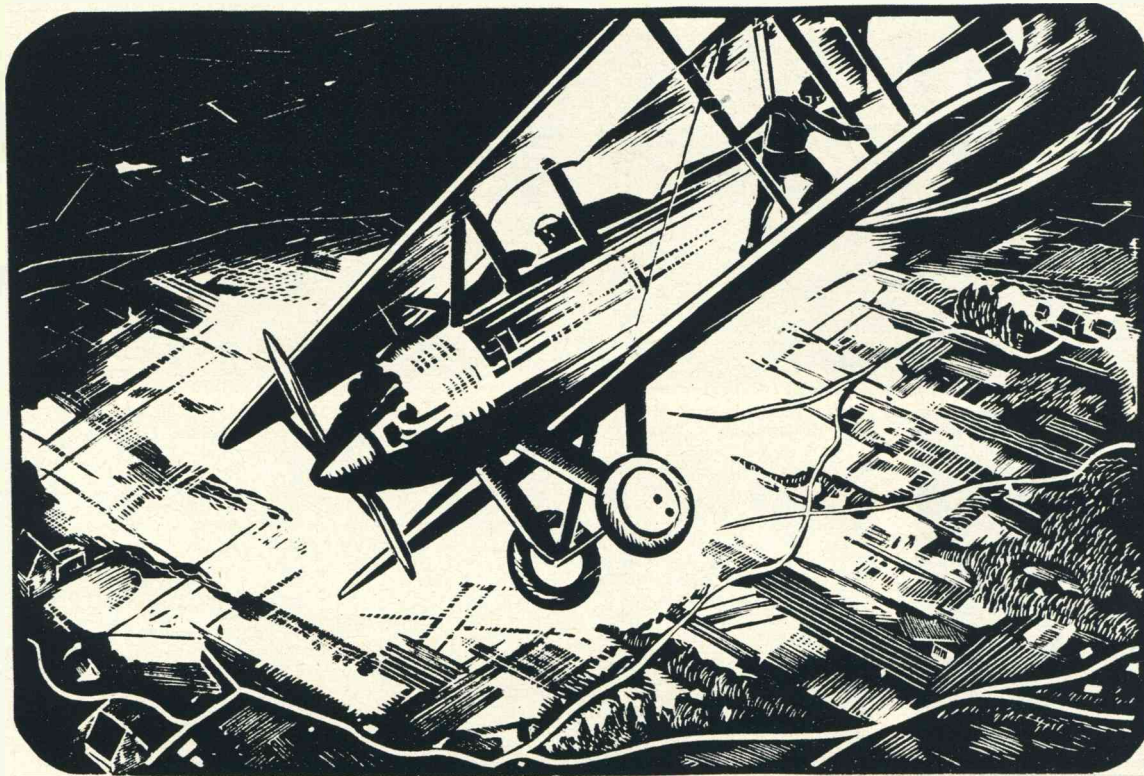
Faulkner knikte en aangezien hij niet in staat was zich verstaanbaar te maken, wees hij naar de benzineleiding, waar de kostbare brandstof uitsproeide. Het koude zweet parelde op Brown's voorhoofd. Indien de ontsnappende benzine tegen de uitlaatpijp aankwam, waren ze verloren. Ieder oogenblik kon de machine in brand vliegen en indien dit gebeurde, dan zouden ze in de vlammen omkomen, vóórdat ze konden landen.

Onwillekeurig schakelde hij uit, maar dit was een overbodige voorzorg, want de motor werkte toch al niet meer. Hij zorgde er voor, dat de machine in glijvlucht kwam en liet haar een hoek maken, zoodat de wegsproeiende benzine niet tegen den uitlaat op kon waaien. Hierna keek hij naar een geschikte plek om te landen.

Op de geringe hoogte van tweehonderd voet mocht hij geen tijd verloren laten gaan. Het vliegtuig daalde en iedere seconde bracht den beganen grond dichterbij. Handelde hij niet snel, dan zou de machine al spoedig met moeder aarde kennis maken — en wat voor een aarde! Voor hen bosschen met aan beide kanten heuvels en geulen.

Over zijn schouder keek hij naar Faulkner. Deze begreep natuurlijk waarom het ging en hij wees achter zich. Daar lag een uitgestrekt stuk grasland — waar ze over heen waren gevlogen, toen het schot werd afgevuurd. Brown zag een kleine figuur beneden, blijkbaar de persoon, die had geschoten, want er was niemand anders te zien.

Brown knarste met zijn tanden. Goed — die vent, of wat het dan ook was — kon wéér op hen schieten, maar dat risico moesten ze lopen. Hij liet het vlieg-

tuig een wijde bocht maken en stuurde, met den neus omlaag gericht, naar de grasvlakte. Hun hoogte bedroeg nauwelijks honderd voet meer, maar de scherpe zwenking, die ze hadden gemaakt, was gelukkig voldoende om de machine gedurende enkele oogenblikken in horizontale glijvlucht te houden. De situatie was overigens verre van hoopvol, want ze stевenden rechtstreeks af op hooggespannen telegraafdraden. Ook dit risico moesten ze nemen, want onder hen was niet anders dan geboomte. Misschien kwamen ze over de draden heen — misschien niet... Wanhopig gaf hij een ruk aan het hoogtestuur en wist nog een paar waardevolle voeten te winnen, juist voldoende om over de draden heen te zeilen, met minder dan een meter tusschenruimte.

Enkele oogenblikken later raakten de wielen den grond en was de landing zonder ongelukken volbracht. Zoodra de machine stilstond wees Faulkner naar een figuur, die doodstil stond, op ongeveer een dertig meter afstand.

„Dat is hem!” schreeuwde Faulkner. „Dat is de vent, die op ons heeft geschoten!”

Brown sprong uit de cockpit en na haastig de lekkende benzineleiding te hebben afgesloten, ging hij kijken wat voor een persoon hen naar beneden had gehaald.

Hij wist, dat zelfs de meest geoefende militairen noch met afweergeschut, noch met verdragende geweren eenig opmerkelijk resultaat bereikten bij de pogingen om vliegtuigen „neer te halen”.

Vandaar, dat Brown en Faulkner, ondanks dat ze in een verre van milde stemming verkeerden, uiterst nieuwsgierig waren om te weten, wat voor een scherpschutter hen zoo meesterlijk tot dalen had gedwongen.

Toen ze naderbij kwamen, kende hun verbazing geen grenzen.

Te verschrikt om weg te lopen stond daar een boerenjongen van ongeveer een jaar of twaalf. Hij staarde hen aan met groote oogen en zijn mond wijd open. In zijn hand hield hij een windbuis.

„Heb je daar van terug!” riep Faulkner uit. „Wie had nou ooit gedacht, dat het een klein kunstje zou zijn om een vliegmachine met een proppen-schieter naar beneden te halen!”

„Zeg jongen, wat mankeert jou?” vroeg Brown. „Heb je niets anders te doen dan op vliegmachines te schieten?”

Eerst was de jongen zoo angstig, dat hij geen woord kon uitbrengen, maar eindelijk stotterde hij:

„Ik — ik schoot niet op u — ik — ik schoot op een konijn.”

„Een konijn!” spotte Brown. „Hoe hoog springen de konijnen hier dan wel?”

„Vooruit jongen,” zei Faulkner, „we zullen je niets doen, hoewel je eigenlijk een flink pak slaag hebt verdiend. Voor den dag met de waarheid — jij hebt op ons geschoten, nietwaar?”

De jongen liet het hoofd hangen en hoewel hij zich een uitstekend scherpschutter had getoond, bleek hij nu op het punt te staan in tranen uit te barsten. Zijn onderlip beefde en hij knikte:

„Ik kon het niet helpen, mijnheer. Ik had nooit gedacht, dat ik u zou raken — eerlijk niet.”

„Ja-a, wie had dat gedacht?” mopperde Faulkner. „Met zó’n speelgoedding!”

„Kijk eens, jongen,” sprak Brown nu. „Zie je in, wat voor een leelijk ding je hebt gedaan?”

„Ja, mijnheer.”

„Juist. Dat pleit voor je. We mogen van geluk spreken, dat we nog leven. Ik veronderstel, dat je geweldig trotsch op jezelf was geweest, wanneer we naar beneden waren getuimeld, is het niet?”

„Neen mijnheer — ik wou u niets doen.”

„Hoe kwam je er eigenlijk bij?”

„Dat weet ik niet. Ik zie hier altijd die vliegma-chines in de lucht en dan maken ze lawaai en doen net of de wereld van hen is. En — eh — dan dacht ik altijd, ik zal er eens op één schieten — zoo maar voor de aardigheid. Toen ik u zag, kwam het weer bij me op — zoo ineens — en voordat ik het zelf wist, had ik al geschoten.”

„Nou, dit wil ik je wel zeggen,” gromde Faulkner, „je kunt goed schieten, daar behoeven we niet aan te twijfelen.”

Brown moest zich omdraaien om te voorkomen, dat de jongen zag, dat hij glimlachte. Wanneer hij op jacht was, voelde hij wel eens eenzelfde verleiding.

„Waar woon je?” vroeg hij.

De jongen maakte een vaag gebaar naar een groep boomen in de verte en hij noemde ook zijn naam — maar begon tegelijkertijd te smeeken, dat er niets tegen zijn vader zou worden gezegd.

„Als mijn vader het te weten komt, dan — dan krijg ik een pak slaag en neemt hij mijn geweer af.”

Brown wenkte Faulkner en terwijl hij een groot stuk steen opnam, zei hij:

„Ik geef je vijf keer de kans om dit in de lucht te raken en als het je lukt, zullen we er met niemand over spreken.”

Bij den vierden opgooi wist de jonge scherpschutter den steen te raken. Na de benzineleiding te hebben gerepareerd en den jongen te laten beloven, dat hij nooit meer op vliegma-chines zou schieten, vervolgden de vliegeniers hun ontijdig onderbroken tocht.

Zeg het met foto's!

Ze zijn welsprekender dan een lang betoog. Ze blijven in herinnering nog lang nadat woorden al vervaagd zijn. Gebruik foto's voor een advertentie in deze kolommen. Ze passen volkomen in het kader van dit geïllustreerde blad. En het kost U niets extra's, want voor koperdiepdruk zijn

geen cliché's nodig.

„Dan zal Uw kind —

weer gauw opknappen”

Mevrouw E. te Amsterdam, schrijft over haar jongen van 9 jaar: „Hij was lastig geworden, kon niet leeren, met geen enkel kind opschieten, al weinig en groeide hard.” Tenzijde raad gaf ik hem Sanatogen en na eenigen tijd begon hij rustiger te slapen, veel te eten en terwijl hij eerst hangerig was en niet wilde spelen, werd hij nu vroolijk.

Ga nog vandaag naar Uw Apotheker of Drogist, dan zult gij binnen enkele dagen al de verbetering bij Uw kind merken.

DIE BUIEN van onhandelbaarheid zijn bij een kind steeds een gevolg van een overspanning der zenuwen. De groeiperiode eischt zoo ontzettend veel van dat teere lichaampje, dat het niet verwonderlijk is, dat men zoo nu en dan even moet ingrijpen.

Als Uw kind zoo'n „lastigen tijd” doormaakt, wat betrokken en bleek is, moeilijk is met het eten, geef het dan eens een tijdje Sanatogen. In wat melk, water, of in pap gaat dat heel gemakkelijk en U zult het kind zienderoogen zien opfleuren. Met Sanatogen zult gij in enkele dagen weer een normalen eetlust zien terugkeeren, kleur komt er in de wangen en pit en kracht in het wat verslachte lichaam en de „lastigheid” verdwijnt.

Heusch, probeer Sanatogen eens. Het is volkomen betrouwbaar en duizenden hebben er na veel gesukkel een uitkomst in gevonden. Iedere Apotheker en Drogist verkoopt het.

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel.

„NUGGET”

voor alle schoenen

gewone doos 10 cent - groote doos 20 cent

ONZE NIEUWE ROMAN-SERIE

De zeldzaam boeiende inhoud.

De omstandigheden, waaronder de internationale figuur Rauschenberger, directeur-generaal van het Rhein-Ruhr-Staalsyndicaat, in een suite van een der voornaamste hotels in Berlijn, dood wordt gevonden, wijzen volgens de politie op zelfmoord. Het verhoor van den secretaris, van de beeldschoone mevrouw Rauschenberger en van den vertegenwoordiger der Russische Handelsdelegatie, waarmede de vermoorde een onderhoud zou hebben, versterkt de politie-autoriteiten in hun meening. Er komen echter nog twee figuren in dezen roman voor, de journalist Block en de boy van het Continental-Hotel, die bewijsmateriaal weten te verzamelen, waardoor de politie wordt gedwongen haar oorspronkelijke opvatting van zelfmoord te wijzigen, zonder dat echter kan worden vastgesteld, wie den moord zou kunnen hebben gepleegd. De secretaris, de Russische handelsvertegenwoordiger, ja zelfs mevrouw Rauschenberger komen onder verdenking, maar....

Wij hebben kosten noch moeite gespaard...

Het is ons streven geweest deze nieuwe serie van de Hollandsche Bibliotheek tot iets bijzonders te maken. De beste teekenaars van Nederland zullen

den in kleurendruk uitgevoerden omslag verzorgen. Maar daarnaast stelden wij ons in op het verlangen van onze lezers om een boekwerk te bezitten, dat uitmunt door handig formaat, zoodat men het gemakkelijk bij zich kan dragen.

Een wonderlijk lage prijs!

Een andere, in dezen tijd uiterst belangrijke factor is de prijs. Een boekwerk naar inhoud en naar uitvoering aan de hoogste eischen te laten voldoen, is steeds het devies geweest van de Hollandische Bibliotheek en — zal dit ook blijven, ondanks dat de prijs uiterst laag is gesteld.

De uitgaven in onze nieuwe crimineele en avontuurlijke serie kosten voor onze abonné's slechts 15 cents.

Uit den aard der zaak zullen wij trachten aan de te verwachten groote aanvraag volkomen te kunnen voldoen, maar wij raden onzen abonné's aan, nu reeds aan onze bezorgers, agenten, of aan ons kantoor op te geven, dat zij een of meerdere exemplaren van dezen zeldzaam boeienden roman wenschen te ontvangen.

AFLEIDING en ontspanning zijn levensvoorwaarden, die wij in deze moeilijke tijden dikwijls noode ontberen en daarom kan het voor onzen geest een werkelijke behoefte zijn, ons eens te verdiepen in een wereld van verbeelding, waarin wij personen en toestanden ontmoeten, die in onze eigen omgeving niet elken dag voorkomen.

Wij hebben geconstateerd, dat er eigenlijk een tekort bestaat aan gezonde crimineele of avontuurlijke lectuur — iets waaraan in dezen tijd juist zoo'n behoefte is.

Aangezien de uitgaven van onze Hollandsche Bibliotheek nog steeds de grootste belangstelling van onze lezers ondervinden, meenden we niet beter te kunnen doen dan hierin, naast de gewone uitgaven, zulke crimineele en avontuurlijke romans te laten verschijnen.

De eerste uitgave, een roman uit duizenden

Juist daarom doet het ons een groot genoegen de rechten te hebben kunnen aankopen van één der beste crimineele romans. Het boek:

„De Boy uit het Hotel Continental”

houdt den lezer vanaf de eerste bladzij in spanning.

Ruzie met den baas van den rooden wagon. Met een onverschillig gezicht incasseert deze de grofst dreigementen.

„Wie zou dat gedaan kunnen hebben?”

DE ROODE WAGON

Sheba (Raquel Torres), die zoo'n grooten invloed had op Joe (Charles Bickford).

De roode wagon is de circuswagen van den baas, den ongekroonden heerscher van het circuskamp. De artisten leven daar tezamen als een groote familie en natuurlijk vormt het werk het voornaamste punt hunner gesprekken. Hieraan is alles ondergeschikt, zelfs de liefde welke juist in zoo'n afgesloten omgeving dikwijls een belangrijker rol speelt dan in de normale samenleving. Desondanks is de liefde het hoofdmotief van deze rolprent, gelijk dit ook het geval was in het gelijknamige boek, geschreven door Lady Eleanor Smith. Het is een mengeling van liefde, haat en koppigheid, een romantiek, waarop men vroeger dol was en die men tegenwoordig nog evengoed weet te waardeeren. Onder de artisten vinden we vanzelfsprekend een wees, want een circusfilm zonder zoo'n schepseltje is bijna onbestaanbaar. Echter is ze niet tot dramatische uitbeelding in staat en daarom is haar een andere taak toegewezen, dan we misschien verwacht hadden. De held van het verhaal wil met alle geweld de hoogste sport van de circusladder bereiken en hij slaagt er werkelijk in zijn verlangens te verwezenlijken, zij het ook na vele teleurstellingen. De hoofdrollen van deze film worden vervuld door Greta Nissen en Raquel Torres, twee zeer bekende actrices, die speciaal uit Amerika naar het Engelsche Hollywood in Elstree zijn overgekomen.

Greta Nissen is Noorsche en Raquel Torres Mexicaansche van geboorte. Fim-Film hoopt „De roode wagon” binnenkort uit te brengen.

DE ROMAN VAN EEN FILMSTERRETJE

Marika Gervay, die zoo juist 16 jaar is geworden en bezig is de moeilijke film-ladder te beklimmen.

Hoe een 15-jarig Hongaarsch meisje filmster werd gemaakt

prachtige stem de noodige opleiding te laten geven.

Dienzelfden morgen, nog voor het slapen gaan, richtten die veertig studenten een „Marika-Club” op, welke ten doel had, Marika eens tot filmster te maken. Iedereen droeg daartoe bij. Men verstrekke gedeelten van zakgeld, van eerst verdiende honoraria, van schoolprijzen en een hunner gaf zelfs een lot in de loterij, waarop in hetzelfde jaar toevallig een tamelijk hooge prijs viel. Van al dat geld werd Marika in de gelegenheid gesteld zang- en dansles te nemen en bovendien Frans en Engelsch te studeren. Op een goeden dag vernamen de ex-studenten dat een producer een film ging maken van het studentenleven, een soort Heidelbergfilm, en dat hij voor de hoofdrol een geschikte actrice zocht.

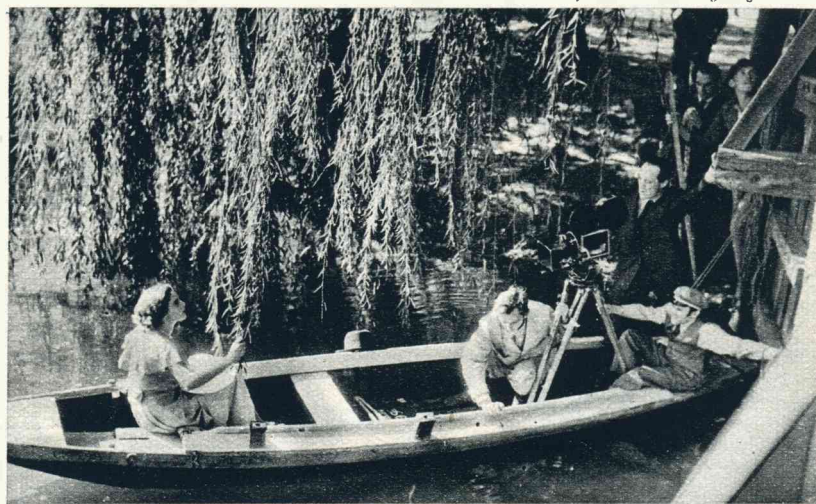
Oogenblikkelijk vaardigde de „Marika-Club” een deputatie af naar den regisseur en productie-leider en stelde voor zich met het inmiddels aangegroeide „Marika-Club-kapitaal” bij de film te interesseeren, mits... Marika de hoofdrol mocht spelen. Eerst werd de heele deputatie van het bureau afgegooid, doch de jongelui hielden vol, de producer kreeg schik in het geval, stemde er tenslotte in toe het meisje te laten proefspelen en het contract werd geteekend.

Sinds eenigen tijd is men nu in Budapest reeds bezig

met het maken van die film en misschien, heel misschien komt zij ook nog wel verder dan haar eigen grenzen. Zeker is echter, dat bij de première veertig studenten in de zaal zullen zitten, die met een oorverdoovend applaus de film zullen bejubelen, en hun medetoeschouwers zóó zullen beïnvloeden, dat de film een daverend succes wordt.

Is dat zoo, dan staan er groote plannen op het programma, want begrijpelijkerwijze deelt de Marika-Club in de winsten, die met de film gemaakt zullen worden. En die geheele winst staat ter beschikking van de kleine Marika, die zoo stormenderhand veertig twintigjarige mannenharten voor zich had ingenomen.

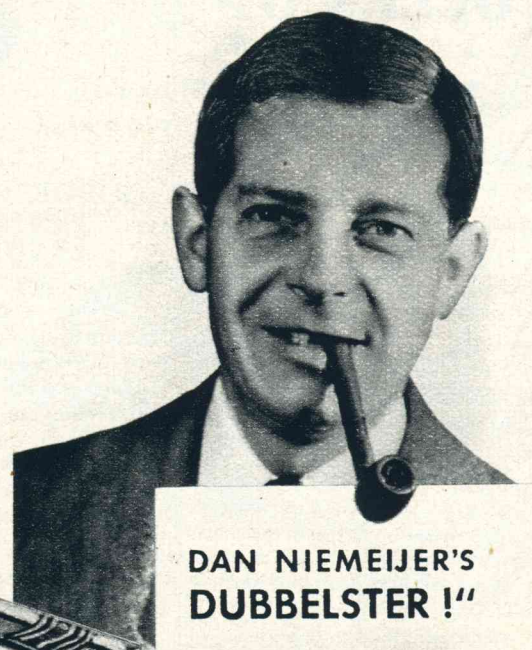
Marika's eerste film. Haar droomen in een bootje wordt vastgelegd.

ALLE filmfabrikanten zijn stapelblind, wanneer zij filmrollen geven aan oude vrouwen, zooals Greta Garbo en Marlene Dietrich, in plaats van aan Marika!”

Deze overmoedige woorden ontsnapten aan den mond van een der veertig studenten van de Universiteit te Budapest, toen men na het afscheidsdiner in den vroegen morgen huiswaarts keerde. Men was nog zeer onder den indruk, niet alleen van den wijn, maar ook van het 15-jarige beeldschoone meisje Marika Gervay, dat dien avond voor het eerst haar intrede in de groote wereld had gedaan.

Zij was de koningin van het feest geweest en veertig harten hadden getrild van geestdrift bij het zien en hooren van dit liefvallige schepseltje. Want ze had ook gezongen, en hoe. Niet minder dan Beniamino Gigli had aan haar ouders den raad gegeven, die

NIEMEIJER'S
DUBBELSTER
Dubbel Genat!

Blond haar GOED verzorgen!

● Mat, door onjuiste behandeling leelijk geworden blond haar. Door pigmentering donker geworden en streepig. Kalkzeepsluier.

● Regelmatig met NURBLOND verzorgd haar. Glanzend goudblond zonder eenige sluring. Geen pigmentering. Elastisch en gezond haar.

OP BEVEL VAN DEN DOKTER

DOOR MARIËTTE VAN MECHELEN

„U hebt op het oogenblik geen reden u ongerust te maken, monsieur Dudinot, zei dokter Martin. „Een inzinking, veroorzaakt, doordat u uw heele leven op stoffige kantoren hebt doorgebracht en te weinig van de buitenlucht hebt geproefed.”

„En uw advies, dokter?”

„Frissche lucht, veel frissche lucht. Maar niet hier in Parijs, mijnheer. U moet naar buiten gaan. Wandelen, auto-rijden. Ga onder de boomen liggen. Wat u noodig, broodnoodig heeft, is ademen, uw veronachtzaamde longen vullen met zuivere lucht. Houdt dat twee à drie maanden vol, en u zult slapen als een kind en eten als een wolf.”

Buiten gekomen, mompelde Dudinot nijdig. „De kerel praat maar over auto's, alsof men kan rijden zonder te betalen.”

Monsieur Pierre Dudinot was klein van gestalte en had 'n eenigszins voorovergebogen houding, die veroorzaakt was door zijn langjarige kantoorwerkzaamheden.

Hij leefde als vrijgezel in twee kleine kamers op de bovenste verdieping van een oud huis in Rue de Pontoise. Vanuit zijn ramen keek hij uit op de Seine, en daar hij zeer weinig behoeften had, leefde hij gelukkig en tevreden, totdat een ziekelijk gevoel zijn rust was komen verstoren.

Eigenlijk kwam hem dat zeer ongelegen, nu hij zichzelf juist als accountant gevestigd had.

Hoewel hij het kostbare advies van zijn geneesheer niet kon opvolgen, was hij toch allermint van plan, om het geld, dat de doktersvisite hem gekost had, weg te werpen. Hij maakte nu elken dag een wandeling naar de grenzen van de stad of zocht de parken van Parijs op. Lang achter elkaar wandelde hij echter nooit, daar hij spoedig moe werd. Dan ging hij op een bankje uitrusten, totdat zijn krachten weer waren teruggekeerd. Het was op zoo'n heerlijken Aprilmorgen, dat hij juist weer op een bankje was gaan zitten om uit te rusten. Tegenover hem lag een kleine kerk en daarvoor stonden verscheidene rijtuigen. Zijn eerste gedachte was een „trouwpartij”; toen hij echter nauwkeuriger keek, ontdekte hij echter dat het rouwkoetsen waren.

Eensklaps voelde hij zijn nieuwsgierigheid gaande gemaakt en daar hij niets te doen had, stevende hij op de kerk af, en mengde hij zich tusschen de treurende. Er waren veel personen, doch ook vele rijtuigen, en nadat de familieleden en naaste bloedverwanten der overledene in de rijtuigen hadden plaats genomen, werd aan hen die nog achtergebleven waren, een zitplaats in de overgebleven koetsen aangeboden.

Er was even een gedrang, en monsieur Dudinot, zag zich zonder dat hij het zelf wilde, in een openstaand portier gedwud. In het eerste oogenblik was hij totaal verbluft en wilde terug. Doch het lot, in den vorm van een flinken duw met een elleboog gaf de beslissing. Mons. Dudinot ging het rijtuig binnen en toen het vehikel vol was en wegreed, kreeg hij een prettig, avontuurlijk gevoel. Zijn verlegenheid week, toen hij zag, dat de andere inzittenden

elkaar niet beter kenden dan hij hen. Weldra begon hij dan ook echt te genieten van het ritje. Het ging alles even prettig en rustig. De rouwstoet rolde door de straten van Parijs en vervolgens naar buiten, het heerlijke land in.

De plechtigheid op het kerkhof was mooi en indrukwekkend. Mons. Dudinot was er geheel door vergeten, dat hij eigenlijk een „onderkruiper” was, en hij kreeg een gevoel van dankbaarheid voor dengene, die hem zoo'n prettig uitstapje had bezorgd.

De terugweg was al even gezellig en het avontuur was dan ook een groot succes voor den patiënt geweest. Dien nacht sliep hij beter, dan hij sinds weken gedaan had.

Dat was echter het begin, want deze eene rit had hem op een idee gebracht. Voor iemand in een groote stad is het namelijk een klein kunstje, om zoo goed als elken dag een begrafenis te vinden. Het gebeurde natuurlijk wel eens, dat hij niets vond, of dat er begrafenis waren, waar de stoet zoo klein was, dat het bespottelijk zou zijn geweest zich erbij aan te sluiten, maar toch gingen er die lente en zomer slechts weinig dagen voorbij, dat mons. Dudinot zijn tochtje naar buiten moest missen. Hij begon zich op alle kerkhoven thuis te gevoelen.

Hij kocht zich zelfs voor deze gelegenheid een nieuwen hoogen hoed met een breeden rouwrand er omheen, terwijl hij zich een droevigen trek op zijn gezicht reeds als een tweede gewoonte had aangewend. Hij was inderdaad een deftige vermeerdering van elke begrafenis.

Toen de herfst aanbrak, was het met mr. Dudinot zoover gekomen, dat hij wegens zijn drukke werkzaamheden geen tijd meer voor zijn rijtoertjes kon vinden. Dikwijls gingen er dagen voorbij, dat hij niet buiten kwam en hoewel hij zich niet ziek of vermoeid gevoelde, besepte hij toch, dat hij zijn gezondheid niet te lang moest gaan veronachtzamen. Zóó gebeurde het, dat hij op een helderen herfstmorgen zich resoluut aan zijn cijfers onttrok en, zooals hij het bij zichzelf noemde, van de weldaad van een doode ging profiteren.

In 't eerst scheen het, alsof hij onverrichter zake weer naar huis moest terugkeeren. Vijf van zijn meest succesvolle plaatsen boden hem niets, en de zesde beloofde hem al niet veel meer, daar het aantal rijtuigen zeer klein was. Daar hij echter toch wat moest uitrusten, ging hij de kerk binnen. Tot zijn verbazing zag hij, dat, terwijl er buiten drie volgrijtuigen stonden, er slechts één heer in de voorste banken zat.

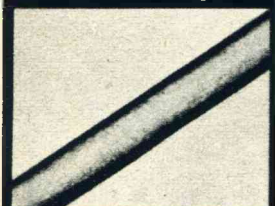
Toen hij na afloop weer op het kerkplein kwam, deed een man met zwarte handschoenen uitnoodigend de deur van een der rijtuigen voor hem open, terwijl hij met een diepe buiging mompelde: „Monsieur!”

Er lag niet zoozeer een bepaalde uitnoodiging in zijn stem, dan wel een bevel en met strenge oogen keek hij monsieur Dudinot aan.

Dudinot overwon zijn vrees en stapte naar binnen. Enkele seconden later zette de rouwstoet zich in beweging.

NUR-BLOND-HAAR

ca. 80 maal vergroot

Niet alleen mooi en glanzend, maar ook gezond en elastisch. Geen neerslag van kalkzeep. In ca. 4 jaar ongeveer 100 maal met NUR-BLOND gewassen en 5 maal gepermanent.

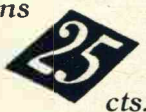
Blond haar heeft een fijnere, gevoeliger structuur dan bruin of zwart haar. Het moet met een speciale shampoo verzorgd worden, anders wordt het donker en verliest het zijn oorspronkelijken glans. NUR-BLOND, de speciale shampoo voor blondines, voorkomt pigmentering (donker worden van het haar), dank zij hare bijzondere samenstelling. Het geeft ook reeds donker geworden blond haar den oorspronkelijken glans en schittering terug. NUR-BLOND houdt blond haar gezond en elastisch, het laat geen kalkzeepsuier achter, bevat geen kleurmiddel en geen henna. Vrij van alle schadelijke bestanddeelen. Imp. B. Meindersma, Den Haag, Amsterdam, Sneek.

ROBERTS

Thans

NUR-BLOND

De speciale shampoo voor blondines

Let op de Nederlandsche verpakking, daar alleen deze de deugdelijkheid waarborgt.

HAAR VINGERS ZWOLLEN OP

Rheumatiek-verschijnselen verschrikten deze vrouw.

JUIST OP TIJD HET GOEDE MIDDEL GEVONDEN!

Indien het nog langer geduurd had, voordat deze vrouw de juiste behandeling tegen haar rheumatiek begon, waren haar handen misschien voor altijd misvormd geweest. Als zij het begin van haar kwaal beschrijft, zegt zij:

„Zes jaar geleden begon ik last van rheumatiek in de gewrichten te krijgen, vooral mijn schouders en vingergewrichten. Het werd langzamerhand zoo erg, dat ik er 's nachts niet door kon slapen. Toen merkte ik tot mijn schrik dat mijn pijnlijke vingergewrichten begonnen op te zwellen. Ik kocht een flacon Kruschen Salts en begon het den volgenden morgen te gebruiken. Reeds na enkele dagen verminderden de pijnen en verdwenen daarna zoo volkomen, dat ik er gedurende de laatste zes jaar nooit meer last van heb gehad. Ik huiver, als ik bedenke, wat er gebeurd zou zijn als ik niet op tijd Kruschen Salts genomen had. M. F.”

Rheumatiek wordt meestal veroorzaakt door een overmaat van urinezuur in het lichaam, wat ontstaat kan door onvoldoende werking der afvoerorganen. Kruschen Salts drijft alle afvalstoffen en urinezuur langs den natuurlijke weg uit het lichaam; de „dagelijksche dosis” zal de afvoerorganen blijven aansporen om alle schadelijke stoffen geregeld te verwijderen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op dat op het etiket op de flesch zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Mij Amsterdam voorkomt. Imp. N.V. Rowntree Handels-Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Eenigszins op zijn verhaal gekomen, wierp Dudinot tersluiks een blik op zijn metgezel. Dat was een man van omstreeks zestig jaren, die er zeer welgesteld uitzag en zonder twijfel een succesvol zakenman van Parijs was.

Eensklaps richtte zijn reisgezel het woord tot hem en tot Monsieur Dudinot's groote verlichting was het slechts een algemeene opmerking over het weer.

De conversatie was nu begonnen, en men sprak over verschillende onderwerpen, doch over den persoon wiens overblijfselen zij volgden, noch over monsieur Dudinot's tegenwoordigheid, werd ook maar één woord gerept.

Dudinot voelde zich dan ook steeds meer en meer op zijn gemak en was ten laatste in staat zonder hikkelen verder te spreken. Zijn verlegenheid was voorbij en hij begon weer plezier in het ritje te krijgen.

Het onderhoud verliep zeer geanimeerd. Zijn collega in den rouw was buitengewoon verstandig en bespreekt en had uiterst innemende manieren.

De plechtigheid op het kerkhof was eenvoudig, doch indrukwekkend. Spoedig reden de beide heeren dan ook weer naar de stad terug, en juist toen men de stadsgrenzen wederom bereikt had, barstte de bom.

Midden onder de conversatie vroeg Mons. Dudinot's reisgezel eensklaps beleefd:

„Pardon, mijnheer, mag ik u ook vragen of u onzen vriend reeds lang kende?”

„N-neen,” stamelde Mons. Dudinot.

„Ah, dat is dan ook de reden, waarom wij elkander nooit eerder ontmoet hebben! U bent misschien een verre bloedverwant van Mons. Rotrou?”

„N-nee, mijnheer!” stamelde Dudinot verward.

„Dat klopt dan, want hij heeft me vaak verzekerd, dat hij bij zijn beste weten geen familie meer had. U zult me mijn nieuwsgierigheid dan ook wel niet kwalijk nemen, veronderstel ik, daar ik als advocaat van mons. Rotrou, de eer had zijn volle vrouwen te genieten. Vertelt u mij eens, in hoeverre u met mijn cliënt bekend waart?”

Er volgde een oogenblik van diepe stilte. Eindelijk mompelde Dudinot: „Ik — ik heb mons. Rotrou nooit van mijn leven gezien!”

„Maar — monsieur!”

Toen legde Dudinot een volledige bekentenis af, en de ander scheen zich hiermede bijzonder te amuseeren.

Dudinot eindigde zijn verhaal met verlegen verontschuldigen te stamelen, welke de ander met een handbeweging wegwuifde. Hij nam nu den „rijtoerendief” eens goed op.

„Merkwaardig!” mompelde hij.

„Gemeen zeker!” mompelde monsieur Dudinot bedroefd.

„Ik dacht op het oogenblik aan iets anders, mijnheer.” De man der wet fronste zijn voorhoofd. „Het is eenigszins gecompliceerd en toch...” Hij keek het raampje van het rijtuig uit. „Bij de volgende straat moet ik u verlaten. Maar wilt u mij het genoeg doen om morgen tusschen 10 en 11 uur op mijn kantoor te komen?”

Hij haalde een kaartje te voorschijn.

„M. Adolphe Le Fère. Avocat.” las Dudinot, „18^{1/2} Boulevard Haussmann”

„Maar, mijnheer,” hakte hij, „ik heb niemand willen beleedigen of te kort willen doen, de plaatsen waren toch open en...”

„Laat uw geweten maar gerust zijn. Het betreft hier een geheel andere zaak. Mag ik dus op uw komst rekenen?”

„Ja, mijnheer.”

„Dank u, tot morgen dan.”

Dien nacht sliep Mons. Dudinot zeer slecht. Ondanks de geruststellende woorden van den advocaat, kon hij de gedachte maar niet van zich afzetten, dat hij één begrafenis te veel had bijgewoond.

Ook zijn ontbijt smaakte hem niet, en hij zag bleeker dan ooit, toen hij kwart over tien bij het kantoor van den advocaat op den Boulevard Haussmann aanbelde. Direct werd hij tot Mons. Le Fère toegelaten.

Verlegen nam hij in den hem aangeboden fauteuil plaats, en na een dure sigaar opgestoken te hebben, welke hem eveneens door den advocaat werd gepresenteerd, begon deze over hun ontmoeting van gisteren te spreken.

Monsieur Dudinot antwoordde in zijn angst niet anders dan:

„Ja mijnheer” en „neen mijnheer”, zonder goed te begrijpen waar deze het eigenlijk over had.

Ten laatste haalde de advocaat een groot opgevouwen papier uit zijn bureau te voorschijn, ontvouwde het, legde het voor zich neer en zei:

„Mijn geëerbiedigde cliënt, Monsieur Jean Rotrou, was in vele opzichten een merkwaardig mensch. Hij begon zijn leven als arme jongen, zoon van boerenouders, en eindigde het als een der rijkste mannen van Parijs.

Zijn zaken vulden zijn geheele bestaan. Hij is nooit getrouwd geweest en zoover ik weet, zelfs nooit verliefd.

Uitgezonderd mezelf, bezat hij geen enkelen intieme vriend. Dat verklaart dan ook mijn nieuwsgierigheid, mons. Dudinot, toen u daar gisteren zó plotseling op de begrafenis van mons. Rotrou verscheen.

De laatste jaren scheen monsieur Rotrou het „alleenzijn” erg te voelen. Zijn gezondheid begon te kwijnen en het kan zijn, dat hij ook den druk van zijn rijkdom begon te gevoelen. Ik vertel u dit alles, Monsieur Dudinot, omdat u dan beter zijn laatste wil en testament zult begrijpen.”

Mons. Dudinot's sigaar was uitgegaan en hij zat den advocaat met een verbaasd gezicht aan te staren. Nu nam mons. Le Fère het papier ter hand en begon het op plechtigen toon voor te lezen.

Eerst volgde 'n lange lijst van legaten.

50.000 franc aan mijn geboortedorp Auxton.

50.000 francs voor de armen van Parijs enzoovoorts.

Verder en verder ging monsieur Le Fère, op zeer langzamen en plechtigen toon, alsof het voorlezen van dit testament hem een buitengewoon genoeg verschaftte.

Mons. Dudinot's gedachten vertoefden elders. Waarom, zoo vroeg hij zichzelf af, moest hij luisteren naar het testament van een man, dien hij nooit gekend had? Zonder twijfel was hij den vroegeren Monsieur Rotrou eenige genoegdoening schuldig, maar...

„De opbrengst mijner bezittingen vermaak ik als legaat aan de universiteit van St. Cyr; onder voorbehoud echter, dat degene, die belangstelling genoeg aan den dag legt voor mijn persoon, en tegenwoordig is bij mijn ter aardebestelling, aanspraak zal kunnen maken op de helft dezer opbrengst.”

Monsieur Le Fère zweeg en schraapte indrukwekkend zijn keel.

„Ik vermoed, dat uw aandeel ruw geschat minstens drie miljoen francs zal bedragen. Dat is, naar ik geloof... Maar wacht, laat ik eerst even een glas water voor u halen, monsieur Dudinot — u wordt geloof ik niet goed!”

PRIJZEN VERLAAGD

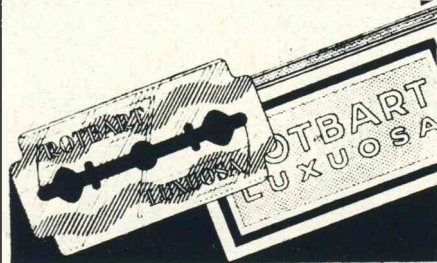
ROTBART SUPERFINE

THANS FL. 1.00 per TIEN

ROTBART LUXUOSA

THANS FL. 1.50 per TIEN

KWALITEIT
ONVERANDERD

**WETENSCHAPPELIJK
NIEUWS N. V.**

LELIEGRACHT 30 - A'DAM-C
Schriftelijk onderwijs onder
persoonlijke leiding met
mondelinge rep. lessen en
studie-garantie.

BOEKHOUDEN

Eenvoudige cursussen voor kleine bedrijven. Volledige Opleiding Praktijk-examens, Akte M.O. en Accountants-examens

**M. U. L. O. en
MIDDELB. ONDERWIJS.
TALen**

ZEER BILLIJKE LESGELDEN

PROSPECTUS No. 52,
INLICHTINGEN, PROEF-
LESSEN KOSTELOOS

HELP DEN BOERENSTAND en HELP HET LAND!

Laat deze handdruk een symbool voor U zijn! Geef uw kinderen Sickses' vollemelk reepen, even smakelijk als gezond! En laat ieder Nederlander dan twee Sickses' vollemelk-reepen per week koopen! Hiervoor heeft de Nederlandsche zuivelindustrie te leveren

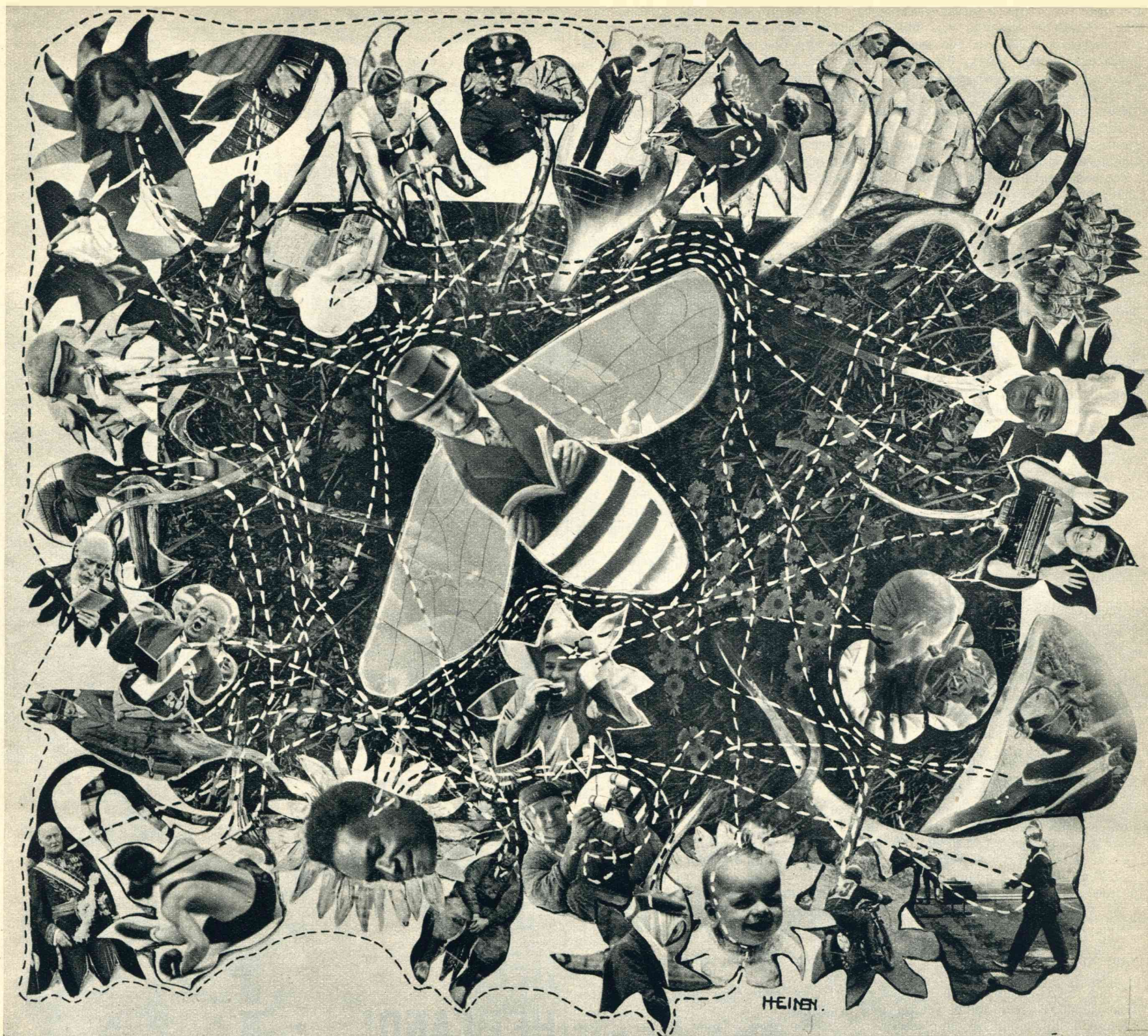
58 MILLIOEN LITER MELK

Denk eraan: welvaart op 't platteland is welvaart in heel 't vaderland!

SICKSES
VOLLEMELK REEP
oud-model 10 cts.
thans

5 ct.

ONZE BLOEMENPRIJSVRAAG

HET nijvere deurwaardersbijtje (*Apis fiscalis*) vliegt van bloem tot bloem om uit elk kelkje wat honing te puren. Een stippellijn, die bij het bijtje begint en terwille van de zichtbaarheid nu eens wit, dan weer zwart is, geeft den weg aan, dien het diertje doorvlogen heeft.

Als we de eerste letter van den naam van elke bloem nemen in de volgorde van den weg, dien de bij doorvlogen heeft, krijgen we een zin, die een mensch inhoudt. — Welke is die zin?

Vele bloemen hebben beroepsnamen, doch sommige hebben de namen van menschen, die een bepaalde handeling verrichten. Maar dat ziet u natuurlijk wel, wanneer u de lieve bloempjes aandachtig bekijkt.

Voor de goede oplossing loven wij uit:

HONDERD MOOIE PRIJZEN, BESTAANDE UIT:

- 1 Pendule (met Westm. Slagw.)
- 2 Gouden Dames-Polshorloges,
- 4 Zilveren Dames-Polshorloges,
- 1 Heeren Rem. horloge,
- 1 Heeren-Polshorloge,
- 1 Cassette Tafelcouverts,
- 1 Pendule,
- 1 Etui Tafel- en Dessertmessen,

- 1 Handgew. Tafelkleedje 90 × 90.
- 2 etuis Dessertmessen,
- 3 Wandklokken (electr.),
- 1 Handgew. Kussen.
- 1 etui Dessertcouverts,

2 etuis Dames-vulpenh. m. Potlood, 1 Handgew. Looper, 4 Cigarettenkokers (bakeliet), 1 Eau de Cologne-flacon, 1 Collier, 15 doozen Bonbons, 4 Nest Aschbakjes (bakeliet), 3 Eau de Cologne-spuittjes, 1 Heerenmanicure, 1 Sigarenknipper (zilver), 2 Tabakszakken, 1 Dames-portemonnaie, 1 Heerenportemonnaie, 1 Doos Post, 4 Map Post, 1 Bridge-blok, 2 Zaktoiletts, 4 Damesvulpotlooden, 15 Heeren-vulpotlooden, 16 Thermometers.

De oplossingen moeten vóór 26 Maart 1935 op ons kantoor aanwezig zijn. Alle oplossingen moeten uitsluitend op open briefkaarten worden ingezonden: dus niet in gesloten enveloppen. De briefkaarten moeten aan de adreszijde duidelijk de vermelding dragen „Prijsvraag”. Briefkaarten, waarop dit niet vermeld staat, kunnen vertraging ondergaan en zoodoende te laat komen.

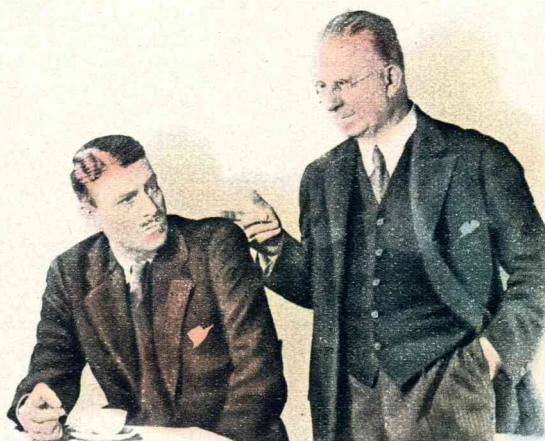
Bij meer dan 100 goede oplossingen worden de prijzen onder de goede oplossers verloot. In geen geval wordt over de prijsvraag of den uitslag gecorrespondeerd.

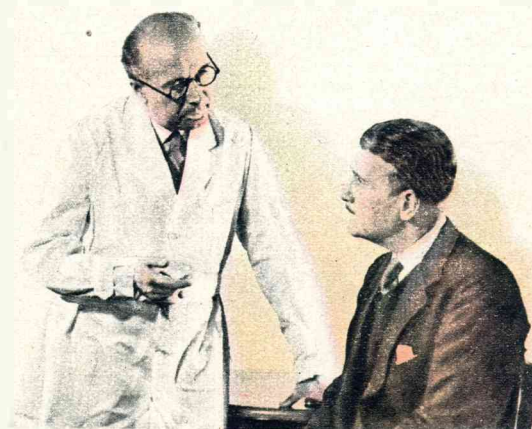
Hij stelde zich aan als een wildeman.

„'t Is nu al maanden, dat hij zoo slecht slaapt. Elken nacht tot twee, drie uur in den morgen met zijn zaken bezig, hoewel die toch werkelijk niet zoo slecht gaan.”

Trots de waarschuwing van zijn vriend, zijn zenuwgestel niet nog meer te ondermijnen, meende hij zich van tijd tot tijd wat op te kikkeren met een kop sterke koffie, tot ook de dokter constateerde:

„Altijd weer die coffeïne! Als U eens wist hoeveel van mijn patienten daarvan het slachtoffer zijn. Zij zijn overigens vrij gezond, doch de coffeïne ondermijnt op den duur zelfs het sterkste gestel.”

't Was de schuld van de coffeïne!

Gejaagde patroons, zenuwachtig en vermoeid personeel, en als gevolg daarvan fouten en vergissingen. En dat alles het gevolg van de coffeïne; die zweepslag voor hart en zenuwen, die zulke fatale gevolgen kan hebben.

Wetenschappelijk is aangetoond, dat 48 uur na het gebruik van koffie het organisme nog sporen van coffeïne bevat. Al dien tijd werkt deze, het zenuwgestel ondermijnende stof nog na. Zenuwachtigheid, onrust en slapeloosheid, met als gevolg daarvan een vermoeid lichaam en een afgetobde geest..., dat zijn de kwalen van onzen tijd.

Gun hart en zenuwen meer rust: schakel de prikkelende werking der coffeïne uit. Drink dus de gegarandeerd coffeïne-vrije Koffie Hag - dan zal Uw slaap dieper en rustiger, dus gezonder zijn.

U kunt de coffeïne gerust schrappen, want ze is in de koffie geheel overbodig. Koffie Hag geeft U het volle genot van de koffie, omdat de coffeïne met smaak en aroma van de koffie niets te maken heeft.

Fijnproevers geven de voorkeur aan Koffie Hag, omdat in deze gezuiverde en veredelde koffie de aromatische oliën tot volle ontwik-

keling zijn gekomen. Ervaren koffiekenners zijn verrast, als zij met den heerlijken geur en den fijnen, pittigen smaak van Koffie Hag kennis maken, en de geregelde gebruiker waardeert de gunstige werking op de spijsverteringsorganen.

Koffie Hag is beter en gezonder... ook voor U! Koffie Hag-gebruikers zijn gezonde slapers. Een gezonde slaap geeft kalme zenuwen, geeft frissche energie en levenslust.

In Uw eigen belang dient U meer te weten van de schadelijke werking der coffeïne en de opwekkende eigenschappen van Koffie Hag. Zend ons daarom onderstaanden bon voor kosteloze toezending van een uitvoerige brochure.

BON

Aan de N.V. KOFFIE HAG MIJ.,
Postbus 889, Amsterdam.

Gelieve mij gratis en franco de brochure „Pro of contra coffeïne” te zenden.

A 3

Naam

Straat

Plaats

Sinds jaren heeft hij zich niet zoo monter en fit gevoeld als nu hij Hag gebruikt. De grafische voorstelling toont aan, hoe de coffeïne na een korte opwekking zijn energie deed verslappen en hoe Koffie Hag hem thans een aanhoudende, gezonde opwekking verschaft.

Heerlijk Gezande Vaeten

door

Trannosan van Prof. Dr. Polland

Trannosan Remedy, de schitterende ontdekking van Prof. Dr. Polland, den vermaarden huidsPECIALIST, verricht weer wonderen in 1935.

Voelt U hoe Uw likdoorns steken? Het voorjaar is in aantocht en dan beginnen de venijnige, geniepige kwelgeesten hun symphonieën te spelen op Uw teenen. Au, au, welk een gemeene pijn en tot overmaat van ramp, gaat iemand er nog boven op staan....

Haal de likdoorns van Uw voeten, haal ze er af, ze hooren er niet, die parasieten.

Een Trannosan Remedy en verdwenen zijn ze. De pijn houdt onmiddellijk op. Geen mesen, geen bloedvergieten. Heerlijk die bevrijding. U leeft heelemaal op. U geniet weer van het leven. U wordt weer 20 jaar jonger.

De toepassing? Oh, zoo eenvoudig:

Remedy A op likdoorn, dan hechtpleister B er omheen. Na 2 dagen de pleister er af en het is gebeurd. De likdoorn of eeltplek is wit geworden en los van de huid. Zonder pijn of moeite laat hij zich opnemen en wegwerpen. Tot nimmer wederziens.

„Trannosan Voetbaden bevrijden van stoornissen in de kritieke dagen, regelen den bloedsomloop en verhoogen het algemeen welbevinden. Duizenden vrouwen gebruiken ze, ook als kuipbaden.“ Dr. Rajat.

Trannōsan helpt snel en wel

Trannosan Remedy voor 8 toepassingen **47 c**

Gratis:

In elk doosje een gratis Voetbad van Prof. Dr. Polland voor een serieuze pijn.

Garantie:

Wanneer U niet geheel tevreden bent wordt U het geld terugbetaald.

Trannosan Voetbad voor 6 Bruisende Baden **47 c**

Het Trannosan Voetbad is iets heerlijks. Wie het eenmaal heeft gebruikt, wil het nooit meer missen. 100.000den wandelaars gebruiken het o.a. alle deelnemers aan de 4-Daagse.

UITSLUITEND BIJ APOTHEKERS EN ERKENDE DROGISTEN

Moeder, moet Uw kind zóó worden?

NEEN

Laat 't er zóó uitzien door

Halitran 1200

De Gouden olie uit de lever van Heilbot

60 x sterker dan med. levertraan. Een rijkdom aan natuurlijke vitaminen A en D. Tegen Engelsche ziekte en groeistoornissen. Geeft 't lichaam weerstand tegen infectieziekten, oog-aandoeningen. De kinderen nemen het graag. Duizenden Nederl. doctoren schrijven het voor.

Uw Kind komt aan door Halitran flac. f1.25 voor 1 mnd

Gebottelde Zonneschijn

H-1206 E

E D E L M A N - B E D E L M A N

VERVOLG VAN PAG. 13

„Ik hou de redenen liever voor me, meneer. Dank u.“

Als Howard, die lang niet dom was, tegenover een buitenlandsch diplomaat had gestaan, dan had hij achter die trotsche terughouding aanstonds het vurige verlangen vermoed, om ondervraagd te worden; die argwaan kwam echter tegenover zijn dikke keukenmeid met haar blauwe oogen niet in hem op. Hij bleef dus, bijna hartstoehtelijk, aandringen, dat zij haar redenen zeggen zou.

„Ik mag toch verwachten, van iemand, die dertig jaar hier is....“

„Met April negenentwintig jaar, meneer.“

„Heb je iets te klagen?“

„Nee, meneer, niets, voor mezelf niets, maar als ik onrecht zie begaan, en als 't heele huis moet vliegen voor menschen, die niet weten wat ze doen moeten, en die dan anderen voor hun eigen stomiteiten laten opdraaien.... enfin, ik zeg liever maar niets, meneer, ik ga maar liever weg!“

Er ging den heer Howard een licht op. Hij had al eerder gemerkt, dat Sabina de samenwerking met Truesdell niet heel prettig vond. In zijn hart wist hij, wie er overboord zou moeten, als hij tusschen die twee kiezen moest; dat zou Truesdell zijn, want er waren duizenden Truesdells in de wereld, maar, zoover hij wist, maar één Sabina. Hij zei nogal prikkelig:

„Allé. Heb je ruzie met meneer Truesdell gehad?“

„Ik maak met geen mensch ruzie, meneer. Dat is mijn gewoonte niet.“

Er ging een vlaag van ergernis door Howard heen. Hij dacht: „Die vrouwen.... er is heusch niet mee te redeneeren. Als ze denkt, dat ik ga smeeken, of ze alsjeblift blijft....“ Toen herinnerde hij zich, dat hij 's Maandags een groot diner zou hebben; dat dorst hij niet aan zonder Sabina. Hij zei: „Als meneer Truesdell je met 't een of ander gehinderd heeft....“

„Mij gehinderd, meneer? Hoe kan hij mij hinderen? Ik heb niets met hem te maken, behalve dat ik de briefjes met hem nakijk — waar hij tusschen twee haakjes absoluut geen verstand van heeft, wat ook niet zou kunnen, hij weet van niets.... Maar als ik 't aan moet zien, dat hij andere menschen roept en ze raad vraagt, en hun dan later de schuld geeft.... Die arme jongen was hard in den tuin aan het spitten, en hij dacht er niet aan, om zich ergens mee te bemoeien, maar meneer Truesdell heeft hem binnen laten roepen, en toen moest hij zeggen, hoe hij 't schilderij vond, en toen....“

„Ik begrijp je niet. Heb je het over Albert — o nee — Robert, den nieuwen huisknecht?“

„Ja zeker, meneer. Hij was in den tuin....“

„Ja, dat weet ik. Hard aan 't spitten.“

„.... en toen hebben ze hem binnengeroept en toen moest hij zeggen, wat hij er van vond. Ik ben nog nooit van mijn leven in een betrekking geweest, waar ze den huisknecht binnenriepen, om schilderijen te keuren. Wat kan hij er van afweten, meheer!“

„Dat vraag ik me ook af.“ De heer

Howard fronste. Het was hem geen nieuws, dat zijn secretaris verantwoordelijkheid vluchtte, maar hij had nooit gedacht, dat zelfs Truesdell zóó ver zou kunnen gaan — dat hij een huisknecht binnenriep. „Om je de waarheid te zeggen, Sabina,“ zei hij, „heb ik gedacht, dat de jongeman zich had aangeboden — opgedrongen.“

„Dat heeft hij juist niet, meneer. Hij dacht er gewoon niet aan, maar ze hebben hem geroepen, en nu krijgt hij de schuld. Dat noem ik onrechtvaardigheid, en onrechtvaardigheid is iets....“

„Waar je niet tegen kunt. Ik begrijp 't volkomen, Sabina. Maar vertel me eens. Die jongeman... is hij familie van je?“

„Heelemaal niet, meneer. Ik had hem nog nooit gezien, toen Eccles hem aannam. 't Lijkt een erg beleefd en gediensig jongmensch. Ik sta er buiten, en ik wil me heusch niet bemoeien met dingen, die me niet aangaan, maar als ik onrechtvaardigheid zie....“

„Precies, precies. Nu, Sabina, ik heb misschien 'n beetje overijld gehandeld. Ik zal er nog eens over nadenken. Je weet, dat ik het grootste vertrouwen in je stel — in jou en in Eccles. Weet je ook, hoe Eccles 't vindt?“

Nu de overwinning zeker was, liet juffrouw Gore een gemoedlijker trek in haar gelaat toe — een knipoogje gaf zij niet, want dat zou oneerbiedig geweest zijn, maar het kwam er toch heel dicht bij. „Eccles?“ zei ze. „Nou, als iemand me zeggen kan, hoe Matthew iets vindt, en of hij iets vindt, dan sta ik paf.“

Toen wisselden zij een slim lachje ten koste van Eccles, en weldra waren zij 't menu voor Maandag aan 't bespreken — tot Howard's groote verlichting en tot Sabina's vreugde, want het vooruitzicht op een diner werkte op haar als een trompet-sigitaal op een krijgsman.

Zij bleef lang weg. De twee mannen hadden zich intusschen naar de waschkeuken begeven, waar lord Robert, onder leiding van Eccles, nu bezig was, het smoking-jasje van meneer Howard op te persen. Lord Robert's nieuwe leven was vol verrassingen. Het feit, dat zijn kleeren altijd voor hem klaar lagen, schoon en glad, had hij tot nu toe beschouwd als een natuurverschijnsel — evenals de zonsopgang of de lente. Het was ongeloofelijk, dacht hij, hoeveel moed en kracht er noodig was, om een jasje op te persen.

Met een fluisterstem, zoodat Rosie, in de keuken, hem niet hooren kon, zei hij: „Kan ik iets doen, Eccles? Haar mee naar huis nemen? Mijn moeder zal haar wát graag hebben.“

Eccles schudde het hoofd. „Ik ben bang, dat Sabina niet meer in Engeland zou kunnen dienen, meneer.... ze heeft hier te lang in 't land gewoond, en omdat ze Iersche van geboorte is....“

Hij zweeg. Haar langzame stap werd hoorbaar op de trap naar het souterrain. Ademloos wachtten zij op haar rapport. Maar zij kwam niet in de waschkeuken. Zij hoorden haar in de keuken rondloopen. Zij moesten naar haar toe gaan.

„Dat vraag ik me ook af.“ De heer

W O R D T V E R V O L G D

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Vrijdags. Tezamen met een der locale weekbladen De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f1.62½ per kwartaal of f0.12½ per week. Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Interc. 13466. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Tel. Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24.

MARION'S GROOTE AVONTUUR

VERVOLG VAN PAGINA 23

„Komt in orde. De wagens staan buiten. Ze zijn niet mooi, maar goedkoop.”
„Laten we maar gauw uit 't gedrang zien te komen,” riep Marion ongeduldig en zij keek om naar Will, die kalm en afgemeten achter haar liep, een zwaren varkensleeren koffer dragend, alsof het een licht dametaschje was.

Op het armzalige, volgesneeuwde stationsplein stonden twee stokoude auto's.

Marion dacht op dat moment, toen zij de auto's der expeditie voor zich zag, met weemoed aan oom Georg. Hij had zich zoo op 't begin der expeditie verheugd — hij had zoo dikwijls gezegd, dat hij een paar oude wagentjes wou huren, om de reis in het gebergte te beginnen! Nu was hij zelf 't slachtoffer geworden van de geheimzinnige stof, die hij wilde gaan zoeken. Arme oom Georg!

Om weg te komen uit de menschenmenigte, die om de auto's heen drong, liet Marion de wagens naar de bagage-loods brengen. Terwijl proviand en verdere bagage werden ingeladen, onderzocht Marion de motoren, die heel wat beter leken te zijn dan de carrosserieën. Timm Kersten was trotsch op zijn koop. Twee uren later was alles in de auto's geladen en met riemen vastgezet. In iederen wagen namen drie personen plaats. De ski's waren aan de buitenkanten vastgebonden. Marion bestuurde den eersten auto, Kersten den tweeden. Naast Marion, die een warmen bontmantel had aangetrokken, zat Will Veldhammer, stil maar met een tevreden gezicht. Achter hem, tusschen de bagage, lag op zijn gemak Kid Wells, uit Washington, een man met een scherp, gebruid gezicht. Hij had twintig jaar als zwervend koopman door Noord-Amerika getrokken, kende daardoor de wegen en 't buitenleven als geen tweede. Oom Felix had haar dezen man gestuurd, omdat hij Montana kende — hij was anderhalf jaar pelsjager geweest, ongeveer in de streek, waar de meteor gezocht moest worden. In den achtersten wagen zat buiten Timm Kersten, den mechanicien, Charles Possey, een failliete, bleekscheikundige, en Ted Odney, die smid was geweest en een kracht had als een beer. Wel had oom Felix de mannetjes met zorg en verstand gekozen!

Kid Wells riep Marion kort en krachtig toe, in welke richtingen zij den grooten auto door de diepe sneeuw sturen moest. Het duurde niet lang, of zij bereikten den Zon-rivierweg.

Langs den smallen rijweg stonden zwaar besneeuwde boomen. De vele auto's, die dezen weg gebruikten, hadden een diep spoor in de bevroren sneeuw geploegd, zoodat het sturen zeer makkelijk werd. De witte sneeuwvelden schitterden in de zon als een zee van diamanten. Marion zette haar sneeuwtril op.

Langzaam stijgend volgde de weg het rivierdal. De stroom, die veel ijs meevoerde, lag diep beneden hen — toen kwam er een bevroren waterval, de bedding verhieft zich, en zij reden nog slechts enkele meters boven het wielende water.

Will Veldhammer's oogen straalden, toen hij het betooverende winterlandschap zag, dat onwezenlijk wit en romantisch onder den staalblauwen hemel lag.

Zij vorderden goed. Timm Kersten hield zijn wagen dicht achter den eersten — op een afstand van vijftig meter volgde dan een auto, dien een paar verslaggevers en film-operateurs gehuurd hadden. Zij waren het sprookjesachtige landschap aan het filmen.

Na een rit van anderhalf uur bereikten zij het plaatsje Zon. De dikke sneeuwlaag, die glinsterend in de zon over alle daken lag, gaf het dorp een betrekkelijk zindelijk voorkomen. Men scheen van hun komst te weten — er stonden althans voor de postloods een paar menschen, die hun geluk en succes toeriepen.

Zij hadden echter geen tijd te verliezen. Rusteloos ging het de hoofdstraat door, de besneeuwde zonnige wereld verder in.

Zij waren nu echter niet meer alleen op den weg. Een paar honderd meter vóór hen schommelde een oude roestige Ford, in dezelfde richting als zij, op de bergen toe. In de kap was een groote scheur, een lange grijze flard wapperde in den wind.

„Daar heb je de concurrentie!” zei Marion lachend tot Kid Wells, die vlak achter haar zat.

„Nee, dat denk ik niet — 't zal wel een doodgewone gummi-klant zijn.”

„Gummi-klant? Wat is dat?”

„Een moderne landlooper. Vroeger moest je onder een goederenwagen kruijen, als je reizen wou — heb ik zelf menigmaal gedaan. Tegenwoordig koop je voor een dollar een oude kist, je rijdt er mee, zoover je wilt, en versjacht haar weer.”

„Of je blijft aan den kant van den weg staan,” antwoordde Marion, en inderdaad, vóór hen stond de auto stil, schuin op straat. Vier mannen stapten uit en probeerden het vehikel uit de sneeuw te duwen. De motor scheen niet meer te loopen. Marion keek om en zag, dat haar tweede wagen met Timm Kersten een paar honderd meter achter lag — scheen niet best gereden te hebben. De auto der landloopers stond zoo ongelukkig op den weg, dat zij niet passeeren kon. Kid Wells ergerde zich.

„Altijd dezelfde malle streek. Als we ze een paar dollar geven, wil de motor ineens weer loopen. Ik ken dat.”

Kid Wells stapte uit en liep op den wagen toe. Twee der mannen leidden hem naar voren, naar den motor. De twee anderen gingen achter Kid staan, en plotseling — Marion kromp van schrik — gooiden die twee hem een grijzen zak over het hoofd. Wells sloeg als een dollé om zich heen. Twee kerels hielden hem vast, de anderen, verlopen figuren, naderden Marion, die uit den auto gesprongen was, om de anderen te wenken.

„Stap in onzen wagen — u verkeert in levensgevaar. We kunnen alleen voor uw leven instaan, als u aanstands meegaat.”

„Raak me niet aan!” riep Marion dreigend.

„Kom gauw — geen praatjes,” riep de andere schurk, en nijdig zag hij om naar den tweeden wagen van Marion's expeditie, die langzaam aan kwam hobbelen, blijkbaar met een lekken band.

W O R D T V E R V O L G D

Verwijder die leelijke puistjes

Op een gemakkelijke wijze.

„Ik heb aan Radox veel te danken, omdat het mij bevrijd heeft van alle huid-ontsieringen, waar ieder meisje zoo 't land aan heeft. Na een behandeling met Radox zag ik tot mijn verbazing, dat er niet het minste spoor meer van gebleven was. Voortaan zal ik voor mijn gezicht altijd „Radox” gebruiken.”

Mej. E. B.

Flugger en eenvoudiger dan met Radox kan het niet. Een theelepel Radox in een kop heet water mengen en daarmee de leelijke plekken betten. Dan goed afdrogen met zachten handdoek en wat goede coldcrème gebruiken. In hardnekkige gevallen de behandeling herhalen. Dus geen gevaarlijk en pijnlijk uitknijpen, geen roode vlekken naderhand. Indien U dan voortaan steeds wat Radox door het water mengt, wanneer U het gezicht wast, zullen de puistjes niet terugkomen. Want Radox maakt in water verschillende bestanddelen vrij, welke de huid jong en frisch en elastisch houden. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.75 per pak, omzetbelasting inbegrepen. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Imp. N.V. Rowntree Handels-Maatschappij, Heerengracht 209, Amsterdam C.

van 's morgens vroeg tot 's avonds laat

Den ganschen dag ziet zij er frisch en bekoorlijk uit, omdat zij Icilma Dagcrème gebruikt om haar huid zacht en soepel te houden. En met Icilma crème blijft het poeder urenlang onberispelijk zitten. Daarom wordt elk meisje, dat Icilma crème gebruikt, zoo bewonderd.

U kunt Icilma crème overal krijgen. Gebruik Icilma Nachcrème voor reiniging van de ge-laatshuid en massage vóór het naar bed gaan en de vleeschkleurige crème om de natuurlijke tint van Uw wangen te verhoogen.

Icilma

DAGCRÈME

Fl. 0.90 en 0.45

Depot voor Nederland:
P. Dessers, Amsterdam C.,
Leidschekade 64.

X-ICC 6-422 D

WAT SCHELT ME TOCH?

Direct vermoeid, slap, lusteloos?
Het jagende, nerveuze leven eischt
te veel van lichaam en geest!

Ga toch Ovomaltine gebruiken!
Binnen enkele weken voelt ge
U sterker en flinker! Uw tred
wordt veerkrachtiger. Angst-
ideeën verdwijnen en Uw blik
wordt helderder. Er komt weer
een bos op Uw wangen.

Ovomaltine maakt U sterker,
flinker, gezonder!

OVOMALTINE

IN BUSSEN
VANAF 60 CENT

VERSTERKT OOK U

VOOR DE HUISVROUW

GEEF ES 'N HANDJE

„Geef Mevrouw eens 'n handje! Neen, het móóie handje! Zeg eens: dag Mevrouw.

„Kom nou, liefje, heb je je tongetje thuis gelaten? Kom, thuis heb je zoo'n praats.”

We kennen dat! We kennen dat alles, nietwaar, geachte lezeressen? Ja, zonder onbescheiden te willen zijn, heb ik zoo'n flauw vermoeden, dat er onder u zijn, jonge, trotsche moedertjes, die meer-malen ertoe gebracht worden een dergelijk eenzijdig gesprek te voeren met haar jongsten of eenigen lieveling!

En als dan de — voor het kind — boemanachtige mevrouw weet, hoe kindertjes kunnen zijn, dan zal ze heel verstandig antwoorden: „Ach lieve mevrouwtje, plaagt u hem maar niet, hij zal straks wel bijkomen.”

En als ze zelf moeder is van vrijmoedige kinderen, zal ze er in gedachten aan toevoegen: „het is immers niet de schuld van het kind, maar de uwe!”

Want zoo is het inderdaad, behoudens enkele uitzonderingen; éénkennige kinderen worden niet als zoodanig geboren, doch door verkeerde opvoeding zoodanig gemaakt.

Als men een kind gedurende de eerste levensjaren stelselmatig geïsoleerd houdt en zoo min mogelijk in aanraking laat komen met hem geheel vreemde menschen, kan men moeilijk verwachten, dat bij een plotselinge verandering van tactiek, het kind zoo maar van zelf de vereischte vrijmoedigheid zal aanwaaien: want dit is iets, dat met groote zorg en voorzichtigheid van jongs af aangekweekt moet worden.

Met groote voorzichtigheid, omdat het kind vooralsnog de gave van zelfbeheersching en zelfberkering ontbreekt, zoodat die begeerde vrijmoedigheid heel gemakkelijk de grens van welvoegelijkheid kan overschrijden, om dan tot minder gewenschte brutaliteit over te gaan.

En als ik dan tusschen die twee zou moeten kiezen, dan zou ik tenslotte een éénkennig kind toch nog prefereren boven een „brutaal” kind, hoe onaangenaam ik een éénkennig kind ook vind!

De hoofdoorzaak van eenkennigheid bij kinderen is, dat er te laat mee begonnen wordt, de kinderen aan voor hen vreemde gezichten en aan hen onbekende menschen te wennen: het onmiddellijke gevolg hiervan is, dat bij de eerste ontmoeting

gene wat hem vreemd en onbekend is; het is volkomen gewend aan zijn huisgenooten en naaste omgeving, maar al wat daarbuiten valt, is hem vreemd en onbekend en vooral bij kinderen geldt het: onbekend maakt onbemind.

Is echter een kind van heel jong af eraan gewend geraakt, door voor hem volkomen onbekende menschen te worden toegesproken, ja zelfs op den schoot genomen te worden, dan bestaat er voor het kind geen begrip meer van „vreemd of onbekend”; het beschouwt ieder die vriendelijk tegen hem is als eigen.

Nu mogen sommige trotsche moedertjes er bezwaar tegen hebben, dat haar eigen lievelingetjes allemansvriendjes zijn en tegen iedereen precies even vriendelijk zijn als tegen hun eigen moeder en vader, voor de kinderen zelf is het heel wat beter, en later, als ze met haar kindertjes gaat wandelen, heel wat aangenamer als ze niet eenkennig zijn.

Maar behalve het „aangename” is er nog een veel belangrijker factor en die is, dat het volstrekt niet tot de uitzonderingen behoort, dat die eenkennige kinderen op lateren leeftijd met een aangeboren schuwheid en gemis aan zelfvertrouwen behept zijn, die een beslissenden invloed kunnen hebben op hun heelen verderen levensloop.

En zijn kinderen eenmaal eenkennig, dan kost het ontzaglijk veel moeite, om hen van die lastige kwaal te genezen: daarmede kunnen — zoo het nog wil — vele jaren gemoeid zijn.

Daarom is ook in dit geval in alle opzichten voorkomen beter dan genezen.

Men gewenne dus de kinderen al heel jong aan tegenwoordigheid van vreemden, dan zal „eenkennigheid” vrijwel buitengesloten zijn.

het kind schuw wegkruipt achter moeders beschermende rokken en halstarrig weigert het mooie of leelijke handje ter begroeting uit te steken. Want bij een kind van, laat ons zeggen, twee à drie jaar, begint zich het denkvermogen al heel aardig te ontwikkelen; het kind geeft zichzelf als het ware rekenschap van zijn eigen daden, en ook van dat

EEN KIND KAN HET

Ja heusch — zoo gemakkelijk is het: een kind kan het! Wij behoeven er nauwelijks bij te tellen, ingewikkeld is het patroon heelemaal niet en zolang wij maar wat men noemt een gelijke hand van haken hebben, wordt het altijd zonder uitzondering mooi.

Dat gelijk haken, d.w.z. altijd even los of even vast en alle steken even groot, dat is een vereischte voor alle patronen, dus heelemaal geen bijzonder voorschrift voor deze kleedjes.

Zoowel van het ronde als van het vierkante kleedje lijkt het haakwerk op fijne kant en dit effect wordt teweeggebracht op zeer eenvoudige wijze, n.l. door het haken van boogjes kettingsteken afgewisseld door vasten. Voor het ronde kleedje haakt men in een ring van lossen boogjes van 3 lossen; 1 vaste; 3 lossen; 1 vaste enz. enz.

Bij den volgenden toer wordt de vaste steeds in het midden van het boogje van den vorigen toer gehaakt.

Na eenige toeren haakt men boogjes van 5 lossen en eindelijk van 7 lossen.

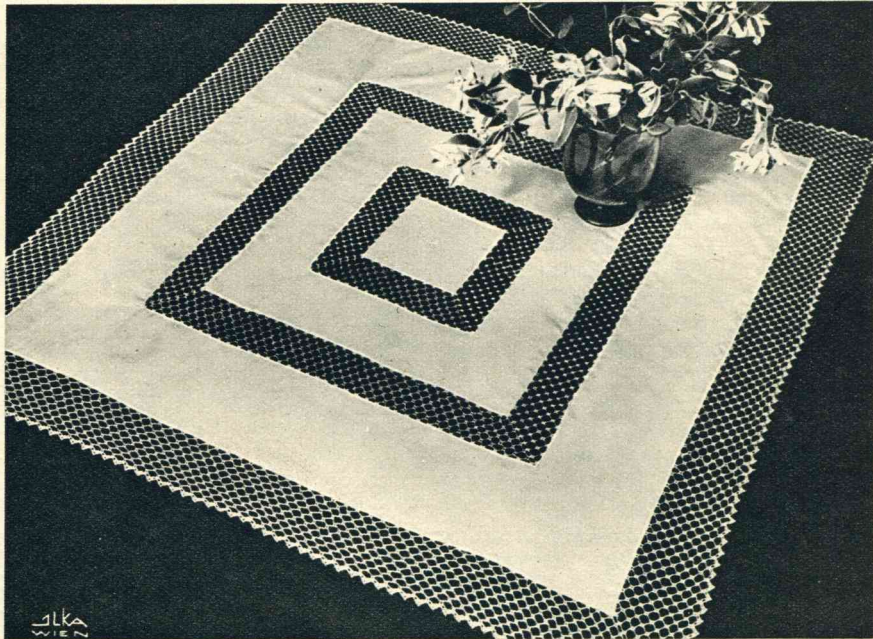
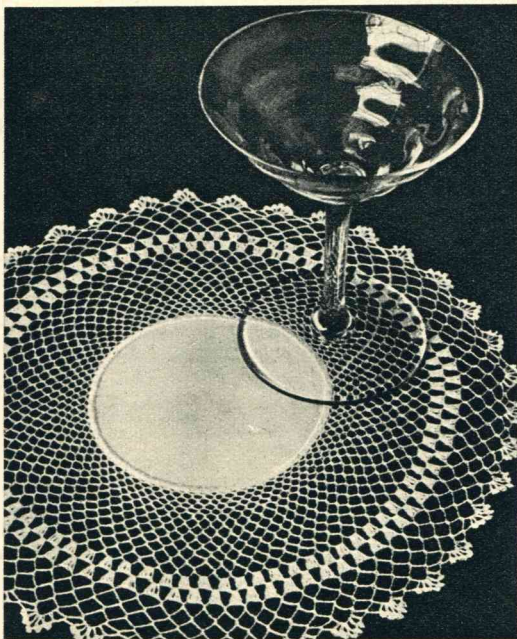
Dan volgen twee toeren: * 4 stokjes in één boogje (om de heele steken heen haken) 2 lossen; herhalen vanaf *.

Daarna vier toeren van boogjes, bestaande uit: 9 kettingsteken gevolgd door 1 vaste, gesloten om de twee kettingsteken van den vorigen toer. Bij den laatsten toer worden telkens in 1 schulpje achtereenvolgens gehaakt: * 1 stokje; 4 lossen; 1 stokje; 4 lossen; 1 stokje; 4 lossen; 1 stokje; 4 lossen; 1 stokje; 4 lossen; 1 stokje; 3 lossen; 1 vaste in het midden van het volgende boogje, 3 lossen; herhalen vanaf *.

Het tusschenzetsel van het vierkante kleedje wordt gehaakt in heen en teruggaande toeren met telkens een gaatje meer aan beide uiteinden voor de schuine lijn aan de hoeken.

Men haakt: 1en toer: boogjes van 5 kettingsteken afgewisseld door 1 vaste. 2en toer: 5 kettingsteken; * 1 stokje, 1 kettingsteek (1 lus overslaan) 1 stokje in het midden van het volgende boogje, 5 kettingsteken, herhalen vanaf *.

Voor het kantje — den laatsten toer haakt men: * 1 kettingsteek; 1 lus overslaan — 1 vaste, 1 stokje, 1 vaste in het midden van het schulpje, 1 kettingsteek met 1 lus overslaan; 1 vaste; herhalen vanaf *.

16. Zomermantel van effen stof. Driekwart lang. Wordt gesloten met 'n das, welke zich aan 't voorpand bevindt. Opgestikte zakken. Verkrijgbaar in maat 40, 42, 44, 46. Benodigde stof 2.50 M. à 140 c.M. breed.

17. Pelerine-mantel van geruite stof. De pelerine is met punten op den mantel gezet. Opgestikte zakken. Sluiting met ceintuur. Verkrijgbaar in maat 40, 42, 44, 46. Benodigde stof 3.50 M. à 140 c.M. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA“, NASSAUPEL 1, HAARLEM

waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan 't bureau van dit blad.

WAT SCHAFT DE POT

Maandag: Gebakken bloedworst met gedroogde appels en aard-appelen. Broodschoteltje.

Dinsdag: Boerenkool met rookworst. Sinaasappelen.

Woensdag: Gebakken kalfslever met snijboonen uit het zout. Rijstebrij.

Donderdag: Lamsbout met macaroni en tomatensaus. Griesmeelkoekjes.

Vrijdag: Gebakken bot met veldsla. Gort met rozijnen.

Zaterdag: Koude lamsbout met Brusselsche spruitjes. Beschuit met bessensap.

Zondag: Spinaziesoep met gebakken brood. Biefstuk met schorseneren. Cake met abrikozenjam.

SPINAZIESOEP

Een half pond goed schoongemaakte spinazie wasschen en op een vergiet laten uitdruppen. Smelt een flinken lepel boter in een diepe pan, om daarin de spinazie te smoren, voeg 1 Liter water en wat zout toe en laat de spinazie zachtjes gaar koken.

Giet het spinaziewater door een zeef. Fruit twee lepels boter en vier lepels bloem met wat nootmuscaat, giet onder goed roeren het spinaziewater bij en laat het 15 minuten doorkoken. Klop

in de soepterrine een eierdooier met een half kopje room, doe hierbij de kokende soep en presenteer dobbelsteentjes gebakken brood of eiergelei en gestoofde zuring erbij.

GESTOOFDE ZURING MET KRENTEN

De zuring afkoken en stoven met boter, zout, nootmuscaat en krenten erdoor.

ALS DE SERRESTOELEN EEN BEURT KRIJGEN

Rieten meubelen reinigt men met een borstel met water en zeep, en bestrooit ze dan, zoo lang ze nog vochtig zijn, met zwavelpoeder, dat later met een borstel weer wordt verwijderd.

Men voegt aan lauw water wat geest van salmiak toe, waarmee men dan de meubelen met een kleinen harden borstel flink schuurt. Daarna spoelt men ze af met schoon water.

Slap geworden stoelenvlechtwerk wast men met een spons en heet water stevig aan den achterkant. Men laat het op een warme plaats drogen, maar niet bij de kachel.

Ook zeepsop met spiritus kan voor hetzelfde doeleinde gebruikt worden, maar men moet voor het politoer oppassen, dit zoo noodig bedekken.

Pitriet-meubelen bleekt men met een 3% oplossing van waterstofperoxyde.

Natuur overtreft kunst!

Wien is het roserood van frissche meisjeswangen niet duizendmaal liever dan alle doode schoonheid zelfs van het mooist beschilderde doek? Daarom die blijvend aan een bleeke gelaatskleur helpen. Khasana Superb-Creme toovert een natuurlijke kleur op de wangen. Het neemt eerst op de huid de teint aan welke het best bij het gelaat past. Zoo ook verfraait Khasana Superb-Lippenstift de lippen volkomen onopvallend. Lippenstift fl.-35,-, 75,-, 90, 1.60, 2.25. Rouge fl.-35, 1.-

KHASANA SUPERB

J. Winkel Jzn., Den Haag, Merwedestraat 47, Tel. 772595

BROOK'S

Het
naaigaren
voor de
Hollandsche
huisvrouw

Kan bogen op een
meer dan 100-
jarige reputatie

Laat Uw natuurlijke schoonheid niet beïnvloeden door een... „VERMOEIDE HUID“

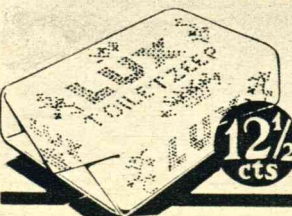

Huishoudwerk en stof gaan steeds tezamen. Een stoffige atmosfeer veroorzaakt een „vermoeide huid“. Laat Lux Toilet Zeep Uw huid zacht en soepel houden.

Weet U dat Uw teint nergens veilig is? Wij leven vaak in een absoluut onnatuurlijke atmosfeer — verontreinigde lucht op straat, duf en oververhit binnenshuis. Dit alles maakt de huid dor en droog en doet U er veel te vroeg oud uitzien.

Toch kunt U afdoende hulp vinden! Er is een zeep, speciaal gemaakt voor de verzorging van het gelaat, dat zozeer van onze levenswijze te lijden heeft. Lux Toilet Zeep! Zij zuivert de huid tot diep in de poriën en houdt haar zacht en soepel. Lux Toilet Zeep is de doelmatigste hulp om een frisse, jeugdige huid te behouden.

LUX

TOILET ZEEP

ER IS GEEN BEGINNEN AAN....!

Wij zouden u zoo gaarne precies vertellen hoe nu eigenlijk de nieuwe zomermode is en waaraan men een nieuw model kan herkennen zoo op het eerste gezicht.

Wij zouden dat wel graag willen vertellen, want er zijn ten allen tijde vrouwen geweest met weinig inzicht in zulke dingen, vrouwen met weinig persoonlijke smaak en weinig tijd en gelegenheid om zich op de hoogte te stellen van al de nieuwste modesnuffjes.

Voor dezulken is een beknopte aanwijzing een ware uitkomst. Geen lange beschouwingen, geen er-om-heen-praten, maar kort en bondig een aantal aanwijzingen.

Hierop letten, dat vermijden en die en die zaken in het oog houden. Nieuw is dit en dit en dat.

De kleuren die gedragen worden zijn zus en zoo en daarmee basta.

Als wij zoo'n recept hadden... hm... dan waren wij ineens klaar! Nogmaals: wij zouden het u o zoo gaarne geven, maar... er is geen beginnen aan!

Er is zooveel — zooveel — zooveel...!

In deze veelheid schuilt zoowel een bekoring als een gevaar en wat er groter is: bekoring of gevaar, zouden wij niet durven zeggen.

Als er een rijke veelheid is — en wanneer is er ooit een zoo enorme keuze geweest? — dan is er voor iederen smaak iets bij, maar als er zooveel is — hoe weten we dan wat we kiezen moeten?

Mantels met of zonder kraag? Zoowel het een als het ander. Ronde kragen, platte en opstaande kragen — kragen aan de revers gezet of aan een stuk ermede geknipt — revers-zonder-kraag of: kraag zonder revers, geheel of gedeeltelijk doorgestikte revers, pelerine-kragen en mantels, heelemaal

zonder kraag en revers — hoe weet men nu bij zoo'n verscheidenheid wat men zal kiezen?

Zoals het met de mantelkragen gaat, zoo gaat het met de mantelmouwen: mouwen met hoge manchetten zoowel als mouwen met breede lage manchetten, al of niet doorgestikte, zullen worden gezien, mantels met pelerintjes of enkele volants zonder mouwen zijn weer (of nog!) nieuw. Mouwen met opgestikte naden, bia's, tusschen gezette banden en belegsels, ruimte aan den elleboog of strakke mouw... het is allemaal in de mode.

Effen mantels op gebloemde of kleine geruite dessins of gemoesde japonnen zijn nieuw, meestal een donkere mantel op een lichter fond.

Een gemakkelijk te onthouden nieuw snuffje (omdat wij het in zoo'n langen tijd niet gehad hebben!) is 't korte lichte manteltje op een donkeren rok of japon.

De ruimte in de rokken, die zoo angstvallig onder de heupen en soms pas ter kniehoogte openviel, komt bij de allernieuwste rokmodellen veel hooger te vallen.

De rokken der tailleurs zullen korter en ook nauwer zijn dan verleden jaar.

De heerlijke gemakkelijke zomercomplets, bestaande uit een japon met mouwloozen driekwart mantel zullen wederom de steun en toeverlaat van onze garderobe zijn en last not least: de zoo geliefde, gebloemde stoffen keeren terug.

(Zijn zij wel ooit heelemaal uit de mode geweest?!)

Marineblauw met wit, grijs met geel, beige met lichtgroen, zwart-wit en het trouwe beige met bruin zijn kleurencombinaties, die het nog steeds doen.

Over het materiaal, waarvan al deze heerlijkheden vervaardigd worden, hopen wij een volgende maal iets te vertellen.

Eén ding kunnen wij al reeds verklappen: veel grof geweven stoffen met geruwd oppervlak en daarnaast als noodzakelijke inconsequentie: het soepelste gladste taf en de ijlste wollen georgette.

De blouses, de japonmouwen, de halsafwerking... maar neen! er is heusch geen beginnen aan!

AMY GROS KAMP TEN HAVE.

WAT MOETEN ONZE GROOTE MEISJES WORDEN?

BEROEPSKEUZE - ADVIES

Ofschoon het Nationaal Bureau voor Vrouwenarbeid allerlei doet wat voor vrouwenarbeid in Nederland noodzakelijk is, — zoo hebben wij in 1912 de „Ned. Vereeniging van Huisvrouwen” opgericht; door ons gesticht bestaan er reeds bijna een kwart eeuw Landbouwhuishoudscholen en cursussen, die voor een deel onzer bevolking groote profijten opleveren... — behoort toch tot onze grootste plichten: het geven van beroepskeuze-advies.

De jaarlijksche 700 à 1000 schriftelijke of mondelinge aanvragen, die uit alle deelen van ons land komen, zoowel van neutrale, van Joodsche, als van Roomsche Katholieke en Protestantsche Christelijke zijde, gaan meestal (uiteraard niet altijd!) over *beroepskeuze*. In den regel voor jonge meisjes, maar ook voor ouderen, voor weduwen of gescheidenen. En die vraag wordt gesteld door de persoon zelf, door vader of moeder, door andere familieleden of kennissen; maar bovendien dikwijls door hoofden van scholen.

Omtrent 10 van de ± 330 door vrouwen uitgeoefende beroepen in Nederland, (daarover kan men, eveneens wat de *opleiding* betreft, alles vinden in onzen leidraad), zal hier één en ander worden verteld.

Er moet natuurlijk altijd, behalve wat de financieele positie van haarzelf of haar ouders betreft, rekening worden gehouden met aard en aanleg van het meisje in quaestie, of ook van de ietwat oudere.

Niet iedereen is absoluut geschikt voor *huishoudelijke* arbeid. Maar velen gelukkig wel! Dat wil zeggen: niet altijd voor *leerzame* op dat gebied; doch voor dat overal noodzakelijke *practische werk*. En dan raden wij aan: eerst de opleiding volgen aan een huishoudschool; en daarna, wanneer het diploma voor huishoudkundige behaald is, de opleiding — meestal elders — volgen voor huishoudkundige in *inrichting*. Want: als *hulp in de huishouding*, en, nadat men ouder geworden is en niet trouwt, als *huishoudster* in een *gezin*, heeft men geldelijk meestal geen toekomst. Want degene, die boven de 50 jaar is, heeft nagenoeg geen plaatsingskans! Maar, omgekeerd, als men tot de werkelijk geschikte krachten voor assistente in een *inrichting* (welke dan ook) behoort, dan kan men later hoofd van een afdeling, of zelfs directrice worden; dus dan is de toekomst absoluut secuur!

Ook voor degene die wårn voelt voor *ziekenverpleging*, en gedurende de opleiding, of na het examen te hebben afgelegd tot de zeer geschikten blijkt te behooren, behoeft de toekomst niet als onzeker te worden beschouwd. In den beginne verdient zij meestal weinig; maar zelfs al moet zij vele, vele keeren solliciteeren, krijgt zij later toch werkelijk een vaste betrekking. Ook is het goed, (dat hangt uiteraard van eenieders persoonlijke aanleg, speciaal van ieders *wezen* af!), om *kinderverpleegster* te worden; of verpleegster voor *zenuw- of geesteszieken*; of een eigen Rusthuis op te richten!

Bij het *onderwijs* is tegenwoordig de plaatsingskans moeilijk. Maar wie bijzonder veel voelt voor *jonge kinderen*, die kan toch — al moet zij soms eens een poosje wachten — bij het Voorberedend Montessori-onderwijs wel plaats

vinden. En óók, nadat de lagere akte gehaald is *plus* het Montessori-diploma, vermoedelijk op een Lagere Montessori-school.

Wie bijzonder geschikt is voor *leerzame* in *huishoudkunde* en *waschbehandeling*, of in *koken* en *voedingsleer*, zal, — al moet men ook op dat plekje van het arbeidsveld na behaling van de Nijverheids-Akte soms een poosje wachten — op den duur wel een aanstelling krijgen. Voor *leerzame* in het *costuum-* of in het *lingerie-vak* is de toekomst niet zoo zeker. Maar toch zal degene, die daar een buitengewonen aanleg voor heeft, wel een betrekking vinden!

Voor *administratief* werk of *kantoor*-arbeid neemt men in den regel liever meisjes dan jongens. Iemand, die na de opleiding te hebben gevolgd, een goede steno-typiste, of een zelfstandige correspondentie in de vier talen (lieft bovendien nog soms in Spaansch) zal zijn, mag dat beroep stellig worden aangeraden!

Voor talen krijgt een meisje meestal — natuurlijk lang niet altijd — mooiere cijfers dan voor wis-, natuur- en scheikunde. Daarom is het voor een enkele niet verkeerd, om te trachten *assistente* te worden aan een Openbare Leeszaal en Bibliotheek. En als men dan óók nog het directeurs-diploma heeft verworven, dan bestaat er eenige kans om in latere jaren directrice daarvan te worden.

Wie grooten aanleg heeft naar den scheikundigen kant, die kan probeeren om *medisch-analyse* te worden. Lieft niet: *chemisch-analyse*; want daarvoor worden, meestal in fabrieken, meisjes zelden aangenomen!

Velen verlangen er naar om *apothekers-assistente* te worden (70 jaar geleden mochten zij pas dat examen gaan afleggen). Maar op dat gebied is de toekomst onzeker. Behalve wanneer men door relatie die aanstelling stellig krijgt, en een behoorlijk salaris ontvangt.

Ook kan iemand, die wat kapitaal heeft, trachten filiaalhoudster van een groote en bekende winkelzaak te worden. Of — indien men een absoluut geschikte verkoopkracht is, o.a. in een mooie costuumzaak —, *verkoopster* trachten te worden. Men kan dan later wellicht hoofd van een afdeling of leidster worden en behoorlijk verdienen.

Bovendien kan een ietwat andere, die van haar ouders, van andere familieleden, of van haar overleden echtgenoot, één en ander heeft geërfd, zoodat zij vermoedelijk wel een weinig, maar niet veel honorarium behoeft te krijgen, zich o.a. als *pedicure*, of als *manicure* en *pedicure* vestigen. Het is zeker voor velen noodig, om een verstandige en beschaafde „voetverzorgster” te hebben.

En dan is het voor iemand, die niet *dadelijk* behoeft te verdienen, en later slechts een klein salarisje noodig heeft, niet verkeerd — tenminste, indien de persoon in quaestie héél veel voelt voor menschen en kinderen — om de opleiding te volgen voor *maatschappelijk werk*. Drie scholen (een neutrale, een Protestantsche Christelijke en een Roomsche Katholieke) zijn daarvoor in Amsterdam, en een voortreffelijke R. Katholieke in Sittard.

Het Nationaal Bureau voor Vrouwenarbeid, Van Speykstraat 20, Den Haag, is ten allen tijde bereid de noodig inlichtingen te verstrekken.

A N N A P O L A K

Het
geeft niets-

wanneer moeders haar verward wordt (en niet altijd zijn die vingertjes geheel schoon) — het haar ziet er niettegenstaande dat toch steeds uit, alsof het pas gewassen was. Zij doet dit eenvoudig zoo: Elken morgen vóór het doorborstelen wordt het haar

licht met Zwartkop Droogshampooen bepoederd — dat is alles!

Zwartkop Droogshampooen ontvet en ontstoft het haar in een oogwenk, zonder een grijs waas achter te laten. Het bevordert de duurzaamheid van de ondulatie en het haar laat zich gemakkelijk kappen. Bij dagelijksch gebruik van Zwartkop Droogshampooen blijft Uw haar de geheele week mooi, geurig en glanzend.

De 80 dagen doos met poeders kost 65 cents; de nieuwe poederklopper voor 30 dagen 30 cents.

**ZWARTKOP
DROOGSHAMPOON**
dagelijks licht bepoederen - steeds mooi haar

W 7105

Uw handen spreken...

Uw handen zijn een sprekend bewijs Uwer persoonlijkheid. Zij mogen haar natuurlijke bekoorlijkheid niet verliezen — niet ruig en ongracieus worden. Kaloderma-Gelée, het speciale middel voor de verzorging der handen, verhindert met zekerheid rood en ruig worden, om het even hoezeer Uw handen aan ruw werk in het huishouden of beroep of aan ongunstige weersinvloeden zijn blootgesteld. Kaloderma-Gelée houdt Uw handen zacht en jong en maakt ook reeds

geïrriteerde huid in één nacht weder week, glad en soepel. Maakt U eens deze eenvoudige proef: Wrijft U een weinig Kaloderma-Gelée ophandrug,

pols en vingers. Masseert en kneedt U krachtig een minuut lang. U zult zien, dat reeds in dezen korten tijd de huid de gelée volkomen in zich heeft opgenomen en merkbaar gladder en elastischer is geworden. Laat U Kaloderma-Gelée gedurende den nachtwerken en let U op het resultaat!

N. B. Kaloderma-Gelée maakt niet fettig en is daarom bijzonder aangenaam in het gebruik.

KALODERMA
Gelée
HET BESTE TER VERZORGING DER HANDEN

F. WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

„Moeder, weet U het al?
„Zomerpracht” is uit!”

„Zoo, dan zal ik er gauw
één bestellen.”

„Dat is niet noodig, hoor, ik
heb het al gebaald.”

Schitterend ziet het modeboek er weer uit. Enorm is 't uitgebreid, nieuwe afdeelingen zijn bijgevoegd en de afwerking is wéér fraaier dan den vorigen keer; en dat alles voor denzelfden prijs, 50 ct., v. niet-abonné's f 1.—.

Waarom is het modeboek „Zomerpracht 1935” onontbeerlijk voor U?

- 1 Omdat de modellen deskundig gekozen zijn en een nauwkeurig beeld geven van de allerlaatste Weensche, Parijsche en Berlijnsche mode voor het a.s. Lente- en Zomerseizoen.
- 2 Omdat iedere vrouw door middel van de bekende Kant- en Klaarpatronen elk kledingstuk uit „Zomerpracht” gemakkelijk kan maken.
- 3 Omdat er ongeveer 220 praktische en elegante modellen in staan en de patronen hiervan direct uit voorraad leverbaar zijn.
- 4 Omdat er het grootste aantal maatsoorten van ieder model bestaat, zoodat er ongeveer 1000 verschillende patronen te Uwer beschikking staan.
- 5 Omdat dit het eenigste modeboek is met Hollandsche beschrijving, waarin zóóveel en zóó fraai gekleurde modellen zijn opgenomen.

Daarom is „Zomerpracht 1935” het boek voor iedere vrouw en het boek voor ieder gezin.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: Door bemiddeling van Uw agent of bezorger; afgehaald aan het bureau van ons blad; door girostorting op no. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan Patronenkantoor Panora.

AAN ONS BUREAU LIGT HET MODEBOEK GRATIS TER INZAGE.

50 ct.

niet-abonné's f 1.—.

„Zomerpracht 1935” bevat modellen voor: mantels, japonnen, complets, rokken, blouses, kinderkleding; nachten gekleede pyama's, peignoirs, haak- en breiwerk, enz. Knippatronen hieraan, in alle gebruikelijke maten, kosten 20, 35 en 50 cent, - per post 10 cent extra, - onze praktische handleiding voor het gebruik der patronen, slechts 15 cent.

PATRONENKANTOOR PANORA

Nassauplein 1 ☆ Haarlem ☆ Postrekening 142700